

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

S.A.
Chakraborty -
The
Daevabad
Trilogy #2.5 -
Extra Scenes

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Altın İmparatorluğu'nun yayınlanmasından önce okuyuculara küçük bir ikram olarak Daevabad evreninden bazı ekstralara yayınlamaya karar verdim. Bazıları yeni bakış açısı karakterleri, bazıları eski versiyonlardan silinmiş sahneler ve bazıları da kendimi Corona karantina cehenneminden uzaklaştırmak için yazdığım saf saçmalıklar.

Çoğunlukla sadece eğlence amaçlıdır ve çok fazla düzenlenmemiştir, bu nedenle hatalar görürseniz özür dileriz.

Birkaç not: 1) Bu sahneler üçüncü kitap için herhangi bir spoiler içermiyor ama ilk iki kitap için kesinlikle içeriyor. 2) Bunları bir tür ön sipariş teşviki yapmak yerine burada yayınlamaya karar verdim çünkü herkesin bunu yapmaya gücünün yetmeyeceğini biliyorum. Ancak eğer yapabiliyorsanız, lütfen *Altın İmparatorluğu'nu* özellikle bağımsız bir kitapçıdan ön sipariş vermeyi düşünün. Bir kitap yayınlamak için çok zor bir dönemden geçiyoruz ve bunu çok takdir ediyorum (Nahri/Alı/Dara/seçtiğiniz karakteri ekleyin, sizi sonsuza dek seveceğim!) Eğer yapamıyorsanız, kütüphanede bekletmek, perakende/GR incelemesi yapmak ya da kitapları bir arkadaşınıza tavsiye etmek de harika!

Bu oldukça uzun, bu yüzden buradan indirebileceğiniz bir PDF olarak da kullanıma sundum. Lütfen sahneleri beğenip beğenmediğinizi ve formatın okumaya uygun olup olmadığını bana bildirin.

Ateşler sizin için ısıt ısıt yansın!

MANIZHEH

Bu sahne Pirinç Şehri'nden birkaç on yıl önce geçmektedir ve ilk iki kitap için spoiler içermektedir.

Oğlu muhteşemdi.

Manizheh, Cemşid'in minik kulaklarından birinin izini sürerek onun mükemmel, küçük yüzünü seyre daldı. Henüz bir haftalık olan Cemşid'in gözlerinin siyahı hâlâ ateşli bir pusun etkisindeydi. Küçük bedeni sıcacıktı; yumuşaktı ve Manizheh'in kollarının arasında güvendeydi. Yine de Manizheh çadırdan çıkarken onu daha sıkı tuttu. Bahar gelmiş olabilirdi ama henüz mevsimin başındaydı ve Zariaspa sabahın erken saatlerindeki serinliğe alışmıştı.

Önündeki düzlük şafağın ilk ışıklarıyla parlıyordu; pembe ve mor yoncalar koyu yeşilin üzerinde çiyden parıldıyordu. Etrafa saçılmış taşların ve kırık, eski tuğlaların üzerinden dikkatle geçti. O ve Kaveh çadırlarını bu topraklarda unutulmuş birçok insan kalıntısından birine kurmuşlardı. Birkaç kemer ve elmas deseniyle süslenmiş bodur bir sütun dışında kayalık yamaçtan ayırt edilebilecek çok az şey kalmıştı. Ama Manizheh buranın bir zamanlar ne olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Bir kale ya da kraliyet evi olabilir miydi?

Asil kana sahip bir çocuk getirdikleri dünyadan korkan diğer endişeli yeni ebeveynler tarafından?
Anlatılmamış nimetler taşıyabilecek bir kan; zenginlik ve ayrıcalık.

İnsanı ölümcül bir siyaset ağına hapsedebilecek ve tutsak olduğunu fark
edemeyecek kadar gençken ömür boyu köleliğe mahkûm edebilecek bir kan.

Manizheh tekrar oğluna baktı. Cemşid'ine. Onunki bir kraliyet ismiydi, birçok isim gibi
uzun zaman önce insanlardan alınmıştı; çoğu Daevalı bunu inkâr ederdi ama Manizheh bir
Nahid olarak eğitim görmüş, halkının geri kalanının öğrenmesine izin verilmeyen şeyleri
öğrenmişti. Cemşid bir efsane ve krallık ismiydi. İyimser bir isimdi, ruhunda kalan son umut
kırıntısından yayılıyordu.

"Burası dünyada en sevdiğim yer," dedi usulca, Cemşid'in göz kapakları dalgalanırken,
bebek uykulu ve süt sarhoşuydu. Cemşit'in başını omzuna yasladı ve boynunun tatlı kokusunu
içine çekti. "Burada pek çok macera yaşayacaksın. Baban sana bir midilli alıp binmeyi öğretecek
ve sen de gönlünce keşfe çıkacaksın. Keşfetmeni istiyorum aşkım."
fısıldadı. "Keşfetmeni, hayal kurmanı ve kimsenin izlemeyeceği bir yerde kaybolmanı istiyorum.
seni. Kimsenin seni kafesleyemeyeceği bir yere."

*Ghassan'ın sana zarar vermeyeceği bir yere. Senden asla ama asla haberdar
olamayacağı bir yere.* Çünkü Ghassan Cemşid'i öğrenemezdi; bu ihtimal bile Manizheh'in
korkudan iki büklüm olmasına neden oluyordu ve o kolay korkan bir kadın değildi. Ghassan
Kaveh'i öldürecek, bundan hiç şüphesi yoktu, muhtemelen tasarlayabileceği en uzun, en acı
verici şekilde. Rüstem'i cezalandıracak, travma geçiren kardeşinin ruhundan geriye kalanları
kıracaktı.

Ve Cemşid... Aklı Ghassan'ın onu nasıl kullanacağını düşünmesine izin vermiyordu.
Cemşid şanslıysa, Gassan ona da Rüstem'le birlikte maruz kaldıkları dehşet dolu hayatı
yaşatmaya razı olacaktı: Saray revirinde köleleştirilmiş ve her gün

Kanlarının faydası olmasaydı, aileleri uzun zaman önce yok edilmiş olurdu.

Ama oğlunun şanslı olacağını düşünmüyordu. Manizheh yıllar geçtikçe Ghassan'ın zalim babasının bir aynasına dönüştüğünü görmüştü. Belki de Manizheh, Ghassan'ın kalbinin en çok istediği şeyi reddetmekle gururlu bir aptallık yapmıştı, belki de ailelerini ve kabilelerini birleştirmek en iyisi olurdu: bir kraliyet düğününde yüzünü gülümsetmek ve yatağının karanlığında gözlerini kapatmak. Belki halkı daha rahat nefes alırdı ve biri kapıyı yüksek sesle kapattığında kardeşi zıplamazdı. Bu, pek çok kadın için en iyi seçim değil miydi; umut edebileceklerinin en fazlası?

Ama o bunu seçmemişti. Bunun yerine ona yapabileceği en kişisel şekilde ihanet etmişti ve Manizheh, Kaveh'le birlikte yakalanırlarsa bunun bedelini aynen ödeyeceğini biliyordu.

Cemşid'in başının etrafında dağınık bir şekilde duran yumuşak, tüylü saçlarına bir öpücük kondurdu. "Çok üzgünüm küçüğüm. Ama burada iyi bir hayatın olacak, söz veriyorum. Ve senin için geri döndüğümde... beni affedebilmen için dua ediyorum."

Cemşid uykusunda kıpırdandı ve göğsüne keder bıçağını saplayan küçük bir ses çıkardı. Manizheh gözlerini kapadı ve bu anın her ayrıntısını hatırlamaya çalıştı. Kollarındaki ağırlığını ve süt gibi kokusunu. Otların arasından fısıldayan esintiyi ve havadaki serinliği. Her şeyini ondan almadan önce oğluna son bir kez sarıldığını hatırlamak istiyordu.

"Manu?"

Manizheh, Kaveh'in tereddütlü sesi karşısında durgunlaştı, duyguları yeniden serbest kaldı. Kaveh. At çalmak ve kırlarda dolaşmak için gizlice kaçtıkları çocukluklarından beri ortağı ve komplocusuydu. En yakın arkadaşı, merakları ve gençlik özlemleri beceriksiz dokunuşlara ve çalıntı anlara dönüştüğünde sevgilisi.

İyi bir baba olacaktı. Manizheh, Kaveh'in Cemşid'in burada, Zariaspa'da Daevabad'da sahip olabileceğinden daha özgür ve mutlu bir hayat sürmesini sağlayacağını biliyordu.

Ama onu da kaybedecekti. Manizheh, Ghassan'ın onu geri çağıran mektuplarını görmezden gelerek ziyaretini iki ay uzatmıştı. Ghassan onu geri almak için asker toplamaya başlamazsa çok şaşırıacaktı. O kral olduğu sürece Zariaspa'ya bir daha dönmek mümkün olmayacaktı.

Manizheh'in Kaveh'i ve oğullarını tekrar görebilmesinin tek yolu, planının - aptalca, sonuçsuz planının - sonunda işe yaramasıydı.

Kadın cevap vermeyince Kaveh tekrar konuştu. "İstediğin her şeyi hazırladım. Sen..." Kelimelerin üzerinde tökezledi. "İyi misin?"

Manizheh gülmek istedi. Ağlamak istedi. Hayır, iyi değildi. Cemşid'e daha sıkı sarıldı. Onu bırakmak zorunda kalması imkânsız görünüyordu. Yaratıcısına haykırmak istedi. Kaveh'in kollarına yığılmak istedi. Bir kez olsun birinin ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordu. Banu Nahida, liderleri, zayıflığa izin vermeyen tanrıçaları olmayı bırakmak istiyordu. Güç ve sessiz meydan okuma dışında hiçbir duygu.

Ama onunki asla kaçılabilir bir rol değildi. Kaveh'le bile olsa, sevgilisi ve arkadaşından önce her zaman onun Nahid'i olacaktı.

Artık onun inancını sarsmayacaktı. Manizheh arkasını dönmeden önce sesinin sabit ve gözlerinin kuru olduğundan emin oldu.

Koyu renk gözlerinde kalp kırıklığı okunuyordu. "Onunla çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadı, sesinin kenarında saygı ve acı vardı. Daha da yaklaşıp uyuyan oğullarına baktı. "Bundan emin misin?"

Manizheh Cemşid'in sırtını sıvazladı. "Kim olduğunu saklamanın tek yolu bu. Nahid büyüü biz çocukken çok güçlüdür. Aksi takdirde sütannelerini istemeden iyileştirecek ve dizlerinin derisini yüzecek."

Kaveh ona kararsız bir bakış attı. "Peki ya bir gün böyle yeteneklere ihtiyaç duyarsa?"

Bu soru onu korkudan hasta etti. Kollarında Cemşit çok küçük ve kırılgan görünüyordu. Yakalanabileceği hastalıklar ve lanetler vardı. Attan düşüp boynunu kırabilirdi.

Yine de bu risk yakalanmaktan daha azdı. "Başka ne yapacağımı bilmiyorum Kaveh," diye itiraf etti çadıra döndüklerinde. Ateş sunakları doğu köşesinde tütüyordu. "İşareti kaldırabileceğim bir günün geleceğini umuyorum ama o gün bugün değil. Yine de..." Manizheh aletleri ve önceden hazırladığı temiz, kutsanmış kurum tabaklarını inceledi. "Bu eski bir büyü ve fazla bilgi bulamadım. Sadece işe yaramasını umuyorum."

"Olduğunu nasıl anlayacağız?"

Manizheh oğluna bakıyor, onun küçücük, buruşuk yüzünün her ayrıntısını hafızasına kaydetmeye çalışıyordu. Üç aylıkken nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı. Üç yıl. On üç. Bunun ötesini düşünmek istemiyordu. Onun büyümesini tamamen özlediğini hayal etmek istemiyordu.

"Eğer işe yararsa, acısını kontrol edemeyeceğim," diye yanıtladı. "Ve çılgılık atmaya başlayacak."

#

Taht odası o kadar sessizdi ki iğne atsan yere düşmezdi.

"Deneyleriniz mi?" Ghassan sonunda sesini öfkeyle kavurarak tekrarladı. "Zariaspa'da kalıp yalvarışlarımı ve habercilerimi görmezden gelerek deneylerinle mi ilgileniyorsun? Karım, kraliçen, senin *deneylerin* yüzünden mi öldü?"

Safiye asla benim kraliçem olmadı. Manizheh ayaklarının üzerinde sallanmamak için mücadele etti. Nahid büyüüne lanet olsun, tamamen bitkin düşmüştü ve her yeri ağrıyordu. Bacakları ve sırtı ata binmekten ağrıyor, göğüsleri durmak bilmeyen bir sütle şişiyor, en ufak bir baskıda gözleri yaşarıyordu.

"Mesajlarınızı zamanında alamadım." Manizheh cevabını içtenlikle veremeyecek kadar yorgun ve kalbi kırık; kelimelerin ne kadar umursamaz çıktığını kendisi bile duyabiliyordu. "Almış olsaydım daha erken dönerdim."

Ghassan ihanete uğramış gibi ona baktı. Zenginliğin ve krallığın tüm süslerine rağmen, yüz ifadesinde gerçek bir keder vardı. Manizheh onun yüzünde bu duyguları çok uzun zamandır görmemişti. Daevabad'ın zorbası olarak geçirdiği her on yılda, sanki şehri yönetmek kalbindeki sıcaklığı emmiş gibi daha az duygu ifade ediyordu.

Zerre kadar sempati duymuyordu. Ghassan onu yakalatmıştı - hayır, yakalatmamıştı çünkü kral bile insanların ona dokunmasını sağlayacak kadar korkunç değildi - ama askerler tarafından etrafı sarılmış ve Daeva Kapısı'nda atından zorla indirilmiş, kabilesinin mahallesinden saraya giden ana bulvarın tamamını yürümek zorunda bırakılmıştı. Manizheh bunu başını dik tutmaya çalışarak ve yol Daevabad'ın tepelerine doğru çıktıkça nefes almakta zorlandığı gerçeğini gizleyerek yapmıştı. Halkı onu izliyordu, pencerelerin ve kırık kapıların ardında korkmuş yüzleri görünüyordu. Manizheh onun bocaladığını görmelerine izin veremezdi. O onların Banu Nahida'sıydı, ışığıydı.

Onun görevi.

Ama atalarının inşa ettiği, taşları ona şarkı söyleyen saraya vardığında, berbat bir haldeydi. Giysileri kirliydi, elbisesi yırtılmış ve çamurla kaplanmıştı. Çarşafı omuzlarına kadar kaymış, vahşi saçları ve kül lekeli alnı ortaya çıkmıştı. Onu götürdükleri yer

taht odası. Burası onun için kutsal bir yerdi; bir zamanlar Nahid Konseyi'nin müzakere ettiği, tasarımlarının çalınmış bir geçmişi ve mirası kutladığı oda.

Atalarının şimdi ne düşüneceğini merak ediyordu, onu darmadağın ve kirli görmek, ailesinin muhteşem mücevherli tahtında otururken bile onu çalan cinin önünde sürünmek anlamına geliyordu.

Eğer akıllı olsaydı, özür dilerdi. Manizheh, Ghassan'ın da bunu istediğini biliyordu. Ona meydan okumuş ve küçük düşürmüştü. Daevabad'ın sarayı acımasızdı. Hükümdarları saray mensuplarının dedikodusundan kurtulamazdı ve Manizheh onu zayıf göstermişti. Daevabad'ın korkutucu kralı, kendi Nahid'i ona meydan okuyabiliyorsa gerçekten o kadar güçlü müydü? Bu meydan okuma karısını öldürdüyse? Ve doğrusu, Safiye için Manizheh üzgündü. Saffiye'ye karşı hiçbir zaman kötü niyet beslememişti ve açıkçası

Ghassan'ın evlenmekte olduğu haberini biraz rahatlayarak ve sonunda onunla ilgili evlilik planlarından vazgeçtiğini umarak karşıladı. Manizheh'in özür dilemesi gururundan başka bir şeye mal olmazdı. Ve belki de iyi bir şifacı, gereksiz can kayıplarından dolayı vicdan azabı çekirdi.

Manizheh Ghassan'ın bakışlarını tuttu, sarayın ona baktığının farkındaydı. Onun Qaid'i, başka bir Geziri cini. Onun Ayaanle wazir'i. Ghassan'ın Daeva ve cin kabileleri arasındaki ilişkileri geliştirmekle ilgili tüm cıvıltılarına rağmen, ona bakanlar arasında tek bir Daeva yüzü bile yoktu.

Bu cinler yas tutuyor gibi görünmüyorlardı. İstekli görünüyorlardı. Herkes bir cin görmekten hoşlanırdı. kibirli "ateşe tapan" yerine geri itildi.

Biz hepinizden daha iyiyiz. Ben hepinizden daha iyiyim. Manizheh ilk kez içinde kükreyen öfkeye boyun eğmek istemiyordu. Muhtemelen kendisine bakan adamların yarısının kemiklerini kırabilir, tavanı çökmeye zorlayabilir ve hepsini gömebilirdi.

Ama yine de sayıca üstündüler ve böyle bir eylem için Manizheh şehirdeki her Daeva'nın öleceğini biliyordu. Burada kalan her erkeğin silahlarıyla ezilecekti. Rüstem

en sadık dostu ve yardımcısı Nisreen gibi ölecekti. Tapınaktaki rahipler ve okuldaki çocuklar.

Manizheh bakışlarını indirdi. Bunu yapmak onu öldürüyordu. "İşimiz bitti mi?" diye sordu, sesi soğuk ve duygudan yoksun.

Ghassan'ın sesindeki öfkeyi duyabiliyordu. "Hayır ama terk ettiğin diğer hastaların revirde sana ihtiyacı olduğuna şüphe yok. Git hadi."

Git. Emir içini kavurdu, aşağılanmışlık yanaklarını yaktı. Manizheh topuğunun üzerinde döndü ve koridora yönelirken sırtını ona dayadı.

Ama işi bitmemişti. "Bu saraydan bir daha ayrılmayacaksın," dedi Ghassan onun arkasından, nefret dolu bir küçümsemeyle dolu ses tonuyla. "Başına bir şey gelmesini istemeyiz."

Elleri büyüyle yanıyordu. Bir parmak şıklatması. Kafatasının dibindeki kemikleri parçalamaya yetecek miydi?

Omuzlarını dikleştirdi. "Anlaşıldı."

Gossip kalabalığın arasından kapıya doğru ilerlerken ayağa kalktı. Cinin metal tonlu bakışları düşmanca ve suçlayıcıydı. Duyduğuna göre kalpsiz bir cadıymış. Kıskanç ve zalim. Züppe. Kaltak.

Ateşe tapan.

Manizheh başını dik tuttu ve koridora girdi.

Ama koridor hiç de kolay değildi. Gün ortasıydı ve saray sekreterler, bakanlar, soylular ve âlimlerle dolup taşıyordu. Kirli çarşafı hâlâ omuzlarına kadar inen Manizheh hemen tanınabiliyordu ve inançlı kralları tarafından cezalandırıldıktan sonra ne kadar rezil, kirli ve korumasız görüldüğünü ancak hayal edebiliyordu. Koridorun gürültüsü insanların durup bakmasıyla kesildi.

Koridorun karşısında endişeli görünen bir çift Daeva ona doğru hareketlendi. Manizheh onların gözleriyle karşılaştı ve hafifçe başını salladı. Onlar yardım edemezdi ve o da halkından kimseyi daha fazla riske atamazdı. Bunun yerine fısıltılarla tek başına yüzleşti. Soğuktu, tıslanmıştı. O kötüydü.

Ghassan'ın yatağına geri dönebilmek için kraliçelerin en tatlısı olan Saffiye'yi öldürmüştü.

Yanma kollarına, boynuna yayılmıştı. Manizheh'in gözlerinin önünde bir sis bulutu yüzüyordu. Bu yerde dökülmüş olan her taşı, her damla Nahid kanını hissedebiliyordu.

Olayları kontrol altına almazsa saray büyüünün öfkesini *alıp* onunla üzücü bir şey yapacağını farkında olan Manizheh, hızlı hızlı nefes *alarak* gördüğü ilk bahçe kapısına doğru yöneldi. Onu görünce sıçrayan muhafızı ürkütmüş gibi görünüyordu, ancak kapıyı çarpmak ve geçtikten sonra kilidi atmak için zamanında toparlandı.

Manizheh taş duvara yaslandı ve elleriyle yüzünü kapattı. Tüm vücudu acıyordu. Ruhu acıyordu. Kendini boş ve tükenmiş, bir kabuk gibi hissediyordu. Zihninin karanlığında görebildiği tek şey Cemşid ve Kaveh'in son ayrıldığı andı; sevdiği adam harabeler ve bahar çiçekleri arasında kollarında yasak çocuklarını tutuyordu. Hâlâ duyabiliyordu Cemşid'in feryatları, onu mirasından koparan işareti omzuna dövme olarak kazırken. Gittiğinden beri bu ses kulaklarında çınlıyordu. Hıçkırık çığlıkları ve boğuk hıçkırıklar, tekrar ve tekrar.

Sonra Manizheh sustu. Duyduğu sadece Cemşid'in çığlıklarının hatırası değildi. Karmakarışık yeşillik ağının ötesinde bir yerde ağlayan bir çocuk.

Bir an için tereddüt etti. Burası bahçenin en vahşi köşesiydi, yüzyıllardır ihmal edilmiş, her şeyden çok vahşi bir ormandı. Yüksek ağaçları saray duvarlarının ötesine uzanıyor, dikenli sarmaşıklar patikaları tıkıyor ve çalılıklar o kadar sıkı ki orman zemini çürüten yapraklar ve yosunlarla karanlık ve kaygandı. Burada bahçenin içinden geçen kanal sessizdi.

ve akıl almaz derinlikteki kara suları yılda en az bir kez can alıyor. Elbette ki

Daevabad, tehlikeli olan sadece doğa değildi. Damarlarında akan saray büyüğü, bu sessiz ağaçların arasında her zaman en acımasız görünmüştü. Sanki kadim ve yaralı bir şey kendini toprağın altına gömmüş, binlerce yılın kanı ve acısıyla besleniyordu.

Buna göre, bahçenin bu kısmından akli olan herkes kaçınırdı. Bu ormanda cinlerin anlamadığı şeyler oluyordu. Bir zamanlar cılız bir kedi, cam dişli ve yılan kuyruklu bir kaplan olarak ortaya çıkmıştı. Gölgelelelerin yerden sıyrıldığı ve beklemeyenleri yuttuğı söylenirdi. Dedikodu ve gerçek büyüünün bir karışımı olan bu hikâyelerin, çocukları korkutmak için anlatılanlar ile kaybolan hizmetkârlar arasındaki çizgiyi ayırmak zordu.

Şimdiye kadar Manizheh'i korkutmayan hikâyeler. O bir Nahid'di ve sarayın büyüğü ona hiç zarar vermemişti. Ancak bir çocuğı buraya neyin çekmiş olabileceğini hayal edemiyordu ve bunun bir hile, zalimce kişisel bir kışkırtma olup olmadığını merak ediyordu.

Islak, hıçkırıklı hıçkırıklar durmadı. Endişelenerek onları takip etti. Manizheh yarı yarıya, taklit sesler çıkaran korkunç büyüklükte bir kuş bulmayı umuyordu.

Bir kuş değildi. Devasa, eski bir sedir ağacının altında, insanın içinden geçebilmesi için çok küçük olması gerekecek kadar birbirine dolanmış köklerin arasında genç bir çocuk yatıyordu. Yosunlu zeminde kıvrılmış yatıyor, tüm vücudu hıçkırıklarla sarsılırken dizlerini göğsüne doğru çekiyordu. O kadar çok ağlıyordu ki, yaklaşırken ayağının altından bir dal kırıldığında bile başını kaldırıp bakmadı. Şimdi daha da yaklaştığında, giysilerinin ışıklığı göze çarpıyordu. Yapraklar ve kirle lekelenmediğı yerlerde, pamuklu dishdasha'sı o kadar beyazdı ki parıldıyordu. Belindeki kuşak ipekti, zengin bir bakıra karşı bronz ve çivit desenliydi.

Bileklerinde ve kulaklarında altın halkalar, boynunda inciler vardı. Bu giysiler, açık havada oynayan çoğı küçük çocuğun giyeceğı türden giysiler değildi; Zariaspa'nın kışlarında titrerken evde eğrilmiş yün ve yamalı şapkalar giyen kendisinininki de değildi.

Yine de, önündeki küçük çocuk diğerleri gibi değildi. O bir sonraki cin kralıydı.

Aynı zamanda çok da aptaldı. Bir bakışta genç Muntadhir al-Qahtani'nin yalnız ve silahsız olduğu anlaşıldı, bir hata diğeriyle birleşmişti. Küçük prensin burada, ormanda tek başına ağlamasına neyin yol açtığını hayal bile edemiyordu.

Sen yapamaz mısın? Ne de olsa Manizheh bir kraliyet çocuğuydu ve duygularını maskeleymeyi erkenden öğrenmişti. Bunlar saraydaki zayıflıklardı, başkalarının sizi incitmek için kullanacağı sorumluluklardı. Ve Muntadhir sadece kralın oğlu değildi; savaşçı bir aileden, dayanıklılıklarıyla övünen bir halktan geliyordu. Gözlemlenebileceği bir yerde yas tutmanın bedelini bilecek kadar yaşlıydı.

Ayrıca burada kalmaya devam ederse muhtemelen bir gölge yaratık tarafından yenecekti ve bunun için muhtemelen Nahid kardeşler suçlanacaktı ve bu yüzden Manizheh öne çıktı. "Barış seninle olsun, küçük prens."

Muntadhir irkilerek başını kaldırdı. Islak gözleri ona kilitlenir kilitlenmez korkudan irileşti ve ayağa fırlayarak ağaç gövdesine doğru geri geri gitti.

Manizheh ellerini kaldırdı. "Sana zarar vermek istemiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ama burası senin için güvenli bir yer değil."

Küçük prens sadece göz kırptı. Çok güzel bir çocuktı; uzun koyu kirpiklerin çerçevelediği iri, parlak gri gözleri vardı. Çenesinin altından mükemmel bukleler halinde düşen siyah saçlarında bir tutam kızılık parıldıyordu. Manizheh daha yakından bakınca, kum püskürtmeli camdan yapılmış küçük muskaların giysilerine iğnelenmiş olduğunu görebiliyordu. Benzer malzemelerden yapılmış bir kolye boynuna dolanmış, soluk cam boncuklar ahşap ve deniz kabuğundan yapılmış olanlarla aralara serpiştirilmişti. Dövülmüş bakırdan bir kolye ucu da kolyeye asılmıştı. Manizheh'in bildiği kadarıyla bu kolye, küçük kâğıtlara yazılmış kutsal ayetlerle doluydu. Genç kraliyeti her türlü kötülükten koruyacak taşra batıl inançları. Annesi bir zamanlar

Küçük bir sahil köyünden gelen Manizheh, Saffiye'yi uysal ve sessiz bulduysa da, oğlunu ne kadar şiddetle korumaya çalıştığını fark etmekten kendini alamadı.

Şimdi o gitmişti. Müntehir, bir şahinin karşısındaki tavşan gibi donup kalmıştı.

Manizheh daha az tehditkâr görünmeyi umarak diz çöktü. Cinin inandığının aksine, o asla bir çocuğa zarar vermezdi. "Annen için çok üzgünüm küçüğüm."

"Onu neden öldürdün?" diye ağzından kaçırdı. "O sana hiçbir şey yapmadı." Muntadhir akan burnunu koluna sildi ve tekrar ağlamaya başladı. "O hiç kimseye bir şey yapmadı. İyi ve nazik biriydi... O benim amcamdı," diye ağladı. "Ona ihtiyacım var."

"Özür dilerim. Ben de annemi gençken kaybettim." 'Kayıp' acımasızca doğru bir kelimeydi çünkü Manizheh'in annesi Khader'in yönetiminde kaybolan birçok Daeva arasındaydı, Ghassan'ın babası, acımasız saltanat. "Şu anda imkansız göründüğünü biliyorum ama ondan kurtulacaksın. O da bunu isterdi. Burada seni seven insanlar var ve onlar seninle ilgilenecekler." Son kısım yalan gibi görünüyordu. İnsanlar gerçekten de annesiz genç prenze akın edecekti ama onların da kendi planları olacaktı.

Muntadhir öylece ona baktı. Tamamen kaybolmuş görünüyordu. "Onu neden öldürdün?" tekrar fısıldadı.

"Ben yapmadım," dedi Manizheh, sesi yumuşak ama sözleri sertti. "Annen çok hastaydı. Babanın mesajını zamanında alamadım ama onu incitmek istemedim. Asla da istemezdim."

Muntadhir bir adım daha yaklaşmıştı. Onları ayıran yosunlu dallardan birini öyle sert tutuyordu ki eklemlerinin rengi solmuştu. "Böyle söyleyeceğini söylemişlerdi. Yalan söyleyeceğini söylediler. Daevaların tek *yaptığı* yalan söylemekmiş. Babamla evlenebilmek için onu öldürdüğünü söylediler."

Yetişkin saraylılar tarafından fısıldanan bu tür söylentileri ve bağnazlıkları duymak bir şeydi; inanan, yas tutan bir çocuğun ağzından çıkması çok daha kötüydü. Manizheh onun gözlerindeki suçlama karşısında nutkunun tutulduğunu hissetti. Muntadhir şimdi dimdik ayaktaydı ve geleceğin emiri olacaktı.

"Bir gün seni ölü göreceğim." Qahtani prensi bu sözleri söylerken titredi ama henüz ustalaşmadığı yeni bir becerisini dener gibi söyledi. Ve sonra, kız cevap veremeden kaçtı.

Manizheh onun geri çekilişini izledi. Kasvetli çalılıkların arasında çok küçük görünüyordu.

İşte bu yüzden Cemşit'i geride bıraktın. Oğlunu terk etmek kalbini kırmış olabilirdi ama en azından bu korkunç yerde büyüyen oğlu kırılmayacaktı.

Manizheh'in Muntadhir'e yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu, bu yüzden yürümeye devam etti. Birkaç dakika içinde daha da bitkin düşmüştü, ıslak sıcak kalan azıcık gücünü de tüketiyordu. Bacakları o kadar titriyordu ki tüm vücudu titriyordu ve birleştikleri yerde aniden yeni bir kayganlık hissetti. Cemşid'in doğumunun üzerinden birkaç hafta geçmişti ve hâlâ kanaması vardı. Bunun normal olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu; Nahid'in vücudunun doğum sürecine nasıl farklı tepkiler verebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu tür soruları sorabilecek yaşa geldiğinde, ona anlatabilecek başka Nahid kadın kalmamıştı. Tek bildiği, aile üyelerinin yaşayabileceğini düşündüğünden daha fazla fiziksel acı çektiğiydi.

Önemli değildi. Çünkü revire yaklaştıkça, bir başkasının ona ihtiyacı olduğu daha net anlaşıyordu.

Eğer sarayın büyüğü Manizheh'i ele geçirdiyse, onun aşırı büyümüş ormanlık iç kısmı Rüstem'indi. Küçük kardeşi hiçbir zaman onun gibi bir şifacı olmamıştı - çünkü hiç kimse onun gibi bir şifacı değildi.

Öyleydi ama konu bitkiler ve botanik olduğunda tam bir bilgeydi. Nahid bahçesi ona, sahibine sadık ve tapan bir köpek kadar uyumluydu.

Ve çılgına dönmüştü. Yeni sarmaşıklar ve trompete benzeyen devasa çiçekler her yere yayılmıştı; taze büyümenin parlak yeşili göze çarpıyordu. Manizheh, çok sevdiği portakal bahçesinin kokusunu daha gözle görülür hale gelmeden çok önce almıştı; aşırı olgunlaşmış narenciyenin ve çürümenin fazla tatlı kokusu havadaydı.

Yine de virajı döndüğünde nefesi kesildi. Revir bahçesi bir düzine doz büyüme iksiri almış gibi görünüyordu. Bel boyundaki gümüş nane çalıları artık ağaç boyundaydı ve dikenleri hançer görevi görebilecek bir çocuk başı büyüklüğünde güller vardı. Rüstem'in neşe ve gurur kaynağı olan portakal bahçesi vahşileşmiş, bahçenin geri kalanının üzerine bir örümcek gibi çökmüştü. Meyvelerin patlaması, Tapınak gıda kilerleri için fazlalıkları toplayan gönüllüler için bile fazla gelmiş olmalı ki, meyveler yerde çürüyordu.

Manizheh çalılıkların arasından olabildiğince hızlı bir şekilde ilerledi - ki bu pek de hızlı değildi. Baş ı zonkluyordu ve derisini bir kül tabakası kaplamıştı. Çarşafı gitmiş, bir ağaca takılmış ve kirli saçları omuzlarına dökülmüştü. Öyle bile olsa, leğen kemiğini keskin bir ağrı yırttığında ancak pavyona varabilmişti. Eğildi, gözleri yaşarırken bir çığlığı bastırdı.

"Leydim?"

Manizheh başını kaldırdığında Nisreen'in güneşin altına serdiği tıbbi aletleri bırakıp Manizheh'in yanına koştuğunu gördü.

"Oh, leydim..." Nisreen durdu, geniş ve endişeli gözleri açık bir şekilde Manizheh'e bakıyordu. Üzüntü. "İyi misin?"

Manizheh hiç de iyi değildi. Enkaz halindeydi ve dağılmadan önce on adım daha atması gerektiğini düşünüyordu, bahçede kanlar içinde acı ve keder içinde ağlıyordu. Bu manzara muhtemelen halkının Banu Nahida'ya olan inancını yok edecekti.

Rahmindeki sızı tekrar ortaya çıkarken dişlerini sıktı. *Nefes al. Sadece nefes al.*

"Rüstem?" diye sormayı başardı.

"Bir prosedürün ortasında," diye yanıtladı Nisreen. "Döndüğünüz haberi geldiğinde çoktan başlamıştı."

"O iyi mi?"

Nisreen ağzını açıp kapattı. Öldürülen güneyli rahiplerin dindar kızı, Manizheh'e asla yalan söyleyememişti. "O yaşıyor."

Bu güven verici bir cevap değildi. Manizheh onun hayatta olacağını biliyordu. Ghassan tek Nahid'ini öldürme riskini göze alamazdı, özellikle de Manizheh hâlâ yokken. Ama bunun yerine Rüstem'e yapabileceği çok sayıda şey vardı.

Manizheh cevap vermeyince Nisreen, "Hanımefendi, yardıma ihtiyacınız var," dedi. "Sizi hamama götürüyüm."

Manizheh bir yumruğunu karnına daha sert bastırdı. Şu anda bayılmadan temizlenmek şöyle dursun, hamama kadar gidebileceğinden bile emin değildi. Ama vücudundaki işaretler bariz olacaktı.

Nisreen'in gözleriyle karşılaştı. Asistanı, Manizheh'in bir arkadaşına sahip olduğu en yakın şey. Belki de daha önemlisi, bir Nahid'e ihanet etmeden önce ölümüne gidebilecek bir kadın. Nisreen'in uzattığı kolunu tutup ağır bir şekilde üzerine eğilmeden önce sadece bir an daha tereddüt etti.

"Beni başka kimse göremez," diye fısıldadı. "Hamama gittiğimizde, orada orada kimse yok. Kapıyı arkamızdan kilitle."

"Kapıyı kilitlemek mi?"

"Evet," diye nefes aldı Manizheh. "Yardıma ihtiyacım olacak, sevgilim. Ama sessizliğine daha çok ihtiyacım olacak."

#

Manizheh banyoda bayılmadı ama o kadar sersemlemişti ki baygın da olabilirdi. Zaman buhar, sıcak su, gül sabunu ve eski kan kokusuyla bir bulanıklık içinde geçti. Nisreen nazik ve sessizdi. Manizheh'in tozlu, kanlı giysilerini ilk çıkardığında bir an tereddüt etmişti ama sonra her zamanki gibi güvenilir bir şekilde işe koyuldu. Yıkayıp temizlenirken, su çirkin bir griye dönüşürken, Manizheh ağlamış olabilirdi, gözyaşları sabunla birlikte yüzünden aşağı akıyordu. Emin değildi. Umurunda da değildi.

Ancak tanıdık yatağına girdiğinde kendinden geçti ve derin bir uykuya daldı. Uykudan uyandığında, doğu köşesindeki ateş sunağı ve yatağının yanındaki masanın üzerine yerleştirilmiş küçük bir kandil dışında odası karanlıktı.

Yalnız değildi. Hâlâ kafası karışmış olan Manizheh doğrulmaya çalıştı ama sadece karnında bir başka keskin acıya neden olmayı başarabildi.

"Her şey yolunda," diye güvence verdi yumuşak bir ses. "Sadece benim."

"Rüstem?" Manizheh gözlerini kırptırdı. Ağabeyi loş odada bulanık parçalar halinde gözünün önüne geldi; paylaştıkları siyah gözler ve peçesinin parlak beyazı.

"Baga Nahid hemen şimdi." Rüstem dikkatlice başının altına bir yastık daha koydu ve sonra bir fincan dolusu iğrenç şeyi dudaklarına götürdü. "İç."

Manizheh itaat etti. Rüstem en-Nahid sana şahsen bir iksir hazırladığında onu içtin. Rahatlama o kadar hızlı geldi ki Manizheh boğuldu; ağrıları, vücudunun her yerindeki şişlikler ve çarpan başı hemen hafifledi.

"Yaradan seni korusun," dedi kısık sesle.

"Yemek yemelisin," dedi cevap olarak, sesi biraz sertti. "Ve biraz su al."

Adamın uzattığı yeni fincandan içti ama adam küçük bir fincan uzatınca başını salladı. kesilmiş meyve ve sade ekmek tabağı. "Aç değilim."

"Yemek yemelisin, Manu. Vücudun zayıf." Rüstem onun eline uzandı. Manizheh elini geri çekti. "Aç olmadığımı söyledim."

Bir an sessizlik oldu. Onu hâlâ çok iyi göremiyordu. Bakışları aşağıdaydı. Genelde öyleydi. Rüstem artık insanlarla nadiren göz teması kuruyor, kurduğunda da bunu sürdürmek için gözle görülür bir çaba sarf ediyordu.

Tekrar konuştu. "Senin yeteneklerine sahip olmayabilirim kardeşim, ama ben de senin kadar Nahid'im. Ben

bilmek için eline dokunmam gerek."

Manizheh gözlerinde taze yaşların yandığını hissetti. Cemşid doğmadan önce yıllardır ağlamamıştı ve bundan nefret ediyordu. "Ben iyiyim. Zor bir yolculuktu."

"Manizheh-"

"Zorlu bir yolculuktu," diye tekrarladı, sesi şiddetliydi. "Anlıyor musunuz? Orada Konuşacak bir şey yok. Bilinecek başka bir şey yok. Bilmediğin bir şey için suçlanamazsın."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Rüstem parmaklarını şıklattı ve kandil daha parlak yanıyor, odanın her tarafına vahşi bir aydınlık ve gölgeler saçıyordu. "Bunu taşımayın Tek başına. Bunu yapamazsın. Bu olmaz."

"Anlatacak bir şey yok."

"Var! Bir yıl boyunca ortadan kaybolup sonra geri dönemezsin-"

Tüm oda sarsıldı. Bir ısı patlaması oldu ve ateş sunağındaki alevler yükseldi, tavanı kavurdu ve Rüstem'in etkisini çocuk oyuncağı gibi gösterdi. Kardeşi anında geri çekildi. Dans eden ateş ışığında, hızla tekrar aşağı bakmadan önce siyah gözlerinde bir korku titreşimi gördü.

"Eğer bu cümleyi bitirirsen bir daha asla konuşamazsın," diye uyardı. "Anladın mı?"

Rüstem boş bardağı onun elinden aldı ama gözle görülür bir şekilde titriyordu. Korktuğunda elleri titriyordu, bu kontrol edemediği ve yıllar geçtikçe daha da kötüleşen bir rahatsızlığıydı. Ghassan'ın yanında bir nesneyi takırdamadan zar zor tutabiliyordu ve kamuya açık etkinliklere katılmaları gerektiğinde, Manizheh'le birlikte bileğine kendini kontrol edebilmek için tutabileceği düğümlü bezlerden bağlar takmaya başlamışlardı.

Ve şimdi onu titretmişti. Manizheh'in başka seçeneği yoktu; Ghassan'ın her yerde gizli gözleri ve kulakları varken açıkça konuşmak aptallıktı.

Ama pişmanlık hemen içini kapladı. "Rüstem, özür dilerim. Ben sadece-"

"Anlıyorum," dedi sertçe. "Beni tehdit etmen bile yeterli bir cevap." Yumruklarını açıp kapadı ve sonra ellerini dizlerine bastırarak kontrol için savaştı. "Bundan nefret ediyorum," diye fısıldadı. "Onlardan nefret ediyorum. Sana soramamaktan bile..."

"Biliyorum." Şimdi onun elini tutmuştu. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Elbette."

"Size söyleyemediğim şeyi dualarınıza ekler misiniz?"

Rüstem bakışlarını tekrar ona kaldırdı ve Manizheh bir anda onun bildiğini anladı. Onun elini sıktı. "Her gün, kardeşim."

Yine de onun bağlantıyı kurmasını izlerken bile Manizheh umutsuzca ona söylemek istiyordu. Rüstem'in kollarında parçalanmak ya da çocukken yaptıkları gibi battaniyesinin altında birbirlerine sokulmak istiyordu. Zariaspa'da olduğu gibi, birinin ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordu. Manizheh, onun gücüne güvenen sevdiği insanların inancını ve ruhunu yok etmeden tek bir zayıflık anı yaşamak istiyordu.

Ama şimdi ona bakarken... Rüstem korkunç görünüyordu. Hâlâ titriyordu, teni solgundu ve sarı bir renk almıştı. Gözlerinin altında öyle derin gölgeler vardı ki, yumruk yemiş gibi görünüyordu ve belli ki kilo kaybetmişti. Yüzünün geri kalanını göremiyordu. Rüstem peçesini o kadar seyrek çıkarıyordu ki, bazen yemek yerken bunu ona hatırlatmak zorunda kalıyordu. Manizheh bunun sadece dindarlık olmadığını biliyordu. Buradaki hayatlarını sürdürebilmek için içine kapanmış, kimsenin ona dokunamayacağı bir yere, mümkün olan her duvarın arkasına çekilmişti.

Ama bir anlık bakışta gördükleri, kardeşinin onun yokluğunda nasıl acı çekmiş olabileceğine dair bir resim çizmek için yeterliydi. Elbette başka bir işaret olmayacaktı. Zaten hiç olmamıştı. Rüstem'in kemikleri, Ghassan'ın haydutları onları kırdığında iyileşmişti, kırbaçların bıraktığı yaralar ve asitin bıraktığı yanıklar da öyle. Ghassan Manizheh'e hiç el kaldırmamıştı; buna gerek de yoktu. Kardeşini dövmenin onu her şeyden daha hızlı boyun eğdirdiğini uzun zaman önce öğrenmişti. Ancak görünmez izlerin hepsi Ghassan tarafından yapılmamıştı. Rüstem'in bileklerinde de aynı derecede acımasız, farklı bir hikâye olurdu. Ağabeyi kendini birden fazla kez öldürmeye çalışmıştı ama bir Nahid için bu çok zordu. Son girişimi -zehirlenme- yıllar önce olmuştu. Manizheh onu geri getiren kişi olmuştu ve sonrasında dizlerinin üzerine çöküp bunu bir daha yapmaması için yalvarmıştı. Onu terk etmemesi için yalvarmıştı.

Düşündüm de, muhtemelen Cemşid'in doğumundan önce en son o zaman ağlamıştı.

Yani, hayır, ona söylemeyecekti. Manizheh onun yerine yüzüne sabit bir ifade vermeye çalıştı. "Mutfaktan bana biraz zencefil çayı getirmelerini söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

"Sanırım midemi yemek yiyebileceğim kadar rahatlatır."

Yüzünden rahatlama ifadesi akıyordu. Ah evet, somut bir görevi olduğu için memnun olan bir şifacının yüz ifadesini biliyordu. "Elbette." Rüstem ayağa kalktı ve sonra cüppesinin ceplerini karıştırdı. "Sana bir şey getirdim. Saklamayı sevdiğini biliyorum ama düşündüm ki... bunun seni biraz rahatlatabileceğini düşündüm." Küçük, sert bir nesneyi hızla kızın eline yerleştirdi ve geri adım atmadan önce parmaklarını nesnenin üzerine kapattı. "Ateşler senin için ışıltı ışıltı yansın, Manu."

Manizheh'in yüreği burkuldu. Elinde ne olduğunu biliyordu. "Senin için de, sevgilim."

Adam başıyla selam vererek ayrıldı ve Manizheh yatağına geri dönerek kendi üzerine kıvrıldı. Ancak kapının kapandığını duyduğunda, alevlerin daralmasını emrederek odayı tekrar karanlığa çevirdi.

Sonra adamın ona verdiği eski yüzüğü parmağına geçirdi. Pirinçten yapılmıştı ve çok hırpalanmıştı. Manizheh onun her bir ezik ve çiziklerine aşınaydı. Soğuk zümrütü dudaklarına götürdü ve odasında tek başına, sonunda gözyaşlarının düşmesine izin verdi.

"Lütfen geri dön," diye fısıldadı. "Lütfen bizi kurtar."

MUNTADHIR

Bu kitap, Pirinç Şehri'ndeki olaylardan yaklaşık yedi yıl önce geçmektedir ve sadece o kitapla ilgili spoiler içermektedir.

"Dhiru." Bir el omzunu sıktı. "*Dhiru.*"

Muntadhir al Qahtani yüzünü yastığına gömerek inledi. "Git buradan, Zeynep."

Kız kardeşinin küçük bedeni yatağı sarsarak ve kafatasına yeni bir acı zonklaması göndererek onun yanına indi. "Berbat görünüyorsun," dedi neşeyle. Onun yanağına yapışmış saçları kopardığını hissetti. "Neden bu kadar terlisin?" Kadın skandala uğramış -ve oldukça heyecanlanmış- bir homurtu çıkardı. "*İçki mi içiyordun?*"

Muntadhir ipek yastığı kulaklarının üzerine bastırdı. "Uhkti, bunun için çok erken. Neden benim odamdasın?"

"O kadar erken değil." Zeyneb'in elleri etrafta dolaşarak onu gıdıklıyor, o da kıpırdanmaya çalıştıkça gülüyordu. Birdenbire parmakları durdu ve başının yanında duran bir şeyin üzerine kapandı.

"Bu bir küpe mi? Dhiru, yatağında neden bir kadın küpesi var?" Heyecan sesini aydınlattı. "Babili'deki yeni şarkıcı kıza mı ait?"

Ani bir panik anında Muntadhir elini uzatarak yatağın diğer tarafını taradı. Boş olduğunu görünce içini bir rahatlama kapladı. Küpenin sahibi çoktan gitmiş olmalıydı ve bunun için Tanrı'ya şükretti. Dedikoducu, on üç yaşındaki kız kardeşinin görmesini istediği bir şey *değildi* bu.

Yuvarlandı, karanlıkta gözlerini kısarak baktı; Muntadhir'in hizmetkârları, Emir "akşamlarından" birinden uyanmadan önce perdeleri çekmeyi biliyorlardı, bu yüzden Zeynep ona bulanık parçalar halinde geldi: gri-altın gözleri ve küçük karanlık yüzü, yaramaz gülümsemesi... parmaklarından sarkan karmaşık altın ve zümrüt jhumka.

"Ver şunu bana." Zeynep kıkırdarken Müntehir küpeyi geri aldı. "En azından bir işe yarayıp bana bir bardak su doldurabilir misin?"

Zeynep hâlâ sırtarak yataktan sıçradı ve mavi bardağının içindekileri döktü sürahiyi bir kadehe koydu ve incelerken yüzünü buruşturdu. "Bu neden tuhaf

kokuyor?" "İçinde başım için ilaç var."

Geri geldi ve kadehi ona uzattı. "Şarap içmemelisin, akhi. Yasaktır."

"Pek çok şey yasak, küçük kuş." Muntadhir kadehi boşalttı. Kız kardeşi için pek iyi bir örnek teşkil etmiyordu ama en azından dün geceki içkisi -teknik olarak- krallığının hizmetindeydi.

Zeynep gri-altın gözlerini devirdi. "Bana böyle hitap etmenden nefret ettiğimi biliyorsun. Artık çocuk değilim."

"Evet, ama hala her yerde dolaşıyor, sana ait olmayan şeyleri dinliyor ve görüyorsun. iş." Muntadhir onun başının tepesine vurdu. "Uzun boylu bir kuş," diye alay etti. "Sen ve Ali gidiyorsunuz tüm bu büyümeyle beni geride bırakmak için."

Tekrar yatağın üzerine düştü. "Onu görmeye çalıştım," diye yakındı, sesi asıktı. "Wajed Kraliyet Muhafızları'ndan öğrencileri dövüşmeleri için getirdi. Arenaya gittim ve Abba beni Git. Bunun 'uygunsuz' olduğunu söyledi," diye ekledi, elini umursamaz bir şekilde sallayarak.

Muntadhir anlayışlıydı. "Yaşlanıyorsun Zeyneb," dedi nazikçe. "O kadar erkeğin arasında olmamalısın."

Zeynep ona ters ters baktı. "Şarap gibi kokuyorsun ve yatağında bir kadının küpesi var. Neden sen istediğini yapabiliyorsun da ben artık haremden bile çıkamıyorum? Am Gezira'ya dönmüş olsaydık, dışarı çıkabilirdim. Kuzenlerimiz her zaman çıkıyor!"

"Ama biz Am Gezira'da değiliz ve kuzenlerimiz de prenses değil," dedi Muntadhir.

Zeyneb'le tamamen aynı fikirde değildi ama Daevabad'ın arkaik geleneklerini tartışacak durumda da değildi.

Şu anda kız kardeşiyle olan gelenekleri. "Burada her şey farklı. İnsanlar konuşacak."

"Bırakın konuşsunlar!" Zeynep ellerini yumruk yaptı, yumrukları kapitone battaniyeyi yumrukluyordu

onun altında. "Bu hiç adil değil! Çok *sıkıldım*. Ayaanle Mahallesi'ndeki pazar yerine bile gidemiyorum.

artık. Orası benim en sevdiğim yerdı. Amma beni her Cuma oraya götürürdü.

hayvanlar." Alt dudağı titredi ve on üç yaşından daha genç göründü. "Ali de."

Muntadhir iç çekti. "Biliyorum, ukhti. Özür dilerim..." Zeynep yüzünü buruşturarak başka tarafa baktı ve Muntadhir'in göğsü sıkıştı. "Seni ben götüreceğim, tamam mı?" diye önerdi.

"Kimse beni durduramaz. Yolda Hisar'da dururuz ve Alizayd'ı da sürükleriz."

Zeynep'in yüzü anında aydınlandı. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Bizi güvende tutmak için özellikle küçük bir zülfıkara ihtiyacım olduğunda ısrar edeceğim. Yeter ki *sen*

onun gevezeliğiyle başa çıkacağıma söz veriyorum. Muhtemelen bizi bütün bir öğleden sonra pazar parkının tarihi üzerine gevezeliğe maruz bırakacak."

"Anlaştık." Tekrar gülümsedi, sırtışı tüm yüzünü aydınlatıyordu. "Sen iyi bir kardeşsin, Dhiru."

"Denerim." Kapıya doğru başını salladı. "Şimdi uyumama izin verecek misin?" "Uyuyamazsın. Abba seni görmek istiyor."

Muntadhir'in ruh hali hemen karardı. "Ne hakkında?"

Zeynep omuz silkti. "Sormadım. Sinirli görünüyordu." Başını öne eğdi. "Acele etsen iyi olur."

"Anlıyorum. Bu kadar çabuk haber verdiğin için teşekkürler." Kız kardeşi onun alaycılığına sadece güldü ve o da iç çekerek onu kovdu. "Hadi git, seni baş belası. Bırak da giyineyim."

Zeynep sıçrayarak uzaklaştı ve Muntahir nefesinin altında küfrederek yataktan yuvarlandı. O babasını bu akşama kadar görmeyi beklemiyordu: bu kadar erken çağrılacağını bilseydi dün gece asla bu kadar çok içmezdim.

Yüzüne biraz gülsuyu çarptı, sonra ağzını çalkaladı ve ellerini saçlarında ve sakallarında gezdirerek dağınıklıklarını düzeltmeye çalıştı. Buruşuk bel giysisini mavi elmaslarla desenli gıcır gıcır bir dishdasha ile değiştirdi, ardından kasketini ve sarık bezini kaptı ve aceleyle dışarı çıktı, arenaya doğru yarı koşarken sarığını hızla sardı. Uzuvarları ağırlaşmıştı; yorgun bedeni hareket etmeye zorlandığı hızın farkında değildi.

Nihayet arenaya ulaştığında Muntahir seyir platformuna çıkan merdivenleri büyük bir dikkatle, bir ayağını diğerinin önüne atarak ama engelli görünmemeye çalışarak çıktı. Ghassan onun yeni doğmuş bir karkadan gibi yalpaladığını görmekten memnun olmayacaktı.

Sarayın arenasına bakan köşk iyi gölgelendirilmişti; parlak desenli altın ve siyah ipekten perdeler ve sık dikilmiş saksı eğrelti otları başlarının üzerinde yükseliyordu.

Daevabad'ın soyluları ve onların ayrıcalıklı hizmetkârları şehrin acımasız öğle sıcağından korunuyordu. Yarım düzine hizmetkâr ıslak bir şekilde parıldayan palmiye yelpazelerini salladı ve karanlık alanı çalkalamadan önce dalları büyülü buzdan bir çeşmeye daldırdı.

Muntahir perdeli kemerin dışında derin derin nefes aldı, tütünün dumanlı kokusunu içine çekti ve nabzını sakinleştirmeye çalıştı. Ağzının tadı ekşi ve yoğundu, dün geceki şarap tamamen gitmemişti. Bunun bir önemi yoktu. Kusursuz bir şekilde süslenebilirdi ve Ghassan

her zaman yaptığı gibi. Babasının, bir adamın içini açan ve kıvranırken onu parçalara ayıran bir bakışı vardı. Ve bu bakışlarını en büyük oğluna yöneltmekte çok başarılıydı.

En azından bugün Muntadhir buna bazı faydalı bilgilerle karşılık verebilirdi.

Kendini çelikleştirerek, filmli perdeden içeri adım attı.

Yüzünü buruşturdu. Perdelerin arasından ışık süzülüyordu. Çardaktaki adamların gevezelikleri, aşağıdaki zülfikarların çarpışması ve cızırtısı ve bir çift uddan gelen zarif müzik, başını baş döndürücü bir şekilde döndürmek için yarışyordu. İleride, dikkati aşağıdaki arenaya odaklanmış, sırmalı bir minder üzerinde oturan babasını gördü.

Muntadhir ona doğru ilerlemeye başladı ama daha yolu yarılamadan genç bir Daeva adamı aniden önüne çıktı. Muntadhir şaşkınlıkla geri sıçradı ve dengesini zar zor korudu.

"Emir Muntadhir! Allah'ın selamı üzerinize olsun! Umarım en mükemmel sabahları yaşıyorsunuzdur!"

Adam bir rahip kıyafeti giymişti... ya da belki bir çeşit rahip eğitimi alıyordu - Muntadhir şu anda Daeva inancının inceliklerini çözecek durumda değildi. Kıpırmızı kısa bir ceket adamın dizlerine kadar iniyor, altına da masmavi ve ateş sarısı çizgili bir pantolon giyyordu. Kıvrıcık saçlarının üzerine aynı renkte bir başlık oturmuştu.

Efekt parlaktı. Hem de çok parlak. Bu sabah için fazla parlaktı ama adamın uzun kirpikli siyah gözleri, aşırı hevesli tavrı ve kırsal Divasti aksanında Muntadhir'in hafızasını kurcalayan bir şeyler vardı.

Parçalar sisli kafasında yavaşça bir araya geldi. "Barış üzerine," diye cevap verdi temkinli bir şekilde. "Pramukh, değil mi? Kaveh'in oğlu mu?"

Diğer adam sırtarak başını salladı. Aslında heyecandan topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyordu ve Muntehir birdenbire içkiyi fazla kaçırın tek kişinin kendisi olup olmadığını merak etti.

"Cemşid! Bu... Yani, benim adım bu," diye cevap verdi diğer adam, Cinnistani kelimeleri karıştırarak. Yüzü kızarmıştı ve Muntadhir o dalgın halinde bile bunun oldukça çekici olduğunu fark etmekten kendini alamadı. "Hizmetinize katıldığım için ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam Emir." Parmaklarını Daeva kutsamasında birleştirdi, ardından iyi bir önlem için akıllı bir Geziri selamı ekledi. "Benden daha sadık birini bulamazsınız!"

Hizmetime mi giriyorsun? Muntehir birkaç kalp atışı boyunca Cemşid'e şaşkınlıkla baktıktan sonra bakışları babasına kaydı. Ghassan ona bakmıyordu, bu da Muntadhir'in zihninde yeni bir planın piyonu haline geldiğini doğruluyordu.

Dikkatini zıplayan, yıldız gözlü rahibe geri verdi. Kirpikleri gerçekten de şüphe uyandıracak kadar uzundu ve bu etki büyüleyiciydi.

Muntadhir boğazını temizleyerek bu düşünceyi susturdu. Bu adamın onun hizmetine katılmasının hiçbir yolu yoktu. Gülümsüyormuş gibi yaptı ve Cemşid'i yolundan çekmek için başını eğdi. "Sakıncası yoksa..."

"Ama tabii ki!" Cemşid geri sıçradı. "Seni dışarıda bekleyeyim mi?"

"Bunu sen yap." Muntadhir arkasına bile bakmadan düzgünce yanından geçip gitti.

Muntadhir yaklaşırken Ghassan başını kaldırıp bakmadı. Hayranlık dolu bakışları hala aşağıdaki arena.

"Şunun dövüşüne bakın," dedi babası selamlarken. Takdir ve gurur dolu bir hayranlık - Muntadhir'e nadiren yönelttiği iki duygu- sesinde açıkça görülüyordu. "Bu kadar genç birinin bir zülfikarı bu kadar ustalıkla kullandığını hiç görmemiştim."

Ghassan al Qahtani'den böyle bir övgü alabilecek tek bir kişi vardı ve Muntadhir göğsünde yükselen endişeyle kumlara bakarken Alizayd'ı gördü. Küçük kardeşi, onun iki katı boyunda ve üç katı cüssesinde bir askere karşı savaşıyordu. Her iki dövüşçünün de kılıçları alev alev yanıyordu ve bir grup genç öğrenci etraflarında geniş bir çember oluşturmuş, asil arkadaşlarını alkışlıyordu.

Muntadhir kaşlarını çatı ve kalbindeki yeşilimsi pusu görünce bir adım öne çıktı kırbaçlayan ateşin. "Bu bir eğitim bıçağı değil."

Ghassan omuz silkti. "Hayatına devam etmeye hazır."

Muntadhir babasına döndü. "O daha *on bir* yaşında. Citadel öğrencileri on beş yaşına gelene kadar gerçek kılıç kullanmaya başlamazlar." Silahlar çarpışmaya başlayınca gerildi ve irkildi. "Ölebilirdi!"

Ghassan ona el salladı. "Eğer Wajed ve eğitmenleri bu işi yapsaydı ilerleyemezdi. hazırlıklı olduğunu sanmıyorum. Onunla da konuştum. Meydan okumayı arzuluyor."

Muntadhir dudağını ısırды. Küçük kardeşini, bunun Ali'nin arzuladığı bir meydan okuma olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Bu kendini kanıtlama şansıydı. Am Gezira'nın zorlu köylerinden gelen ve şimdi ona bağırان öğrenci arkadaşlarına, yarı Ayaanle prensinin de en az onlar kadar iyi olduğunu kanıtlamak için. Hatta daha iyiydi. Ve çocuk olsun olmasın, rakibinin darbesine karşılık verdiğinde Ali'nin gözlerindeki ölümcül odağı inkâr etmek mümkün değildi; küçük cüssesinin avantajını kullanarak adamın kolunun altından eğildi.

Müstakbel Qaid'im. Zamanlama ve politikanın bir cilvesi dışında ağabeyinin tamamen ayrıcalıklı konumunu.

Sıkıntı içindeki Muntehir gözlerini kaçırmak için kendini zorladı. "Oturabilir miyim, Abba?" Ghassan başıyla bir minder işaret etti ve Muntehir mindere uzandı. "Geciktiğim için başılsayın," diye devam etti. "Benimle bu kadar erken konuşmak istediğinizi fark etmemiştim."

"Öğlen oldu, Muntadhir. Şafak sökene kadar içmeseydin bu kadar erken olmazdı." Ghassan ona kızgın bir bakış fırlattı. "Şaraba bu kadar bağımlı olmak için çok gençsin. Eğer seni erken mezara koymazsa, zayıf bir kral yapacaktır."

Muntehir'in bu olasılıklardan hangisinin babasını daha çok rahatsız ettiğine dair hiçbir şüphesi yoktu. Diplomatik bir tavırla, "Aldıklarımı yumuşatmaya çalışacağım," dedi. "Yine de dün gecenin faydaları yok değildi."

Bir hizmetkâr yaklaşp ona dumanı tüten bakır sürahidenden bir fincan kahve doldurunca sustu. Muntadhir ona teşekkür etti ve uzun bir yudum aldı, içeceğin kafasındaki çarpıntıyı gidermesini diledi.

"Ne işe yarar?" Ghassan dürttü.

Kuzey Geziri valilerinden birinin adını vererek, "Sanırım El Danaf hakkındaki şüpheleriniz doğru," diye cevap verdi. "Dün gece kuzeniyle dışarıdaydım ve kadın yoldaşlarımdan birine oldukça ilginç vaatlerde bulunuyordu. Ya kayalardan altın çıkarmayı öğrenmişler ya da Hazine'ye ödenmesi gereken kervan vergilerinin kaymağını yiyorlar."

"Kanıt mı?"

Muntadhir başını salladı. "Ama karısı güçlü bir aşiretten. Başka bir kadına verdiği sözleri öğrendiklerinde pek memnun olmayacaklarını sanıyorum." Mis kokulu kahvesinden bir yudum daha aldı. "Onu sana teslim etmeyi düşündüm." Bu onların her zamanki yöntemiydi: Muntehir cazibesini kullanarak elde edebileceği her şeyi elde ediyor, farklı-daha karanlık-yöntemlere başvurma zamanı geldiğinde de babası devreye giriyordu.

Ghassan başını salladı, ağzı acımasız bir çizgiyle kapalıydı. "O piç kurusu. Düşünüyorum da Kız kardeşinin eli için onu düşün." Muntadhir

donakaldı. "Ne?"

"Kuzey ile ilişkilerimizi güçlendirmek akıllıca olacaktır. Son birkaç on yılda oluşan gerginliğin bir kısmını hafıfletebiliriz."

"Kızını yarım asırlık bir yılana verir misin? biraz gerginlik?" Muntadhir'in sesi keskindi. "Geziriyeye bile konuşmuyor. Orada ne kadar yalnız kalacağı hakkında bir fikrin var mı? Ne kadar perişan?"

Ghassan, Muntadhir'in Ali'nin güvenliğiyle ilgili endişelerini nasıl geçiştirdiyse onu da öyle geçiştirdi. Bu son derece rahatsız edici bir hareketti. "Bu sadece bir düşünceydi. Onunla konuşmadan hiçbir şey yapmam."

Sanki onun fikrinin bir önemi varmış gibi. Muntadhir babasının gerçekleri kastetmediğini biliyordu. Ama Zeynep bir prenesti, ölümcül bir oyunun güçlü bir parçasıydı. Daevabad'ın siyaseti. Geleceği, Ghassan'ın saltanatları için en iyi olduğunu düşündüğü yöneme göre belirlenecekti.

"Peki beni çağırmanızın nedeni Kaveh'in oldukça gürültücü oğlunun benim hizmetime gireceğini düşünmesi mi?"

Ghassan oğluna baktı. "Sizin hizmetinize katılıyor. Kendini sizin için Daeva Tugayı. Kişisel muhafızınız olmak amacıyla Hisar'da eğitim görecektir ve bu arada çemberinize katılabilir. Görünüşe göre oldukça yetenekli bir okçu."

Bir okçu mu? Muntadhir inledi. "Hayır. Yanıma taşralı bir soyluyu aldirtma bana. kanatlarımın altında bir Afşin olma arzusu. Size yalvarıyorum."

"Bu kadar züppe olma." Ali bir darbe daha indirirken Ghassan'ın bakışları arenaya döndü. "Cemşid tapınak eğitimi almış bir Daeva soylusudur. Şairler ve şarkıcılardan oluşan küçük maiyetinize yeterince uyum sağlayacağından eminim. Gerçekten de bundan emin olmanızı istiyorum."

Muntadhir babasının sesindeki kasıt karşısında kaşlarını çattı. "Bir şeyler mi oluyor?"

"Hayır." Ghassan'ın ağzı gerildi. "Ama bence Cemşit'in senin yanında olması iyi olur.

Yörünge. Eğer sadıksa, gerçekten sadıksa. Bu kadar yüksek mevkide güvenilir bir Daeva'nın olması bize zarar veremez."

Omuz silkti. "Ve eğer o güvenilir Daeva Büyük Vezir'in evinde olsaydı... çok daha iyi olurdu."

Gezirriye dilinde sessizce konuşuyor olsalar da Muntadhir kimsenin dinlemediğinden emin olmak için babasının omzunun üzerinden çevredeki soylulara bir göz attı. "Kaveh'in bir şey yaptığından mı şüpheleniyorsun?"

"Sesin umutlu geliyor."

Muntadhir tereddüt etti. Birkaç yıl önce babasının Kaveh e- Pramukh'u Büyük Vezir olarak seçmesinden rahatsız olmuştu ama o zamanlar çok gençti ve babasıyla aynı fikirde olmamaktan korktuğu için itiraz edememişti.

Ghassan onun düşüncelerini hissetmiş olmalıydı. "Aklından geçenleri söyle Emir." "Ona güvenmiyorum, Abba."

"Daeva olduğu için mi?"

"Hayır," diye cevap verdi Muntadhir, sesi sertti. "Öyle biri olmadığımı biliyorsun. Pek çok Daeva'ya güvenirim. Ama bazılarını asla yenemeyeceğiz. Bunu hissedebiliyorum. Sen de *görebiliyorsun*. Kibar gülümsemelerinin ardında, gözlerinde kızgınlık var."

Ghassan'ın ifadesi hiç değişmedi. "Ve sen Kaveh'in onlardan biri olduğunu mu düşünüyorsun? Grand Wazir olarak çok iyi iş çıkardı."

Muntadhir başparmağındaki gümüş yüzüğü çevirdi. "Bence Manizheh ve Rüstem'e bu kadar yakın olduğu söylenen bir adam dikkatli olmamız gereken bir adam," dedi nazıkçe. "Abba, Kaveh'in bana baktığı zamanlar oluyor... sanki bir böcek görmüş gibi. Bunun davranışlarını etkilemesine asla izin vermez ama duvarlarının ardında bizi ezilmesi gereken kum sinekleri olarak adlandırdığına bahse girerim."

"O duvarların arkasına birini koymak için daha fazla sebep var."

"Peki onun oğlu en iyi yol mu?" Muntadhir sordu. "Onun evine kolayca uygun bir casus yerleştirebilirsiniz."

Ghassan başını salladı. "Ben casus istemiyorum. Oğlunu istiyorum. Kullanabileceğim birini istiyorum, Kaveh'in kullanabileceğini *bildiği* ve riske atmaya cesaret edemeyeceği biri."

Muntadhir babasının gerçekten ne söylediğini biliyordu. Bu daha önce de tanık olduğu bir dinamikti: Siyasi muhaliflerin oğulları Hisar'a alınıyordu: görünüşte onurlu kariyerler için, ama aynı zamanda ebeveynleri çizgiden çıkarsa boğazlarında hazır bir bıçak olması için. Kraliçeye eşlik etmek üzere "davet edilen" eşler, kocalarından şüphelenilmesi üzerine haremde alıkonuldular.

Cemşid'in parlak gülümsemesini hatırlayınca derisinde suçluluk hissi belirdi. "Ona zarar vermek niyetinde misin?" diye sordu sonunda.

"Umarım öyle değildir. İnsanların gözlerini kamaştırma konusunda yeteneklisiniz. Senin yoldaşlarından biri olmak için kanını dökecek saray mensupları var." Ghassan'ın gözleri kısıldı. "O parlak gözlü, hevesli Afşin'i al ve onu en yakın arkadaşın yap. Kaveh'in oğluna cazibeyi, zenginliği, kadınları... hayatının nasıl bir cennet olabileceğini göster. Ve servetinin bizimkine bağlı olduğunu bilmesini sağla. Zor olmasa gerek."

Muntadhir bunu düşündü. Babasını tanıdığına göre, Gassan'ın kendisinden Cemşid'i zehirlemesini ya da bir tür skandalla suçlamasını değil, sadece onunla dost olmasını istemesinden memnun olmalıydı. "Hepsi bu mu? Onu yoldaşlarımdan biri yapmak mı?"

Babasının gözlerinde çözemediği bir titreşim vardı. "Zariaspa'daki hayatı hakkında konuşması için dilini cesaretlendirmene karşı çıkmam. Babasının Nahid kardeşlerle olan ilişkisi hakkında bildiklerini."

Muntadhir parmağını kahve fincanının kenarında gezdirdi. Şaraptan mı yoksa Karnındaki çalkantılar ya da babasının sözleri, tadını kaçırmıştı. "Anlaşıldı. Hepsi bu kadarsa..."

Ali'nin çılgılığı dikkatini çekti. Muntadhir tam zamanında dönerek kardeşinin zülfıkarının elinden fırladığını gördü.

İçini bir rahatlama duygusu kapladı. Ali'nin kaybetmek istediğinden şüpheliydi ama küçük kardeşinin o ateşli, zehirli ölüm kılıcıyla oynaması ne kadar çabuk biterse o kadar iyiydi.

Ama Ali'nin rakibi durmadı. Peşinden saldırdı ve kardeşinin kafasına tekme attı. Göğüs. Ali sert bir şekilde yere düştü, kumların üzerine yayıldı.

Muntadhir öfkeyle ayağa fırladı.

Ghassan kesin bir tavırla,

"Otur," dedi. "Ama, Abba-"

"Şimdi."

Müntehir oturdu, Ali'nin rakibi peşinden gelirken teni yanıyordu. Diğer öğrenciler donup kalmıştı. Kardeşi aniden, korkunç bir şekilde, genç ve küçük göründü; korkmuş küçük bir çocuk geriye doğru çabalıyor, dehşete düşmüş gri gözleri rakibinin iri cüssesi ile zülfıkarının düştüğü nokta arasında gidip geliyordu.

Erkekler Zülfikar'da ustalaşmaya çalışırken öldüler. Eğitim acımasızdı.

Böylesine yıkıcı bir silahı düzgün bir şekilde kullanabilen ve kontrol edebilenler ile edemeyenler.

Ama kesinlikle burada değil. Kralın *oğlu* değil, kendi gözleri önünde değil.

"Abba," diye tekrar denedi Muntadhir, Ali bir sonraki saldırıyı zar zor savuştururken gerildi. Savaşçının bakır kılıcının etrafında alevler uçuşuyordu. "Abba, durdur şunu. Ona geri çekilmesini söyle!" Sesi korkuyla kesildi.

Babası hiçbir şey söylemedi.

Ali'nin ifadesi aniden değişti; yüz hatlarını kararlılık kapladı. Yakaladı bir avuç kum alıp rakibinin suratına fırlattı.

Adam geriye doğru sarsıldı, boştaki eli gözlerine gitti. Ali'nin ayağını diğer adamın ayak bileklerine dolaması, dengesini bozması ve onu yere yuvarlaması için yeterli bir zamandı. Ali hemen ardından hançerini çekti ve zülfikarı tutan ele sapladı. Bunu tekrarladı, tekrarladı ve sonra *tekrarladı*, bu acımasız hareket diğer savaşçının kanını akıttı.

Rakibi Zülfikar'ı düşürdü.

Muntadhir titrek bir rahatlama nefesi verdi. Babasının emrine rağmen tekrar ayağa kalkmış ve platformun kenarına yaklaşmıştı. Görünüyor olmalıydı ki Ali başını kaldırıp onun gözleriyle buluştu.

Küçük kardeşinin Muntadhir'e titreyen bir gülümseme vermesi için geçen sürede, rakibi kendi hançerini çekmişti.

Hançerin sapını Ali'nin yüzüne çarptı.

Ali acı içinde inledi, burnundan kan akıyordu. Muntadhir'in öfkeli çığlığı boğuldu. maçın bitiş düdüğüyle birlikte.

Eli, hemen aşağıdaki adamın boğıazına geçirmeyi planladığı kendi hanerine gitti.

Ghassan onun bileğini tutup kendine doğıru çekti. "Dur."

"Durmayacağım! Az önce ne yaptığını gördün mü?"

"Evet." Babasının sesi sertti ama Muntahir, gözlerinin Ali'ye dönüp en büyük oğlunun yüzüne yerleşmesini kaçırmadı. "Ma henüz başlamamıştı. Alizayd'ın odağını kaybetti."

Muntahir kolunu kurtardı. "*Dikkatini kaybetmemeli miydi?* İkisi de silahsızdı! Bir adam oğlunuza bunu yapıyor ve siz hiçbir şey söylemiyor musunuz?"

Ghassan'ın yüzünde öfke parladı ama bu yorgun bir öfkeydi. "Uzak bir savaş alanında öldüğünü duymaktansa burnunun kırıldığını görmeyi tercih ederim. O öğreniyor, Muntahir. Qaid olacak. Bu vahşi ve tehlikeli bir hayat ve ne sen ne de ben ona iyilik yapıyoruz. eğitimini yumuşatıyor."

Muntahir küçük kardeşine baktı. Beyaz boks üniforması artık yanık izleri, kan ve arenanın kirli kumuyla kirlenmişti. Ali, zülfikarını almak için topallayarak ilerlerken kanamayı durdurmak için kirli kolunu burnuna bastırdı.

Bu manzara Muntahir'in kalbini kırdı. "O zaman onun Kaid olmasını istemiyorum," diye patladı. "Onu Hisar'dan kovun. Bırakın çocukluğundan geriye ne kaldıysa tadını çıkarsın ve sonra bırakın normal bir hayatı olsun."

Ghassan yumuşak bir sesle, "Asla normal bir hayatı olmayacak," dedi. "O iki güçlü aileden gelen bir prens. Bizim dünyamızda böyle insanların normal hayatları yoktur."

Muntahir hiçbir şey söylemedi, Ali zülfikarını yeniden kınına sokarken midesi bulanıyordu, bıçak küçük bedenine göre çok büyük görünüyordu.

Ghassan köşkün kenarında ona katıldı. "Bunları sadece Alizayd için yapmıyorum," diye azarladı onu. "Politik içgüdülerin çok iyi Muntadhir. Sen Büyüleyici, mükemmel bir diplomatsınız..." Elini Muntadhir'in omzuna koydu. "Ama sen ne bir elçi ne de bir vezirsin. Sen benim halefimsin. Kalbini katılaştırmalısın, yoksa Daevabad seni ezecek. Ve bunu bir an bile riske atamazsın oğlum. Şehir, kralıyla birlikte yükselir ve düşer."

Daevabad önce gelir. Muntadhir'in dudağı kıvrıldı. Bu babasının mantrasıydı. Muhalefet etmeye cüret edenleri acımasızca bastırırken söylediği şey. Küçük çocuklarının hayatını mahvederken.

Muntadhir'in bir gün yapması beklenen şeyler.

Mide bulantısı içinde kabardı. "Ben... Cemşid'i Hisar'a götürmeliyim." İlk defa Gitmek için bulabildiği bahane.

Ghassan elini kaldırdı. "Huzur içinde git."

"Dualarınız üzerine." Müntehir kalbine ve alnına dokunarak geri çekildi.

Cemşid hâlâ oradaydı ve ikinci kez daha az coşkulu değildi, ayağa fırladı Muntadhir'in yaklaştığını gördüğünde sanki biri ona sıcak bir kömürle dokunmuş gibiydi.

"Emir!" "Lütfen kes şunu." Muntadhir başını ovuşturdu. Hisar'a gitmeye hiç niyeti yoktu.

Babasına verdiği söze rağmen yapmak istediği tek şey konuşmalarını, Ali'nin acı dolu ağlayışını ve Zeyneb'in hüzünlü gözlerini hatırlayarak içmekti. Ama her zamanki kadeh arkadaşları muhtemelen hâlâ yataklarında akşamdan kalmaydı ve Müntehir kendi zayıflıklarını bildiği için tek başına içebilecek durumda olmadığını biliyordu.

Gözlerini Cemşid'e dikti. "Papazlığınız şarabı yasaklıyor mu?" Cemşid kalın bir kaşını kaldırdı, şaşkın görünüyordu. "Hayır mı?"

"O zaman benimle geliyorsun."

#

Cemşid oymalı ahşap balkonda boylu boyunca yürüdü. "Bu olağanüstü bir manzara," diye hayranlıkla baktı. "İnsan buradan tüm Daevabad'ı görebiliyor."

Muntadhir oturduğu yerden onaylar gibi bir homurtu çıkardı ama kıpırdamadı. Güzel olsa bile, bir gün zulmetmesi beklenen şehre tepeden bakmak istemiyordu.

Cemşit arkasını döndü ve parmaklıklara yaslandı. "Bir sorun mu var Emir?" "Bunu neden soruyorsun ki?" Muntadhir söyledi.

"Biraz üzgün görünüyorsun." Cemşid omuz silkti. "Ben de senin daha konuşkan olduğunu duymuştum."

Müntehir şaşkınlık içinde adama baktı. İnsanlar Daevabad Emiri'nin *üzgün* olup olmadığını sormazdı. En yakın dostları bile bu kadar rahat konuşmazdı. Suskunluğunu mutlaka fark ederlerdi ama bunu sorgulamaya cesaret edemezlerdi. Bunun yerine, onu övmek için şiirler bestelerler ya da dikkat dağıtıcı hikayeler anlatırlardı, tüm bunlar olurken de gizlice şarabını sulandırmaya başlarlardı.

Ama Muntadhir kızacak bir şey bulamadı. Ne de olsa saray adabı Muhtemelen Daeva'nın Büyük Tapınağı'nda öğretilmiyordu. Onun yerine "Bana kendinden bahset," dedi. "Neden rahiplikten ayrılmak istediniz? Artık inançlı biri değil misiniz?"

Cemşid başını salladı. "Ben hâlâ inançlı biriyim. Ama kendimi bir şeylere kapatmanın tozlu metinler halkıma hizmet etmenin en iyi yoluydu."

İşte bu ilgi çekiciydi. "Baban da kabul etti mi? Kaveh çok ortodoks görünüyor."

"Babam aile işleri için Zariaspa'da." Cemşid'in parmak eklemleri sıkışırken soldu. şarap bardağını kavradı. "O bilmiyor."

"Babanın izni olmadan Büyük Tapınak'tan ayrılıp Kraliyet Muhafızları'na katıldın. İzin mi?" Muntadhir şaşırdı... ve biraz da etkilendi. İşler bu şekilde yürümüyordu.

genellikle Daevabad'ın güçlü soylu aileleri arasında yapıldı ve karşısındaki adam

Asi bir tip. Hem de hiç.

Cemşid onun tepkisiyle eğlenmiş görünüyordu. "Baban senin hakkında her şeyi biliyor mu?"

Diğer adamın kara gözlerinde bir parıltı vardı ve bu parıltı soruyla birleşince Muntehir'in omurgasında keskin bir vızıltı yarattı. Bakışlarını Cemşid'in üzerinde gezdirerek doğruldu. Farklı koşullar altında, bu sözlerin altında bir niyet olup olmadığını merak edebilirdi. Daevabad'da pek çok kalbi kırdığını bildiği gülümsemesinin bir parıltısı ve bir oturma davetiyle bunu öğrenmek isteyebilirdi.

Ama Daevabad'da çok az insan Muntadhir al Qahtani'ye böyle doğrudan bakıyordu... ve daha da azı onunla Cemşid'den yayılan türden gerçek bir sıcaklıkla konuşuyordu. Derisinin altına hücum eden kanı görmezden gelmeye çalışarak boğazını temizledi. "Babam biliyor her şey," derken buldu kendini.

Cemşid güldü, Muntehir'in midesinin bulanmasına neden olan zengin bir sesteki bu. "Sanırım bu doğru." Balkondan çıkıp yaklaştı. "Bu zor olmalı."

"Korkunç," diye onayladı Muntehir, birdenbire gözlerini diğer adamdan ayırmakta zorlanmaya başlamıştı. Harika bir güzelliği yoktu ama kanatlı kaşlarında ve biraz eski moda bıyıklarında hoş bir şeyler vardı. Yüzünü terk etmeyen uzun kirpikli siyah gözleri de cabasıydı. Hâlâ tapınak kıyafetleri içinde olan Cemşid, sarayın eski duvarlarında asılı duran Nahid Konseyi'nin yontulmuş resimlerinden birinden fırlamış gibi görünüyordu.

Cemşit davet edilmeden oturdu ve sonra utanmış görünerek hemen ayağa kalktı. "Affedersiniz... Oturmama izin var mı? Bir sürü protokol olduğunu biliyorum..."

"Otur," diye ısrar etti Muntadhir. "Lütfen. Protokole biraz ara vermek güzel."

Cemşid yine gülümsedi. Bu onun kolayca yaptığı bir şey gibi görünüyordu -Muntadhir, saçma saray görgü kuralları ve bunlarla ilgili siyasi meseleler hakkında endişelenmek zorunda kalmadan büyüyen insanların

Entrika öyle yaptı. "Babam aynı fikirde değil. Her zaman 'korkunç' taşralı hallerimizi gösterdiğimizden endişelenir." Cemşid yüzünü buruşturdu. "Daevabad'da geçirdiğim on yıldan sonra aksanımı kaybettiğimi sanırsın."

Muntadhir, "Aksanınızı beğendim," diye güvence verdi. Şarabından bir yudum aldı. "Zariaspa'yı neden terk ettin?"

"Babam beni Büyük Tapınak'ta eğitmek istedi. Ya da öyle diyor." İçkisinden içti fincan, bakışları gökyüzüne sabitlendi. "Burada yeni bir başlangıç yapmanın daha kolay olduğunu düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Muntadhir sordu, merakı bir şey söylememe isteğinin önüne geçmişti. babasının emirlerini hemen yerine getirdi.

Cemşid ona baktı, kara gözlerinde şaşkınlık vardı. "Annem... Bildiğini sanıyordum."

Muntadhir yüzünü buruşturdu. Biliyordu ve sözleri beceriksizce olmuştu. "Bağışlayın beni. Anneniz siz küçükken öldü, doğru mu? Bu konuyu açmak istememiştim."

"Benim için sakıncası yok," dedi Cemşid çabucak. "Gerçekten. Onun hakkında kimseyle konuşamıyorum."

Babam reddediyor." Yüz ifadesi bulanıklaştı. "Ben doğduğumda ölmüş ve evli değıllermiş. Bir hizmetçi olabileceğini düşünüyorum ama kimse bana onun hakkında daha fazla bir şey söylemiyor. Çok utanıyorlar."

Muntadhir kaşlarını çatı. "Neden? Sen babanın adını taşıyorsun. Bu o kadar büyük bir sorun mu?" "Daevalar için evet. Benim halkım köklerinin izini sürmek konusunda takıntılıdır.

yan." Fincanının geri kalanını içti. "Ne yapacağımızı, kiminle evleneceğimizi belirler... her şey." Hafifçe konuştu ama Muntehir onun yüzündeki acı parıltısını kaçırmadı. "Ve köklerimin yarısı kayıp."

"Belki de bu sadece kendi kaderini yazmakta özgür olduğun anlamına geliyordur. Belki de bu bir hediyedir."

Muntadhir, Ali'sini ve Zeyneb'ini düşünerek usulca konuştu.

Cemşid durdu, gözleri Müntehir'inkilere kilitlenmişti, ifadesi ciddiydi. Sonunda konuştuğunda sesi ciddiydi. "Duydum ki..." Durakladı. "Duyduğuma göre sarhoşken şiirsel."

Muntadhir'in gözleri irileşirken yüzüne bir sıcaklık yayıldı. Cemşid az önce ona *hakaret* mi etmişti? Şok olmuştu. Ailesi dışında hiç kimse Daevabad'ın emiriyle böyle saygısızca konuşmaya cesaret edemezdi. Muhtemelen kralın onları idam edeceğinden korkuyorlardı.

Ama Cemşid'in gözleri aniden neşeyle dans edip dudaklarından bir kahkaha döküldüğünde, Müntehir'in hissettiği öfke değildi. *Ne* hissettiğini bilmiyordu; göğsünde tamamen yabancı olduğu garip bir hafiflik dans ediyordu.

Yine de öfkeli bir bakış atmaya çalıştı. "Baban senin için endişelenmekte haklı. Görgü kuralları," diye karşılık verdi Muntadhir. "Kibar olmaya çalışıyordum, seni pislik!"

"O zaman belki de hizmetinize girdiğim için kutsanmışımdır." Cemşid sırttı ve Müntehir babasının soğuk görevinin tahmin ettiğinden çok daha zor olacağından korkmaya başladı. "Bana öğretmek için bolca vaktin olacak."

JAMSHID

Bu, yukarıdaki Müntehir sahnesinden bir yıldan kısa bir süre sonra gerçekleşiyor. Spoiler yok.

Kapalı kapının ardındaki sesler gerçekten de oldukça gülünçtü.

Cemşid e-Pramukh, nöbet tuttuğu uzun mermer koridor boyunca sergilenen törensel silahlardan oluşan duvara bir kez daha bakarken derin bir endişeyle ayaklarının üzerinde kaydı. Sadece bir dev tarafından kullanılabilecekmiş gibi görünen bir mızrak ve zahhak dişleriyle süslenmiş bir topuz. Ezik kalkanlar, kılıçlar ve ah... bıçağında hâlâ kan ve kıkırdak bulunan bir balta.

Şu anda burada ikamet eden Tukharistan sınırından gelen korkunç savaş lordunun ünü göz önüne alındığında belki de şaşırtıcı olmayan süs eşyaları. Kendi küçük derebeyliğini korumak amacıyla asker ve para topladığı söylenen savaş lordu. Sözde altın bir kupa yapan kişi bir düşmanın kafatasından çıkardı ve bir ifriti yakalayıp canlı canlı kaynattı. Daevabad Emiri'ni atalarının bir zamanlar nasıl Geziri kanı içtiğiyle övünerek karşılayan savaş lordu.

Savaş lordu şimdi Muntadhir ve aralarında adamın karısı olduğundan emin olduğu kadın ve son derece kötü sesli bir şarkıcının da bulunduğu en az üç kişiyle birlikte oturuyordu.

Kapalı kapının ardında Muntadhir hafifçe güldü, Cemşid'in midesini bulandıran alaycı bir sesteki bu. Cemşid ne dediğini anlayamıyordu ama şakacı ses tonu korkmuş ya da gözdağı vermiş gibi değildi. Yine de Muntadhir hiçbir zaman korkmuş ya da korkutulmuş gibi görünmemişti. Daevabad'ın emiri kendinden emin ve neşeli bir şekilde hayatın içinde süzülüyor, temel güvenlik gibi şeylerden rahatsız olmuyor gibiydi.

Neden yapsın ki? Onun adına bu tür şeyler için endişelenen başka insanlar vardı.

Cemşid gibi insanlar, savaş lordu kıkırdarak böğürürken kendini hançerini kavrarken buldu. Cemşid'in kullanmasına izin verilen tek silah buydu; Müntehir

kaba ya da güvensiz görünmek istemem. Tanrım, hayır. Emirinin öldürülmesi ve Cemşid ile diğer Daevaların buna izin verdikleri için zulme uğramaları çok daha iyi olurdu.

Belki de bunu Tapınak'tan ayrılıp Kraliyet Muhafızları'na katılmadan önce düşünmeliydin. Cemşid Ghassan'ın huzuruna çıktığında, Daeva Tugayı'na bir okçu olarak katılacağını ve kabilesinin bölgesini gururla koruyacağını düşünmüştü. Ghassan'ın en büyük oğlunu koruyacağını ve Muntadhir'in son derece özel siyaset tarzında hızlandırılmış bir ders alacağını değil.

Kapı çarparak açıldı. Sarhoş kahkahaları ve sıcak mum ışığı koridora yayılırken Cemşid dikkat kesildi. Bir an panikledi ama sonra Muntadhir al Qahtani oradaydı, Daevabad'ın emiri kapı aralığında çerçevenmişti. Cemşid'in dinlediği sesler ve ima edilen hareketlilik ne olursa olsun, Muntadhir dokunulmamış ve dikkat çekici derecede ayık görünüyordu. Soluk gümüş mavisi yeleğinin ipeği hâlâ düz bir şekilde bastırılmıştı, en modern tarzda boyanmış ve kesilmiş tuniğinin yakasından yukarı doğru uzanan aytaşı düğmeler hâlâ yerindeydi. Güzel bir zümrüt ve inci süslemeyle taçlandırılmış gümüş sarığı hafifçe eğilmiş olabilirdi, ama bu ona sadece daha rakik bir hava veriyordu.

Muntadhir'in gri bakışları Cemşid'in üzerine düşer gibi oldu ve sonra gülümsedi. Muntadhir'in tüm yüzünü aydınlatan, yavaş ve ağır bir gülümsemesi vardı; Cemşid'in sinirlerine profesyonel olarak yardımcı olmadığından şüphelendiği şeyler yapan bir gülümsemeydi bu. Cemşid'in kulağına fısıldamak için yaklaştığında gözleri parlıyordu. Sanki kapıyı sadece daha fazla şarap ya da belki başka bir katılımcı istemek için açmış gibi keyifli ve mutlu görünüyordu ve nefesi Cemşid'in ensesinde ılıktı.

"Buradan çıkmamız gerekiyor." Muntadhir Divasti dilinde konuşuyordu, sesi hâlâ hafif ve havadardı. hiçbir sorun yokmuş gibi. "Hemen."

Cemşid geri çekildi, gözleri Muntadhir'in omzunun üzerinden geçti. Bu bakış onun yüzünü kızartmaya yetmişti. Parti tüm hızıyla devam ediyor gibi görünüyordu, savaş lordu ve arkadaşları Muntehir'in kapıya doğru ilerlemesini hiç umursamıyordu. Ya da belki de yapılan akrobatik hareketlere daha fazla odaklanmışlardı.

İçgüdüleriyle hareket eden Cemşid, Muntadhir'i sessizce dışarı çekti ve kapıyı yavaşça kapattı. Cemşid, sanki şarap içmeye çıkmış iki normal soyluymuşlar gibi bir elini onun sırtında tutarak Muntadhir'i dikkatle koridorun sonuna götürdü.

"Kapı bu tarafta," diye fısıldadı.

Muntadhir durdu. "Ana kapıdan çıkamayız. Güven bana," dedi Cemşid bakışlarıyla karşılaştı, kafası karışmıştı.

"Pekala..." Cemşid yutkundu. "Biraz yukarıdayız ama aşağıda bir pencere vardı. diğeri..."

"Mükemmel." Muntehir çoktan arkasını dönmüştü. Cemşid, botlarının taş zeminde çıkardığı sesin aşırı farkında olarak ona yetişmek için acele etti. Muntehir sandaletlerini tekrar giymişti ama adımları sessizdi. Belli ki karanlık evlerden gizlice geçme konusunda, görünüşte onu korumak için burada olan adamdan daha tecrübeliydi.

Pencere kum püskürtmeli camdı, kalın ve pusluydu. Kazınmış güllerin ve sarmaşıkların oluşturduğu girdapların arasından sokak görünüyordu ama en az üç kat aşağıdaydı.

Muntadhir kaşlarını çatı. "Camı kırabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Gerek yok." Cemşid avuçlarını soğuk cama dayayarak ellerine ısı çağırdı. Cam kaynamaya ve erimeye başladı, içinden geçebilecekleri büyüklükte bir açıklık oluşana kadar parıldayan erimiş dalgalar halinde düşmeye devam etti.

Muntadhir etkilenmiş bir ıslık çaldı. "Bu iş bittiğinde bana bunu nasıl yapacağımı göstermelisin." Pencereden içeri adım attı.

"Bekle!" Cemşid onun bileğini yakaladı. "Üç kat yukarıdayız ve sen içiyorsun. Aşağı inebileceğinden emin misin?"

"Burada kalmaktan daha iyi. Ben de gayet istikrarlıyım, gördün mü?" Muntadhir elini uzattı. "Ben bile akıldan çok silahları olan devasa, öfkeli savaşçıların önünde sarhoş olacak kadar aptal değilim."

Yaradan bana yardım et. Cemşid bunun için imza atmamıştı. Ama Muntadhir'in peşinden sürünerek giderken, içindeki heyecan dalgasına engel olamadı. Bu gerçekten de Tapınak'ta tozlu metinleri ezberlemekten daha heyecan vericiydi.

Kiremitli çatıdan el ele tutuşarak aşağı indiler, sonra yemyeşil saksı palmyeleri ve eğrelti otlarından oluşan asılı sepetlerden oluşan bahçe balkonuna merhametli bir şekilde kısa bir düşüş oldu. Çiçeklerin arasından süzöldüler, Cemşit Muntehir'in omzuna dokunup bir tahliye borusuna doğru başıyla işaret etti.

"Bundan aşağı kayabileceğini düşünüyor musun?" diye fısıldadı.

Emir'in rengi biraz soldu ama sonra yukarıdan öfkeli bir feryat yükseldi. "Evet," diye onayladı Muntadhir. Bir okul çocuğunun gayretiyle kendini tahliye borusuna attı ve aşağı kayd. Cemşid onun tökezleyerek, küfrederek ve topallayarak uzaklaşmasını bekledi ve ardından onu takip etti.

Emir'den çok daha zarif bir şekilde yere indi ama Muntadhir'in güzel kıyafetlerine kirli su püskürten bir su birikintisinin içine düştü. Cemşid donup kaldı, saray görgü kurallarına göre asillere leke sürenlerin sürgün edilmesini öneren gizli bir kuralı çiğnediğinden emindi ama sonra Muntadhir onu bileğinden tutup ileri doğru çekti.

"Haydi!"

Tuharistan Mahallesi'nin karanlık sokaklarında aceleyle ilerliyorlardı, Cemşid'in tecrübe ettiği her şeyden daha kötü olduğu kesindi. Ancak Muntadhir nereye gittiğini biliyor gibiydi, dar ve dolambaçlı sokakların dönemeçlerini sanki hayatı boyunca yürümüş gibi alıyordu. Ana caddelerden birine yaklaştıklarında Muntadhir sarığını gevşetti, yüzünü gölgelemek için başının üzerinden biraz daha çekti ve kuyruğunu burnunun ve ağzının üzerine sardı.

"Bunu sık sık yapar mısın?" Cemşid sormadan edemedi.

"Ne? Şehrimde gizlice dolaşmak mı?" Muntadhir göz kırptı, çelik gözleri cadde boyunca dizilmiş renkli cam lambaların ışığında parlıyordu. "Genellikle çok daha fazla yoldaş ve çok daha fazla silahla, bu da gizlice dolaşma kısmını daha zor hale getiriyor." Kolunu Cemşid'in koluna doladı ve onu kendine çekti. "Bir kez olsun anonim olmak eğlenceli olabilir. Kim Qahtani emirinin yanında sadece bir Daeva ile gezip tozmasını bekleyebilir ki?"

Cemşid'in karnında yine o son derece yararsız çırpınma. Yüzü kızardı. "Yapmalıyım. Bir yıldan daha az bir süre silah eğitimi aldığımı hatırlatırım."

Muntadhir onun elini okşadı. "İkimiz için de daha büyük bir meydan okuma."

Cemşid'in muhtemelen buna sinirlenmesi gerekirdi ama ikisi kol kola, şehirde bir gece geçirmeye çıkmış normal adamlar gibi Tukharistani bölgesinin hareketli ticari kalbine doğru ilerlerken, üzölmek zordu. On yıldan uzun bir süredir Daevabad'da yaşıyordu ama kapıdan adımını attığı andan itibaren şehirdeki hayatı kısıtlanmıştı. Haklı bir korku ve önyargının karışımı, çoğu Daevas'ı bırakın herhangi bir şafiti, cin kabileleriyle karışmak için kendi mahallelerinin dışına çıkmaktan alıkoyuyordu. Onun dünyası Tapınak ve diğer soylularla sosyalleşmek etrafında dönüyordu. Daha da kozmopolit bir prensin eşliğinde ısıltılı Tukharistani bölgesindeki geceler yeni ve oldukça heyecan verici bir deneyimdi.

"Buraya hiç gelmediğime inanamıyorum," dedi Cemşid.

"Gerçekten mi?" Cemşid başını sallayınca Muntehir ıslık çaldı. "Şaka yapmıyormuşsun. babanın aşırı korumacı olduğunu söyledi."

"Babanın *daha* aşırı korumacı olmamasına şaşırdım." Sözler ağzından çıkar çıkmaz Cemşid pişman oldu. Muntadhir'in yanında kendini kontrol etmek imkânsız gibiydi, sanki emir bir parmak şıklatmasıyla onu öldürtüp ailesini yok edemezdi. Özür dilemek için acele etti. "Beni affedin. Bu değil-"

Muntadhir el sallayarak onu uzaklaştırdı, hareketi kararsızdı. "Affedilecek bir şey yok. Babam çok farklı türden bir korumaya bağlı."

"Anlamı?"

"Zayıf görünmemin hem Daevabad hem de benim için daha tehlikeli olacağını." Muntadhir onun bakışlarıyla karşılaştı. Yüzündeki örtünün ardında gülümsemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Babamın istediği olsaydı, çocukluğumu Am Gezira'da kuzenlerimle birlikte topraktan geçinerek ve zahhaklarla savaşarak geçirirdim."

"Peki neden Am Gezira'ya gitmediniz?"

"Annem gitmemi istemedi. Çok yakındık." Bir parça eski keder yumuşadı Muntadhir'in sesi."

Seni meraklı aptal. "Özür dilerim," diye geveledi Cemşid. "Seni bu şekilde sorgulamamalıydım." "Muhtemelen cevap vermemeliydim," diye karşılık verdi Muntehir hafifçe. "Ama yine de kendimi Bunu sürekli seninle yapıyordum, Pramukh. Senden iyi bir rahip olurdu. Ya da iyi bir daha iyi casusluk yapabilirsin."

Ürperdi. "Çok iyi bir casus olacağımı sanmıyorum."

"Ah, asla bilemezsin." Ama sonra Muntadhir tökezledi ve neredeyse dizlerinin üzerine düşüyordu. "Ah, pekâlâ. Demek mantarları deneyin derken bunu kastediyorlardı."

"Ne?"

Muntadhir onun kolunu tuttu. "Beni saraya geri götürseniz iyi olur."

#

Cemşid, ayağı takılmamaya çalışarak Muntehir'i yatağına yatırdı. Muntadhir ne kadar kendinden *geçmiş* olsa da -ki öyleydi-: Muntadhir saraya dönüş yollarını ellerine şiir okuyarak ve uykuya dalarak geçirmişti. Cemşid, Daevabad Emiri'nin üzerine yığılmanın iyi bir kariyer hamlesi olduğunu düşünmüyordu. Ama Muntehir'in bedeni Cemşid'in beklediğinden daha ağırdı, uzuvları işbirliği yapmıyordu. Sonunda Cemşid onu aşağı yukarı yatağına yatırdı ve Muntehir, Cemşid'in düşüncelerinin bir dizi uygunsuz yöne gitmesine neden olan bir memnuniyet iç çekişi yaptı.

Kendine hâkim ol, diye mırıldandı, bir yastığa uzanmak için Muntadhir'in bedenine doğru eğilirken içten içe söylenmesi itaat edilmesinden daha kolay bir emirdi. Cemşid parmaklarının arasındaki çarşafın ipeksi hissini aşırı derecede farkındaydı. Yastığın dolgunluğu ve parfümü Muntadhir'in nefesi. Cemşid örtüyü dikkatle emirin başının altından geçirdi, Muntehir'in saçlarına kısa bir süre dokununca kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Emir'in başını daha önce hiç açık görmemişti. Çok güzel saçları vardı, siyah saçları bir parça kızıyla ısınmıştı. Kısa kesilmiş, uçları kıvrılmıştı ve Cemşid kendini, uzatılırsa nasıl görüneceğini merak ederken buldu. Parmaklarını yakalayabilir miydi?

Muntadhir'in saçlarının ellerinde nasıl hissettireceğini hayal etmenin kesinlikle kendini kontrol etmenin bir parçası olmadığına farkında olarak yüksek sesle yutkundu. Yastığı bıraktı.

"Yapabileceğim başka bir şey var mı, emir?" diye sordu sesini sakinleştirmeye çalışarak.

Muntadhir'in gözleri irkilerek açıldı. Bakışları hâlâ bulanıktı ama uzanmak ona iyi gelmiş gibiydi. yardımcı olmuş, yüz ifadesine biraz uyanıklık gelmişti. "Zamanda geriye gidip bana bu gece hiçbir şey yemememi mi söylüyorsun?"

"Hisar'da bana bu beceriyi henüz öğretmediler." Muntadhir'in yüzünde küçük, bitkin bir gülümseme belirdi ve yeni bir endişe Cemşid'in boğazını düğümledi. "Birini arayamayacağıma emin misin? Nisreen belki? Sana bir tonik hazırlayabilir ya da-"

"Ben iyiyim. Gerçekten. Yani... şu anda üç kişisiniz ve biriniz yıldızlarla dans ediyorsunuz ama ben sadece birinizin gerçek olduğunu anlayacak noktadayım. Sadece uyumam gerekiyor." Muntadhir gülümser gibi oldu ve sonra hâlâ biraz şaşkın görünerek elini uzattı. Parmakları Cemşid'in yanağını okşadı ve çenesinin çizgisinde gezindi. "Yıldız ışığında çok güzel görünüyorsun."

İçindeki her şey tamamen hareketsizleşti. Cemşid sadece Muntadhir'in parmaklarının hafif dokunuşunun ve gri gözlerindeki ağır merakın farkındaydı. Bu onu yaktı, sıcaklık yanaklarına hücum etti.

Öp onu. Başka bir adam olsaydı, başka koşullar altında Cemşid bunu yapardı. Ama Muntadhir emirdi ve *çok* açık bir şekilde engelliydi.

İşte bu yüzden Muntadhir'in başparmağı Cemşid'in alt dudağında gezinip içindeki her şeyi titrettiğinde Cemşid kıpırdamadan durdu.

"Biz senin için iyi değiliz," dedi Muntadhir yumuşak bir sesle.

Cemşid boğuk bir nefes verdi. Şu anda bu yatağa atlayıp adamın ağzını kendi ağzına yapıştırmamak için her şeyini ortaya koyuyordu, bu yüzden uyarının yerine ulaşması biraz zaman aldı. "Ne-ne?"

Muntadhir'in başparmağı bir kez daha ağzının üzerinden geçti ve Cemşid gerçekten de yıldızları gördüğüne yemin edebilirdi.

"Tapınağınızda daha güvende olurdunuz," diye açıkladı Muntadhir. "Burası, bu saray, insanları içten içe yiyor. Kalbinizdeki nazik ve kibar olan her şeyi alıp taşla çeviriyor." Elini indirdi. "Ve sen... sen iyi ve mükemmelsin ve o seni yok edecek."

Muntadhir'in hâlâ buğulu gözlerinde gerçek bir korku vardı. Daevabad'ın en kurnaz ve güçlü adamlarından biri tarafından bu şekilde uyarılmak Cemşid'i korkutmalıydı ama korkutmadı.

Cemşid topuklarının üzerinde geriye doğru oturup karşı duvara bir göz atana kadar. Muntadhir'in odası, ayak parmaklarınızın batacağı kadar kalın ve yumuşak ince halılar, duvarları kaplayan yaldızlı ve boyalı ipek manzaralar ve insanı bir bahçedeymiş gibi hissettirecek kadar ince oyulmuş gül ağacından bölmelerle zengin ve neredeyse absürt derecede şatafatlıydı. Eski sarayda önemli bir konuma sahipti ve balkonu hem şehrin hem de onu çevreleyen derin gölün eşsiz manzarasını sunuyordu. Her zaman en yüksek soylulara ait olmuştu.

Cemşid de bunu biliyordu: çünkü duvara yapışmış soluk parçalara boyanmış, kükreyen bir shedus çemberi vardı. Nahid sembolleri. Daeva sembolleri.

Onlar için her zaman önce bir Daeva olacaksın. Kaveh Zariaspa'dan döndüğünde ve oğlunun Qahtani'nin ordusunda yer almak için Tapınak kıyafetlerini takas ettiğini öğrendiğinde, babasının yüzü mosmor olana kadar bağırdığı bir şeydi bu. Bunu anlıyor musun? Orada yaptığın her şey bize yansıyor, her hata bizi riske atıyor.

Cemşid bakışlarını indirdi. Sesine soğukkanlı bir profesyonellik katmaya zorlayarak, "Endişeniz not edildi, emir bey," dedi. "Başka bir şey var mı?"

Muntadhir'in yutkunduğunu duyabiliyordu. Cemşid yukarı bakmak istemedi. Görmek istemiyordu. Diğer adamın yüzündeki pişmanlık titreşimi onu yumuşatacak, onu

Tek bir hareketiyle sizi yıkabilecek ya da yükseltebilecek olan emirin dokunulmaz, ölümcül karizması yerine gerçek ve samimi.

"Kalır mısın?" Muntadhir'in sesi zayıftı. "Sadece arada bir nefesimin kesilmediğinden emin olmak için beni dürt. Ve benimle konuş," diye ekledi, sesi şimdiden uykunun onu yeniden ele geçirmeye başladığını söylüyordu. "Halüsinasyon gördüğümü daha az hissetmemi sağlıyor."

"Ne hakkında konuşmamı istersiniz?"

"Ne olursa," diye yanıtladı Muntehir. "Sadece sesini duymak istiyorum."

DARA

Sahne, Nahri ve Dara'nın Hierapolis'ten kaçmalarından kısa bir süre sonra Daevabad'a yaptıkları yolculuk sırasında geçmektedir.

Spoiler yok.

Bu insan kanı taşıyan alçak, onun gerçek ölümü olacaktı.

Dara sokakta tartışan tüccarlara bir kez daha baktı, ayakkabıcı öfkeyle meyveciyi arabasını kasten dökmekle suçluyordu ve sonra Nahri'ye bir bakış attı. "Lütfen acele eder misin?" diye yalvardı. "Her an geri gelebilir."

Bir yığın onarılmış bot ve deri terlikle çevrili olan Nahri, bir ayağını yavaşça uzattı ve şu anda denemekte olduğu ayakkabının içinde parmaklarını oynattı. "Hâlâ savaşıyorlar. Rahatla." Yüzünü buruşturdu ve ardından ayakkabıyı çıkarıp bir kenara fırlattı. "Çok sert."

"Yaratıcı aşkına, bir şey seçer misin?" Dara nefesinin altından tısladı.

"Bu kadar büyük bir fark yaratamaz!"

"Belki ayaklarım dumandan yapılmış olsaydı, öyle olmazdı. Ama ne yazık ki...oh." Bir çift deri botu eline alırken koyu renk gözleri parladı. "Bunlar rahat görünüyor. Ve ne kadar da güzel," dedi, ayak parmağındaki kıvrımlı yaprak desenine hayranlıkla bakarak. "Eminim gerekirse bunları takas edebilirim."

Dara kendini içinden ona kadar saymaya zorladı ve bu kadının dünyada kalan Nahid şifacılar en yakın şey olduğunu, kendisinin bir Afşin olduğunu ve bir ifrit sürüsünün onun peşinde olduğunu kendine hatırlattı. Kendini kaybedip kadının etrafını saran ayakkabı yığınının alev almasına neden olmak muhtemelen akıllıca olmazdı.

"*Nahri*," dedi adını vurgulayarak. Bunu söylemek garip geliyordu, henüz alışık olmadığı bir samimiyetti ama Nahri 'hırsız', 'kız' ve 'insan'a cevap vermeyi kesmişti. Adam

ellerini kaldırdı, yarı dua eder, yarı yalvarır bir halde. "Halkımızın kuralları var. Eğer o insan buraya gelir ve seni yakalarsa, ona zarar veremem."

"Neden? Eriyecek misin? Küle mi döneceksin?" Gözlerini devirdi. "Bir şey olmanın ne faydası var İnsanlardan kaçmak ve saklanmak zorundaysanız, her şeye gücü yeten cinler mi?"

Damarlarında artık kan dolaşmıyor olabilirdi ama Dara bir şeylerden emindi. kaynıyordu. "Sana yüzlerce kez söyledim. Ben bir-"

"Biliyorum." Nahri tatlı tatlı gülümsedi. "Sadece seni kızdırmak bana büyük bir zevk veriyor."

Alaycı sırıtışı ve çalkantılı duyguları arasında Dara'nın pek de hazırlıklı olduğu söylenemezdi. Nahri'nin alaycı sesiyle "enfes zevk" ifadesini kullandı. Yüzü kızardı. "Lütfen sadece bir şey çal ve bu işi bitir," dedi hoyratça.

"Peki." Ayağa kalktı, hâlâ botlarını giyiyordu. "Sanırım bunlar iş görür." O aldı zaten çalınan diğer eşyalarla dolu olan çantasını kaldırdı ve bir tencereyi geri alarak adamın kollarına itti çalmış ve onu taşımaya zorlamıştı. "Hadi gidelim."

Küçük dükkânın ön kapısına doğru döndü ve Dara hemen bir kolunu uzatarak onu durdur. "Bu şekilde dışarı çıkmak istemezsin. Seni göreceğim!"

"Yapacak," diye kabul etti ve onu iterek geçti. Dara dehşet içinde onun dükkândan çıkışını, deri taban yığınları ve dökülmüş meyveler arasından düzgünce dolanarak doğrudan tartışan tüccarlara yönelişini izledi.

Onu kurtarmayacağım. Kurtarmayacağım. Dara onun peşinden koştu.

Nahri bir eli kalçasında, meyve satıcısıyla kavga ediyordu. Dara'nın zar zor anladığı o insan dilinde bağıırıyordu ama meyvecinin yüzündeki haklı öfkeye ve ayakkabıcının kekeleyerek inkâr etmesine bakılırsa taraf tutmuştu. Birkaç dakika içinde ayakkabıcı

Ellerini havaya kaldırdı, ikisine de küfretti ve hışımla çekip gitti. Dara, Nahri'nin meyve satıcısına yardım etmek için diz çökmesini izledi.

"Teşekkür ederim canım. Teşekkür ederim!" dedi içtenlikle, ayakkabıcının aletlerinden birini arabasının tekerleğine saplayanın Nahri olduğundan habersiz olduğu belliydi. "Lütfen, tanık olarak öne çıktığınız için kendinize birkaç tane alın.

Nahri gülümsedi. "Çok nazıksınız," diye ısrar etti ve en az bir düzine portakalı tencereye süpürdü. Meyve satıcısının yüz ifadesi hafifçe dehşete kapılmıştı ama Nahri çoktan ayağa kalkmış, adamın yanaklarını pembeleştiren bir göz kırpışıyla onu başından savmıştı.

"Sen... tanıdığım en sahtekâr insansın," dedi Dara nihayet birkaç blok uzaklaştıklarında. Skandala uğradığı kadar hayrete de düşmüştü.

"O zaman tam sayısını hâlâ itiraf etmeyi reddettiğin çok sıkıcı bir yüzyıl yaşamışsın." Nahri yine göz kırparak arkasına baktı. "Hayatında en az bir kuralı çiğnediğine eminim. Sokağa çıkma yasağından sonra dışarıda kaldın, annene yalan söyledin. Yanlış kadınla yattın."

Senin gibi binlerce insanı katlettim. "Hayır," diye yalan söyledi Dara. "Yüzyıllar boyunca donuk ve kurallara uyan biri oldum. Tıpkı dediğiniz gibi."

Nahri onun ses tonu karşısında gözlerini kıstı ama sonra omuz silkti. "Kulağa hayat kaybı gibi geliyor Ben."

Dara yumruk yemiş gibi hissetti. Aynı fikirde değildi. Ama çenesini kapalı tuttu ve Nahri'nin pazarda ilerleyişini takip ederek, sanki hasat zamanındaymış ve ürün çalıntı malmış gibi sessizce sebze ve yeni giysiler aşırı. Burası Hierapolis'ten kaçtıktan sonra ziyaret ettikleri üçüncü insan kasabasıydı ve uzun bir süre görmeyi umduğu son kasabaydı. Daevabad yolculuğunun geri kalanında onları idare edecek kadar erzakları olduğu kesindi.

Daevabad. Gölün kudretli duvarlarının karşısında olmayı hayal etmek bile Dara'nın göğsünü özlem ve pişmanlıkla sıkılır.

Ama uzun sürmedi. Çünkü göz ucuyla, Nahri'nin Dara kadar iri bir adamın çantasını - kendisini ifritlerden koruması için ona verdiği hançerle- özenle kestiğini gördü.

"İşin bitti," dedi Dara, bileğinden tutup Nahri'yi alışveriş yapan kalabalığın arasından çekerek. İnsanlar o geçip giderken titriyor, boş bakışları görmeyen gözlerle onu izliyordu. Bundan nefret ediyordu. Dara zaten kendi halkının yanında bir hayalet gibi hissediyordu; özgürlüğüne kavuştuğundan beri dikkatle kaçındığı Daevalar, yalnız kalmanın verdiği kalp ağrısına rağmen. Gerçekten görünmez bir hayalet olduğu toprak ve demir kanı dünyalarında insanlarla çevrili olmak çok fazlaydı.

Atlarını nehri çevreleyen yemyeşil bir ot yatağının kenarına bırakmışlardı, Dara onları örtmek için özellikle kötü niyetli görünen bir duman parçası çağırdı. Arada bir dumanı dağıtıyordu. Nahri'ye doğru döndü. "Biz... ne--ne yapıyorsun?" diye kekeledi. "Sen neden *kıyafetlerini* mi *çıkarıyorsun*?"

Nahri, yedek tuniğini çok daha küçük bedenine uydurmak için kullandığı yırtık kumaş şeritlerini çözmeye devam etti. "Bu devasa gömlek çadırından çıkmak ve sonra da kara kara düşünen bir ateş savaşçısı gibi kokmamak için yıkanmak." Tunığı sıyrıp çıkardı ve Dara, nefesinin altında küfredip arkasını dönmeden önce çıplak omuzlarına dökülen abanoz buklelerini bir anlığına gördü.

"Boğulacaksın," diye tükürdü onun nehre sıçradığını duyunca. "O zaman ben de bir hiç uğruna dünyanın öbür ucuna sürüklendi."

"Oh, seni bir tür ilgi çekici sosyal hayattan mı çektim? Benimle tanışmadan önce tam olarak ne yapıyordun? Ovalarda dolaşıp geyiklere kaşlarını mı çatıyordun? Yapma ya. Bahse girerim gizli bir Nahid saklıyorsundur.

Şafit senin başına gelen en heyecan verici şey, *Darayavahuş*." Nahri onun adını mırıldanıyordu. Hierapolis harabelerinde yaptığı gülünç numarayla bu ismi ondan zorla aldığından beri, muhtemelen onu kızdırmak için mümkün olduğunca sık kullanmaya başlamıştı.

Ve bu onu rahatsız etti. Çünkü Yaratıcı, onun adını onun ağzından duymaktan hoşlanıyordu.

Kendine gel. Dara sırtı suya dönük bir şekilde oturdu ve onu kontrol etme dürtüsüyle savaştı. Bu, ona *bakma* dürtüsüne çok yakındı ve bu sahte hırsızın onu daha fazla kandırmasına izin vermeyecekti. Nahri'nin ne olduğunu ilk fark ettiğinde yaşadığı dehşet verici şoka rağmen Dara, insan atalarından biriyle kesişen uzak Nahid atasına sempati duymaya başlamıştı. Nahri gibi bir şey olsalardı, karşı koymak imkânsız olurdu. Ellerini saçlarında gezdirerek Nahri'nin yüzme sesinden başka bir şey düşünmeye çalıştı.

"Acele edin," diye ısrar etti. "Hava kararmadan önce hâlâ kat etmemiz gereken yol var."

"Ve Hierapolis'te söz verdiğin gibi hâlâ cevaplaman gereken bir sürü soru var. Belki de sen Khayzur'un kendini bulaştırdığını söylediği şu sözde savaş hakkında konuşmaya başlayana kadar nehirde kalırım."

Dara'nın içini bir korku kapladı. Nahri ile konuşmak istemediği çok sayıda şey vardı, savaş şefi de bunların arasındaydı.

Yine de zamanının tükenmekte olduğunu biliyordu. Nahri'nin, ailelerinin ölümcül geçmişini bilmeden Qahtani kralının huzuruna çıkmasına izin verme düşüncesi iğrençti.

Özellikle de Dara'nın o sırada onun yanında olmaya hiç niyeti olmadığından. Hiç niyeti yoktu. Daevabad'ın kapılarının ötesine geçmeye bile niyeti yoktu. Nasıl gidebilirdi ki? Halkını ve Nahidlerini hayal kırıklığına uğrattığında sadece eve dönme hakkını kaybetmekle kalmamıştı, dürüst olmak gerekirse korkuyordu da. Nahri

Savaş sırasında ne yaptığını bilmiyor olabilirdi ama Dara on dört yüzyıl sonra bile cinlerin onu unutmadığından emindi. Sarayın altındaki kötü şöhretli hücrelerden birine kapatılacak ve sonsuza dek acı çekmeye terk edilecekti. Bu hak ettiği bir kader olabilirdi, ama acele etmek isteyeceği bir kader değildi. Kendisinden o kadar da nefret etmiyordu.

Kapalı gözlerinin karanlığı daha da koyulaştı ve Dara şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak Nahri'nin güneşe karşı dikildiğini gördü. Yeni çalınan kıyafetlerini giymiş olan Nahri'nin teni hâlâ nemliydi ve saçlarında su tanecikleri parlıyordu.

Süleyman'ın gözünde çok güzeldi. Nefesi kesilmiş olabilirdi ama Dara nefes almadığı için bu mümkün değildi ve bu his sadece Nahri'nin ayağına sert bir tekme atması kadar sürdü. "Burada kendini azarlaman bitti mi? Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, işe yaramaz bir suç ortağıydın."

Dara ona baktı. Keşke işe yaramaz bir suç ortağı olmak şu anda kendini azarladığı suç olsaydı. "Şimdiye kadar karşılaştığım en kaba insansın," dedi sesine biraz kin katmaya çalışarak.

Nahri alaycı bir sesle homurdandı; bu, Dara'nın onu kucağına çekip adını çok farklı bir ses tonuyla söylemeye ikna edip edemeyeceğini görmek için duyduğu son derece yararsız arzuyu artıran alaycı bir sestti.

Kemerini geri aldı ve ona verdiği hançeri kınından çıkardı. Güneş ışığı demir bıçağın üzerinde. "Bana bunu nasıl fırlatacağımı

öğretebilir misin?" "Neden?

"Beni avlayan ifrit sürüsünden kendimi koruyabilmek istediğim için mi?"

Dara yüzünü buruşturdu. "Haklısın." Tekrar ayağa kalktı. "Biraz daha seyahat edelim. Ben yaparım bir insan yerleşimine bu kadar yakın kalmak hoşuma gitmiyor."

Atları yeniden eyerlediler, Dara sessizce Nahri'nin ne yaptığını açıkça hatırladığını fark etti. ona gösterdi. Yeni aldıklarını düzenledi, tencerenin sapından bir ip geçirdi. "Bununla

tam olarak ne yapmak istiyorsun?" diye sordu tencereye dokunarak.

"Yemek yapmayı öğrenmeye mi çalışıyorsun?" Ama Nahri'nin sesi pek iyimser değildi. "Biraz sebze çaldım ve onları biraz suyla pişirirsem... çorba olur, değil mi?"

Dara kaşlarını çattı. "Madem yemek yapmayı bilmiyorsun ve hep yalnız yaşadın, o zaman ne yaptın? yiyor musun?"

"Elime ne geçerse," diye yanıtladı Nahri. "Eğer yeterince para bulabilirsem, arada sırada biraz kızarmış fasulye ve belki biraz da ızgara et alırdım. Onun dışında çoğunlukla günlük ekmek ve çürük meyveler." Kızardı. "Ve çocukken... dürüst olmak gerekirse çoğunlukla çöp ve yemek artıkları."

Dara'nın gözlerinin önünden bir ömür boyu sıcak, ev yapımı yemekler geçti. Dünyasını saran savaşa rağmen Dara, çok sevdiği annesi ve evden aç çıkmasını kişisel bir hakaret olarak algılayacak bir düzine teyzesi de dahil olmak üzere, kalabalık akrabalarla dolu zengin bir evde sevilerek ve iyi bakılarak büyümüştü. Her zaman sıcak bir kase yahni, taze buharda pişmiş hamur tatlısı ya da tereyağlı böreğin üzerine bastırılması, farkına varmadığı bir ayrıcalıktı.

Nahri'ye baktı, yüzündeki keskin çizgileri ve ilk tanıştıkları zamanki solgun ten rengini yeniden hatırladı. Onun gibi büyümenin ne kadar yalnız ve zor olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Senin için bir şeyler pişireceğim," dedi Dara. "Yine de bir şeyler uydur, yani." Daha önce hiç denedi -bu her ne şekilde olursa olsun çok sık yemek yemesi gerekmiyordu- ama yiyecek çağırmak Büyü yapmak şaraptan daha zor olamazdı ve bu konuda fazlasıyla ustaydı.

Yüzünde hemen temkinli bir ifade belirdi. "Peki bu ne olacak

Bana mal olur mu?"

En büyük suçumun işe yaramaz bir suç ortağı olmak olduğuna inandığım birkaç gün daha. Dara'nın Qui-zi'nin Belası yerine elde edilemez bir kadına mantıksızca aşık olan sıradan bir asker olmanın tadını çıkarması için birkaç gün daha.

"Sadece eşlik etmeniz ve bıçak atma dersleri sırasında beni bıçaklamayacağınıza dair söz vermeniz."

Dara mümkün olduğunca samimi görünmeye çalışarak cevap verdi. "Söz veriyorum."

"Bu, eğer başarılı bir şekilde yiyecek getiremezsen seni bıçaklayabileceğim anlamına mı geliyor?" Dara gülümsemekten kendini alamadı. "Seni ne mutlu edecekse, küçük hırsız."

JAMSHID

Bu sahne Pirinç Şehri'nin sonlarına doğru geçiyor, Ali'nin bir suikastçı tarafından saldırıya uğradığı gecedен başlıyor ve sonraki birkaç gün boyunca devam ediyor. İlk kitap için spoiler içermektedir.

Cemşid e-Pramukh hayatında pek çok kez Tapınak'taki güvenli ve sıkıcı hayatını bırakıp Muntadhir el Kahtani'ye bağlanma kararını sorgulamıştı. Ama şimdi kollarında baygın bir prensle gecenin bir yarısı lanetli bir bahçede emirin peşinden sürünürken, pişmanlıkları hiç bu kadar büyük olmamıştı.

Baba onlara bulaşmaman için seni uyarmıştı. Denedi. Kendinden başka suçlayacağı kimse yok. Cemşit eğildi, dar çamurlu patikadan sarkan bir sarmaşıktan kıl payı kurtuldu.

Asmanın çakıllı kabuğundan çıkan devasa dikenler ay ışığında ıslak bir şekilde parlıyordu. Damlayan yapraklar ve cıvıldaayan gece böcekleri dışındaki tek ses Muntadhir'in zor nefes alışydı. Muntadhir, Ali'nin bedeninden kendisine düşen payla gözle görülür bir şekilde mücadele ediyor, kardeşinin uzun bacaklarına tutunmaya çalışırken oflayıp pufluyordu.

Güzel, Jamshid'in küçük bir parçası düşündü. *Umarım mücadele edersin.* Sevgilisini bekleyerek sarayın çatısına çıktığından ve bir suikast girişimiyle karşılaştığından beri duygularını dizginlemeye çalışıyordu. Cemşid eğitimine uygun davrandığını düşünmekten hoşlanıyordu: Alizayd'ın emirlerine itaat etmiş ve hayatını kurtarmak için onu zamanında Banu Nahida'ya götürmüştü. Olay yerini temizledikten sonra durumu idare edebileceğini bildiği Muntadhir'i gizlice aramıştı. Emir'in muhafızlarının kaptanı için hiç de fena sayılmazdı: Muntadhir'in yetenekli gölgesi olması beklenen, Daevabad'ın bir sonraki kralını koruyan ve karışıklıklarını çözen adam. İyi bir yüzbaşı Muntadhir'in yüzündeki stresi fark eder ve ona her şeyin yolunda gideceğine dair güvence verirdi. Cemşid bunu Nahri'nin yatak odasında yapmış, Muntadhir çok rahat konuşmadan önce araya girmişti.

Ama artık burada Nahri yoktu. Cemşid ürkütücü gece yarısı bahçesinde Muntehir'le yalnızdı ve bu yüzden umutsuzca sarıldığı profesyonel maskesi sonunda düştü.

"Neden Javitri'nin evindeydin?" Soru Cemşid'in dudaklarından döküldü.

Muntehir, Ali'nin sandaletlerinden birini yanlışlıkla yere düşürünce küfretti. "Ne?" diye sordu. Dikkatim dağılmıştı.

"Cavitri," diye bastırdı Cemşid, sesindeki kıskançlıktan nefret ediyordu. "Neden Orada mıydın? Sen kardeşlerinle yıldızları seyretmeyi bitirdikten sonra buluşacaktık, Hatırladın mı? Neden çatıdaydım sanıyorsun?"

Muntadhir iç çekti. "Bunu gerçekten yapıyor musun? *Şimdi* mi?" diye sordu, başıyla Alizayd'ın Aralarında asılı duran bilinçsiz beden.

"Evet. Bu sana yalan uydurmak için daha az zaman verir!"

Muntadhir yürümeyi bıraktı ve omzunun üzerinden Cemşid'e attığı bakış onun asil bakışıydı. Bu, Cemşid sessizce izlerken bir iş rakibini baştan çıkarabilen ve Ghassan aleyhinde konuşan bir Daeva yazarının hapsedilmesini emredebilen Muntadhir'di. "Sesini alçalt," diye tısladı. "Bizi yakalatacaksın."

Cemşid dilini ısırarak zorunda kaldı ama emirinin emrettiği gibi yaptı ve Alizayd'ın dairesine doğru ilerlerken sessiz kaldı. Kanal burada daha vahşi ve daha genişti, ters bir şelale halinde yükselmeden önce yüksek taş duvarlara çarpıyordu. Bu Cemşid'in nefesini kesen bir hokkabazlıktı ve eğer biraz yalnız kalabilseydi durup hayranlıkla seyredebilirdi. Daevabad'ın kadim sarayı kanlı geçmişi ve öngörülemez, intikamcı büyüsüyle çoğu insanı korkutsa da Cemşid burayı büyüleyici buluyordu. Bir masal kitabının sayfalarına adım atmak, masalların gözlerinin önünde canlandığını görmek gibiydi.

Ama Şu anda kendisine Őyleneni yaptı. Dairenin boş olduğundan ve başka suikastçıların bulunmadığından emin olmak için hızlıca bir göz attıktan sonra, Muntadhir'le birlikte Alizayd'ı içeri taŐıdılar. Genç prens henüz kıpırdamamıŐtı ve nefesindeki afyona bakılırsa -Yaratıcı sadece Nahri'nin ona ne verdiğini biliyordu- yakın zamanda uyanmayacaktı.

Onu dikkatlice yatağa yatırdılar. Muntadhir bir eline alev aldı ve sonra Sargılarını kontrol etmek için kardeşinin gömleğini kaldırdı. Cemşid hiçbir Şey Őylemeden emiri Alizayd'ın sandaletlerini çıkarırken ve vücuduna hafif bir çarşaf çekerken onu izledi. Cüneyd uykusunda mırıldandı ve Müntehir onun alnına bir öpücük konurdu. "Benim lmm olacaksın, aptal."

"Evet," dedi Cemşid açıkça. "Takipilerinizin bir kısmı tam da bundan korkuyor."

Muntadhir ona sinirli bir bakış fırlattı ve sonra ayağa kalktı. "Gel." Ayrıldılar Alizayd'ın yatak odası. Muntadhir kapıyı arkasından kapattı ve sonra bir yastığı işaret etti. "Otur."

Cemşit emirlere homurdandı ama oturdu. Muntadhir küçük bir masanın üzerindeki cam sürahide iki bardak su doldurdu. Elleri titriyordu. Emir her Şey kontrol altındaymıŐ gibi davranıyor olabilirdi ama Cemşid adamın duygularını okumakta onun kadar deneyimliydi. Muntadhir onları gizlemekte ne kadar baŐarılıysa, o da düşmek için lanetlenmiŐti. Ve Muntadhir endiŐeliydi.

Cemşit de yleydi. "Babana Őylememiz gerekmez mi?" diye bastırdı. "Bu delilik. Bir suikast kardeşini öldürüyor ve sen muhafızları çağırmıyor musun? Ya daha fazlası varsa? Sırada senin için gelebilirler!"

Muntadhir fincanlardan birini onun önüne koydu. "Suikastının Şafit olduğundan emin misin?" diye sordu Cemşid'in sorusunu duymazdan gelerek.

"Evet." Cemşid çaldığı paltoyu açarak altındaki tuniğe bulaŐan kıpkırmızı kanı gösterdi. "Güven bana."

Muntadhir kana gözünü bile kırpmadı. "Ve Ali sana ondan kurtulmanı mı söyledi? Ve Nahri'den başka kimsenin onun yaralandığını bilmediğinden emin olmanı?"

"Evet."

"Lanet olsun." Muntadhir daha da bitkin görünerek arkasına yaslandı.

"Kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?" Cemşid sordu. "Öyle görünüyordu... Muntadhir, kişisel görünüyordu. Gerçek bir suikastçı hızlı davranırdı. Bu her kimse, çok acı çektiirmek istemiş. Kardeşin hayatta olduğu için şanslı."

Muntadhir sakalını çekti. "Ama şimdi öldü mü? Emin misin?"

Süleyman'ın gözü, umarım öyledir. Ama sonra hatıraları canlandı. Alizayd'ın hırıltılı emri ve suikastçının cesedinin uzaktaki göle çarparken çıkardığı mide bulandırıcı su sıçraması. Adam ölmüş müydü? Yoksa Cemşid onu daha da acımasız bir sona mı göndermişti?

Bulantı onu sardı ve Cemşid derin bir nefes aldı O bir askerdi; teknik olarak bunun için kaydolmuştu, değil mi? Kraliyet ailesini korumak, onları tehdit edenleri öldürmek.

Ama Cemşid her zaman Kahtaniler için öldürmek zorunda kalırsa, bunun savaş alanında açık bir düşmana karşı olacağını hayal etmişti. Bu her neyse öyle değildi.

"Cemşid?" Muntadhir daha endişeli bir sesle sordu. Bunun endişe olup olmadığı Cemşid için mi yoksa yarım kalmış bir iş için mi, Cemşid bilmek istediğinden emin değildi.

Boğazını temizledi. "Kardeşin suikastçının kafasını kendi kafasıyla ezdi ve boğazını bir teleskop merceğiyle kapattı ve cesedi göle atmamı emretti." Cemşid elini tuttu Emir'in bakışları diğer adamın yüzünü kızartsa da. "O öldü. Bundan eminim. Şimdi bana Neler oluyor?"

Muntadhir'in yüzü anında kapandı. "Bir aile meselesi. Halledemeyeceğim bir şey değil."

Cemşid daha da sinirlenerek, "Ama sen halletmedin," dedi. "Benim Banu Nahida'm yaptı. Ve eğer başı belaya girerse-"

"Yapmayacak," diye araya girdi Muntadhir. "Sana söz veriyorum. Ne sana ne de Nahri'ye bu yüzden bir zarar gelmeyecek. Eğer babamın kulağına bir şey giderse, ikinizi de korurum."

Bu Cemşid'in biraz daha iyi hissetmesini sağladı ama endişelendiği tek kişi Nahri değildi. "Ya sen? Ben senin muhafızlarının kaptanıyım. Ve benden bir şeyler saklıyorsun, bunu biliyorum. Çok gerginsin ve--"

"Şehrimde Geziri katili, Kahtani düşmanı, bin yıllık bir Afşin var. anlamadığımız güçler. Tabii ki gerginim!"

Cemşid, "Bu Darayavahuş gelmeden önce başladı," diye ısrar etti. "Kardeşin saraya geri taşındığından beri..." Muntadhir gözlerini kaçırarak nefes verdi ve Cemşid onu sarsma isteğine direndi. "Bana *güvenebilirsiniz*. Eğer Alizayd'la ilgili bir şey varsa..."

"Yok."

"Muntadhir, insanların ne dediğini biliyorsun-"

"O zaman yanılıyorlar," diye tersledi Muntadhir, sesinde öfkeli bir ton vardı. "Ali'ye hayatım pahasına güveniyorum ve bu konuşma burada bitmiştir."

Birkaç yıl önce Muntadhir'in emrindeki sıcaklık Cemşid'in özür dilemek için dizlerinin üzerine çökmesine neden olurdu. Emir Muntehir nadiren gerçek bir öfkeyle konuşurdu; bağışlayıcı, güler yüzlü bir adamdı. Ona ihanet ederseniz, muhtemelen eşiniz, servetiniz ve eviniz olmadan uyanırdınız - ama uyanırdınız, ki bu da kralı hoşnut etmeyen birinin bekleyebileceğinden daha fazlasıydı.

Cemşid dizlerinin üzerine çökmeyecekti. Muntadhir suikast hakkında konuşmak istemedi. Denemek mi? Güzel.

Cemşid soğukkanlılıkla, "O halde, Alizayd'la ilgili endişelerinden gerçekten kurtulduysan, belki bahçede başladığımız sohbete geri dönebiliriz," diye önerdi.

Muntadhir gözlerini tavana kaldırdı. "Gerçekten de kavga etmek için sabırsızlanıyorsun."

Kavga için sabırsızlanıyordu... Ama bu adam onu kıpkırmızı yaptı. Cemşid fincanını yere bıraktı ve Muntehir'in kafasına fırlatma arzusuyla savaştı. "Bana yalan söyledin. Seni üç aydır görmüyorum ve sen beni bir çatı katında bırakıp içmeye gidiyorsun-"

"Döndüğümde ilk durağım sizdiniz! Tanrım, Dara'yla çölde yürüdükten sonra pratikten biraz uzak kaldığımı biliyorum - seni ok yağmuruna tutmak isterdim - ama bu öğleden sonra sana sürpriz yaptığımı hatırlıyorsundur herhalde?"

Muntehir'in Cemşid'e attığı bilmiş bakış bir yandan Cemşid'in bir yanını eritirken bir yandan da öfkesini daha da körüklemişti. Cemşid bu öğleden sonrayı çok iyi hatırlıyordu. Muntadhir bir işi varmış gibi davranarak kraliyet alayından sessizce ayrılmış ve Cemşid'i Pramuhk'un evinde şaşırtmıştı. Kaveh dışarıdaydı, hizmetkârlar kolayca kovulmuştu ve emirinin tozlu seyahat kıyafetleri ve uzamış sakalıyla uyumsuz ama bir o kadar da çekici görünmesinin yarattığı ani şok... Belki de ikisi de olması gerektiği kadar ihtiyatlı davranmamıştı.

Yine de anı, asla sahip olamayacakları o değerli samimiyet ve evcimenlik dilimi - Cemşit'in sade yatağında uzanan, aynı leğende yıkanan, atıştırmalık bir şeyler bulmak için mutfağa gizlice giren Muntadhir- Muntadhir'in kendisi tarafından paramparça edilmişti.

"Bu kadar mı yani?" Cemşit sordu. "Öğleden sonra seni alıyorum, akşam Javitri, yarın sabah da yıldızlı gözlü bir ziyaretçi diplomat... Beni ekmene şaşmamalı. Hepimizi bir arada tutmak zor olmalı. Ek bir sekreter tutmalısın."

"Bu ilginç bir iş ilanı olurdu." Cemşid ona ters ters bakınca Muntahir barış işareti yaparak ellerini kaldırdı. "Dinle, özür dilerim, tamam mı? Haklısın ve özür dilerim. Seni o şekilde çatıda bırakmamalıydım. Babamla yaptığım bir kavga yüzünden dikkatim dağılmıştı ama bu bir mazeret değil." Muntahir'in gri gözlerindeki yarı alaycı şaka Jamshid'in kalbi.

Ama Cemşid onun bu işten bu kadar kolay sıyrılmasına izin vermiyordu. "Ya Javitri? Afşin'le gittiğinde bana her şeyin bittiğini söylemiştin. Yapmazdım... Yani bu öğleden sonra-" Cemşit kelimeleri bulmakta zorlandı. "Seninle bunu yaşadktan sonra ona gitmeni izleyemem."

Muntahir acı çekmiş görünüyordu. "Onunla ilişkimi henüz bitiremem. Cemşid, her gece sarayın yarısını salonuna topluyor; sırlarını öğrencilerine döküyor. Böyle bir zekayı görmezden gelemem."

"Elbette hayır," dedi Cemşid, sesi boş çıkıyordu. "Daevabad önce gelir."

Muntahir irkildi ama hiçbir şey söylemedi. Uzun bir süre ikisi de konuşmadı, aralarına gergin bir sessizlik yayıldı. Bu durum Cemşid'i parçalara ayırdı. Eğer bu aşksa -başkasını yakma korkusuyla kendi öfkeni ve acını bastırmak- değerli olduğu kadar korkunçtu da. Muntahir'e bağırarak istediği kadar *kimsenin* Muntahir'e bağırmadığından emin olmak da istiyordu.

Muntahir ayağa kalktı. Duruşundaki sertlik, şüphesiz sinir bozucu olacak emirvari bir şey söylemek üzere olduğunu gösteriyordu.

"Daevabad her zaman önce gelecek," dedi yumuşak bir sesle. "Öyle olmalı. Sana kalbimden ve sadakatimden daha fazlasını sunamam Cemşid. Bu konuda her zaman dürüst olmaya çalıştım.

Bu."

Öyleydi. Cemşid'in Muntadhir'i suçlayamayacağı bir şey varsa, o da Muntadhir'in Daeva sevgilisinin krallığı ve ailesiyle kıyaslandığında nerede durduğu konusunda her zaman dürüst - acımasızca dürüst - olduğuydu. Muntadhir her ne kadar savurgan ve dikkatsiz olabilse de - parayla, şarapla, kalplerle- Cemşid'e karşı temkinli davranmıştı. Muntadhir'in peşine düşen *Cemşid*'di. Emir in iyi inşa edilmiş duvarlarını yıkan ve Muntadhir'in uyarılarını küstahça görmezden gelerek ilk öpüşmelerini başlatan *Cemşid*'di. Cemşid'in Daevabad'ın sarayının acımasızlığı, kabilesine ait olması gereken şehirde dövülmüş, zulüm görmüş bir halk olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında öğrendiği her şeye rağmen... bir yanı hâlâ efsaneler ve romantizmle büyümüş Zariaspa'lı bir taşra çocuğuydu.

"Kaçıp gidebiliriz," dedi yarı şaka. "Dünyayı keşfederiz ve Atalarımız gibi insanlar."

Muntadhir ona kırık bir gülümseme verdi. "Beni giydirmek için bir hizmetli ekibim var. Sence vahşi doğaya nasıl uyum sağlarım?"

Sana öğretirdim. Seninle birlikte olmak için her şeyi yapardım ve seni görevlerinden kurtulmuş ve bu şehrin korkunç, ölümcül siyasetinden güvende görmek isterdim. Ama Cemşid bunu söylemedi. Cevabı zaten biliyordu.

Önce Daevabad geldi.

Ama Muntadhir hâlâ ona bakıyordu, gözlerinde Cemşid'in hoşlanmadığı bir umutsuzluk vardı.

"Cemşid... görevlerim hakkında. Sen Kaveh'ten duymadan önce sana söylemem gereken bir şey var. Babamla olan kavga..." Muntadhir boğazını temizledi. "Senin Banu hakkında Nahida."

Cemşit'in içinde bunun kötü olacağına dair korkunç bir his vardı. "Ne olmuş ona?" "Onunla evlenmemi istiyor."

"Onunla *evlenmek* mi?" Cemşid topukları üzerinde geriye doğru sallandı. Muntadhir'in söyleyebileceği onca şey varken... "Ama bu çok saçma," diye mırıldandı, daha kelimeler beynine tam olarak yerleşmeden itiraz etti. "O bir Nahid. Sen bir-"

"Bir ne?" Muntadhir irkilerek doğruldu, yüzünde şaşkın bir acı vardı. "Bir cin mi? Bir kum Uçmak mı?"

Cemşid geri adım attı; kutsal Nahidlerinden birinin Cenevrelili olmayan biriyle evlenmesi ihtimaline ne kadar çabuk isyan ettiğinden utandı. Elbette bu bir olasılık olmalıydı. Bu ideal bir ittifaktı. Daevalarla arasını düzeltmek için çaba sarf eden az sayıdaki kraldan biri olan Ghassan'ın varisini Banu Nahida ile evlendirmek istemesi son derece mantıklıydı.

Ama o onların değil. Banu Nahri bir mucizeydi, bir *Daeva* mucizesi. Afshin'in yanına gelişi kabilelerini heyecanlandırmıştı. O bir lütuftu, daha parlak bir gelecek vaat ediyordu. Cemşid de onu sevmişti. Esprili, komik ve biraz da korkutucuydu ama Cemşid onu seviyordu.

Onun Ghassan'ın piyonu haline geldiğini görmek istemiyordu.

"Onunla evlenemezsin," dedi Cemşid tekrar, daha ısrarlı bir şekilde. "Bu doğru değil. O daha yeni Baban tarafından öğütülmeyi hak etmiyor."

Muntadhir'in gözleri parladı. "Karımın 'öğütülmesine' izin verecek türden bir koca olduğumu varsaydığın için teşekkürler." Annesinin anısına taktığı sade altın yüzüklerinden birini çeviriyordu. Muntadhir'in zarif elleri vardı, parmakları nasır tutmamıştı. Cemşit onun ellerini severdi; parmaklarını sessizce birbirine geçirmek yakınlaşmalarının ilk biçimiydi: Muntadhir'in, içine düştüğü durumdan kurtulmak için Cemşit'in yardımına ihtiyaç duyduğunun bir işaretiydi bu.

Sonra bu evliliğin çok daha kişisel bir bedeli olduğu anlaşıldı. Nahri, Cemşid'in Banu Nahide'siydi. Muntadhir'le evlenirse.

"Biterdik," dedi Cemşid, bunu yüksek sesle fark ederek. "Bu... aramızdaki her neyse. Bitmesi gerekirdi. O benim Banu Nahida'm; ona bu şekilde ihanet edemem."

Muntadhir'in yüzünde şaşkınlık yoktu, sadece teslimiyet vardı. Elbette, emiri tüm bunları çoktan çözmüş olmalıydı.

"Evet," dedi usulca. "Ben de öyle hayal etmiştim."

Cemşid hasta olacakmış gibi hissetti. "Onunla evlenmek istiyor musun?"

Muntadhir'in ifadesindeki belirsizlik her şeyi anlatıyordu. "Hayır. Ama..." Dudağını ısırdı. "Olabilir kabilelerimiz için yeni bir başlangıç olabilir. Bunu düşünmezsem bencillik ediyordum gibi hissediyorum."

Öyleyse bencil ol, demek istedi Cemşid. Ama yapamadı. Muntadhir maskesini kolay kolay bırakmazdı ve şu anda sadece paramparça görünüyordu. Cemşid'in, o olmasaydı Muntehir'in çoktan kabul etmiş olacağından, krallığının iyiliği için kendisini siyasi bir evliliğe hapsedeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Her zaman politik bir evliliğin içinde sıkışıp kalacaktı. Muntehir, Cemşid'in sayamayacağı kadar çok kez kalbini kırmış olabilirdi ama içlerinde seçme şansı olan tek kişi Cemşid'di. Muntehir kaderinden asla kaçamayacaktı. Cemşid kaçabilirdi. Görevini bırakmak ya da Zariaspa'ya geri dönmek isteseydi, diller dolaşacak, Kaveh öfkelenenecekti ama bunun gerçek bir sonucu olmayacaktı.

Cemşid cevap vermeyince Muntehir tekrar konuştu. "Umarım biliyorsundur ki eğer bu Her halükarda sana göz kulak olurum. Bu seninle ilgili bir durum değil, bizim..." Sözcükleri ağzında geveledi, sesi alışılmadık derecede gergin çıkıyordu. "Sana başka bir pozisyon bulabilirim. Ne istersen, nerede istersen. Para konusunda endişelenmene gerek kalmaz ya da-"

Oh, aşkım. "Hayır." Cemşid, Muntehir ne kadar kararsızsa o kadar kararlıydı.

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve Muntadhir'in elini tuttu. "Az önce biri Kahtani prenslerinden *birine* suikast düzenlemek için saraya girdi ve Afşin, Daevaları çok kızdırdı. Senin yanından ayrılmayacağım."

"Benim koruyucum." Muntadhir ona küçük, hüzünlü bir gülümseme verdi ve Cemşid'in elini ağzına götürdü. Parmak eklemlerini öptü. "Belki sen benim Afşin'im olabilirsin."

Cemşid, Alizey'in hâlâ uyuyor olduğunu umarak Muntazır'ı kendine çekti. Kollarını ona doladı ve Muntehir titrek bir nefes vererek onun kucağında rahatladı. Cemşid elini parmaklarını Muntadhir'in saçlarında gezdirdi. "Biliyor musun, gençken bunu son derece romantik bir karşılaştırma olarak görürdüm."

"Tabii ki yapardın." Ama Cemşid diğer adamın sesinde bir tereddüt duydu. "Size bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

Muntehir, Cemşid'in yüzüne bakacak kadar uzaklaştı. "Ne demek istiyorsun? Afshin Daevaları kızdırdı mı?"

#

Dara ziyafetten arta kalanların üzerine serilmiş minderlere yaslandı ve etrafını saran Daeva soylularının büyülenmiş yüzlerine bakarak sırtıttı.

"Beni atımdan düşürdü," dedi ve anlattığı hikâyeye gülerek devam etti. "O lanet şeyi zar zor gördüm bile. Bir an okçuluk yarışmasından önce yayımı inceliyordum; sonra, uçan bir taş bulanıklığı ve-" Ellerin parçaladı.

birlikte sonra başını hüzünle salladı. "Üç gün sonra Nahid'in hastanesinde uyandım. Yıllar süren

İlk Navasatem'imi dört gözle bekliyordum ve büyük bir kısmını hasta yatağında kafatasımı bir araya getirdik."

Babasının en eski tanıdıklarından biri olan ve Cemşid'in gülümsediğini hiç görmediği sert bir adam olan Saman Paşanur öne doğru eğildi, bir okul çocuğu kadar heyecanlı ve büyülenmiş görünüyordu. "Seni vuran gerçekten bir shedu muydu?"

Dara kıkırdadı ve hurma şarabını aldı. Birkaç ay önce Cemşit'in tanıdığı hiç kimse hurma şarabı içmezdi. Şimdi arkadaşlarının yarısı buna yemin ediyordu.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Dara. "Benim zamanımda bile, herhangi birimiz gerçek bir shedu görmeyeli yüzyıllar olmuştu. Beni etkileyen bir heykeldi. Genç Baga Nahidlerinden biri saray duvarlarını kaplayanlar üzerinde deneyler yapıyordu. Sanırım amaç, arenanın üzerinden alevler saçmalarını sağlamaktı." Hüzünle gülümsedi. "Keşke gençliğimin Daevabad'ını görebilseydiniz, dostlarım. Bir mücevherdi, bahçeler ve kütüphaneler cennetiydi, bir kadının geceleri tek başına yürüyebileceği kadar güvenli sokakları vardı."

"O yolu tekrar yapacağız," dedi Saman hararetle. "Bir gün. Şimdi Yaratıcı bir Banu Nahida'yı bize geri verdiyse, her şey mümkündür."

Bu yeni bir başlangıç olabilirdi. Muntadhir'in sözleri aklına geldikçe Cemşid minderinde kıpırdandı. Etrafındaki Daevaların hayalini kurduğu türden bir zafer çağının Geziri kralları için yeri olmadığını biliyordu.

Yine de Afşin'i izlemekten kendini alamıyordu. Cemşid onun diğerlerini büyülemesine karşı bağışık değildi. Dara'nın otururken, sırtırken ve gülerkenki rahatlığı ve kendine güveni. İşgalden önceki Nahid Konseyi ve Daevabad günleri hakkında şiirsel sözler söylerkenki açık nostaljisi.

Onlardan korkmuyor. Bu, pek çok aptal genç Daeva'nın evlerinin güvenliğinde Gezirilerle alay ederek övünebileceği bir şeydi. Ama Dara'nın yaptığı gibi değil. Afşin övünmüyordu. Gösteriş yapmaya çalışmıyordu. Ghassan'ın rejiminden korkmuyordu. Bir cin askerinin gözlerinin içine bakma "suçu" yüzünden Kraliyet Muhafızları tarafından dövülmemişti ya da politik olarak açık sözlü bir ebeveyni kaybolmamıştı. Dara diğerleri gibi ezilmemiş, sözlerini korumaları ve başlarını eğmeleri için yetiştirilmemişti.

Büyüleyiciydi. Cemşid, Afşin oraya yerleştiğinden beri Pramukh'un evine akın eden Daevaları suçlayamazdı. Dara'nın sözleriyle uyusmak kolaydı. Halklarının efsane olduğu bir dünya hayaliyle.

"Kahtaniler etrafını sarmışken sarayda sıkışıp kalmış değil Banu Nahri..." Bu sözler Cemşid'i tekrar kendine getirdi. Babasının tanıdıklarından biri, Kraliyet Kütüphanesi'nde çalışan bir akademisyendi. "Her öğleden sonrasını o timsah prensin yanında geçiriyor. Cinler şimdiden onu dönüştürmeye, dinimizden ve kültürümüzden uzaklaştırmaya çalışıyorlar."

"Onlara şans diliyorum," dedi Dara sert bir sesle. "Banu Nahri'nin bir Zülfikar'ı kırabilecek bir iradesi var.

Onu hiçbir şeye ikna edemezsiniz." Sözlerine rağmen, kısa bir süre için sıkıntılı görünüyordu. "Prensler arasındaki ilişkiler... İnsanların aralarında bahsettikleri bu ittifak kesinlikle abartılı. Muntadhir ve Alizayd bariz rakipler gibi görünüyor."

"Öyleler." Yine âlimdi, yüz ifadesi hararetliydi... ya da belki sarhoş. "Emir Muntadhir'in, kardeşinin bir savaşçı olarak yetiştirilmemesi için krala yalvardığını ama kraliçenin müdahale ettiğini söylüyorlar. Hepimizi felakete hazırlıyorlar."

Cemşid hangi ihtimalin daha gülünç olduğundan emin değildi: Ghassan'ın herhangi biri tarafından korkutulması mı yoksa gizliliğiyle nam salmış Kahtani asilzadelerinin aile içindeki çalkantıları yabancılara ifşa etmesi mi? Yine de bu tür konuşmaları kesmesi gerektiğini biliyordu. Eğer Kaveh burada olsaydı

birkaç haince yorumda bulundular. Bu akşam onlarla birlikte yemek yiyen neredeyse bir düzine adam vardı; bu kadar çok kulak dinlerken kimse rejim hakkında rahatça konuşamazdı.

Ama babası hâlâ saraydaydı ve Cemşid halkı ile emiri arasında kalmaktan yorulmuştu. Saman yine cinler hakkında söylenmeye başlayınca Cemşid oradan ayrıldı. Yerini hemen kaptılar, hepsi de ünlü Afşin'e yaklaştırmaya çalışıyordu. Kimse onun gittiğini fark etmemiş gibiydi; Cemşid görmezden gelinmeye alışkındı.

Ahırların önündeki avluya çıktığında daha rahat nefes aldı. Onunla Babası Büyük Vezirliğe yükseldiğinde, saraya yakın, şehrin dış duvarına yaslanmış, bahçeden uzak, büyük ve iyi döşenmiş bir köşk gelmişti. Burası Zariaspa değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı ama adanın ormanından esen temiz hava ve çiçeklerin kokusu Cemşid'e kısa bir süreliğine

Şehirden kaçtığını hayal ediyordu. Şu anda tepedeki patikalarda yıldızların altında bir gezinti yapmak için her şeyi yapardı ama elbette Daevaların gün batımından sonra şehir surlarının dışına çıkmasına izin verilmiyordu.

"Size katılabilir miyim?"

Cemşid atladı. Bu Afşin'di. Buradaki zemin çakıl taşıydı ama Dara her nasılsa tek bir ses çıkarmadan yürüyor, adımları fark edilmiyordu.

Cemşid, "Oradaki dinleyicileriniz kadar iyi bir arkadaş değilim," diye uyardı.

Dara homurdandı. "Bunun benim için bir şeymiş gibi hissettiren tek kişi olmadığımı bilmekten memnunum. performans."

Cemşit yanaklarının ısındığını hissetti. "Öyle demek istemedim."

Afşin gülümsedi. "Özür dilemenize gerek yok, Pramukh. İster inanın ister inanmayın, dürüstlüğünüzü ferahlatıcı buluyorum." Ahırlara doğru yaklaştı ve dilini şaklatarak cebinden bir avuç şeker çıkardı. Atlarının, hatta babasının yaşlı, yarı sakat kısırağının bile ortaya çıkma hızına

bakılırsa Cemşid, Dara'nın onları şımartmayı alışkanlık haline getirdiğini tahmin ediyordu.

"Ama siz modern Daevalar hepiniz çok süslü ve göz alıcısınız; bu beni sinirlendiriyor. Gergin olduğumda çok fazla konuşuyorum. Sizden oluşan koca bir grup ve ben dilimi tutamıyorum."

Cemşid duyduklarına inanamıyordu. "Göz kamaştırıcı *myız*? Sizin bir türbeniz var. Tapınak!"

Dara güldü. "Daha basit bir zamanda inşa edilmiş bir tapınak, inan bana. Dünyanın dört bir yanından gelen yiyeceklerle dolu tüm bu ziyafetler, ipekleriniz ve mücevherleriniz ve daha neler neler... Tüm dedikoduları ve politikayı bir kenara bırakın. Kendimi hiç bu kadar başka bir yüzyılın sıkıcı, sersem bir gezgini gibi hissetmemiştim. bu taraflar."

Cemşid de çitin yanında ona katıldı. "Sanırım bin dört yüz yılda çok şey değişiyor."

"Bu değişimin de ötesinde," dedi Dara yumuşak bir sesle. "Bu tamamen yeni bir dünya."

Diğer adamın sesindeki hüznü onu şaşırtmıştı ama Cemşid onun bakışlarıyla karşılaştığında Afşin utançtan kızarak başını sallamaya başlamıştı bile. "Bağışlayın beni. İçkiyi fazla kaçırdığımda kara kara düşünmeye meyilliyimdir ve sizin hurma şarabınız benim alışık olduğumdan *çok* daha sert."

"Daevabad gerçekten dediğiniz gibi miydi?" Cemşid sordu. "Bugünlerde bayramlarımızı bu kadar açık bir şekilde kutlamak şöyle dursun, Şafit bölgesinde tek başıma dolaşabileceğimi hayal bile edemiyorum."

"Hepsi ve daha fazlasıydı," diye yanıtladı Dara. "Daevabad'da ne bulmayı beklediğimi tam olarak bilmiyorum ama bir şafit güruhunun Daeva Mahallesi'ne girmesini engellemek zorunda kalmak pek de ilham verici değildi."

"Seni pek etkilemiş gibi görünmüyor," diye cevap verdi Cemşid. "Çok... korkusuz görünüyorsun."

Dara başını salladı. "Korkmuyormuş gibi görünüyorsam, bunu saklamakta çok tecrübeli olduğum içindir. Yolculuğum boyunca cin kralınızın beni zindanda çürümeye mi

göndereceğinden yoksa idam mı edeceğinden endişe ettim. Ve Banu Nahida'm için korkuyorum," diye itiraf etti, içten bir endişeyle

Kaşlarını çattı. "Çok korkuyorum. O sarayda kapana kısıldığı, sinsice konuşan büyüleyici cinlerle çevrili olduğu her an onun için korkuyorum."

"Çok yetenekli görünüyor. Daha önce söylediğin gibi zeki ve iradeli."

Ama Dara rahatlamış görünmüyordu. Cemşid onun atlardan birini son kez okşamasını izledi. "İnsanların Kahtaniler hakkında kötü konuşmasından hoşlanmadığınızı fark ettim."

Konunun değişmesi onu bir an için şaşırttı. "Hayır, bilmiyorum," diye kabul etti Cemşid. "Onlar hakkında kötü konuşmanın tehlikeli olmasının ötesinde, Emir Muntadhir'i yakın bir kişisel dost olarak görüyorum."

"Yakın bir dosttan korkmak bana tuhaf geliyor." Cemşid boğazını temizledi.

"Karmaşık bir durum."

"Hiç şüphesiz." Dara dönüp ona baktı. "O iyi bir adam mı?"

Evet. Ama Cemşit dilini tuttu, Dara'nın ona ne kadar dikkatle baktığını kaçırmadı. O bir politikacının oğluydu; konuşmada bir değişiklik olduğunu duyduğunda anlardı. "Onunla seyahatten yeni döndün. Bir fikir edinmek için yeterli zamanın olmadı mı?"

Dara dilini şaklattı. "Evet. Ölümünden dönen bir düşmanla barışı korumaya çalışan zeki bir diplomatın. Onu daha iyi tanıyan birinin fikrini almak istiyorum."

Bunu bana neden şimdi soruyor? Dara, Ghassan'ın Nahri ve Muntadhir'le evlenmek istediğine dair söylentileri duymuş olabilir miydi? Bu ihtimal Cemşid'i ürpertti; Afşin'in Banu Nahida'ya karşı görevden öte duygular beslediği, onunla vakit geçiren herkes için açıktı.

"Evet," dedi sonunda. "Muntadhir iyi bir adam ve çok yetenekli bir emir, bunlar her zaman birbirini tamamlayan şeyler değil. Ama iyi bir kalbi var ve halkı ve krallığı için doğru olanı yapmaya çalışıyor."

"İçkiye karşı bir zaafı var."

Cemşid kendini Muntehir'in adına öfkelenirken buldu. "Bunu az önce hurma şarabımızdan etkilendiğini itiraf eden adam söylüyor."

Dara'nın parlak gözleri dans etti. "Ah, bu kadar savunmacı olduğuna göre onunla gerçekten dost olmalısın! O zaman sana başka bir şey sorayım Cemşid e-Pramukh ve aynı şekilde dürüstçe cevap vermeni rica ediyorum. Sence halkımız için iyi bir kral olacak mı?"

Cemşid ağzını açtığında Dara elini kaldırdı. "Hayır, bir arkadaş olarak cevap verme. Bunu bir düşün. Bana bir Daeva erkeği olarak söyle."

Bana bir Daeva erkeği olarak söyle. Bu sözlerin arkasında bir ağırlık vardı, özellikle de daha önce halkını özgürleştirmek için savaşmış ve ölmüş olan Afşin'den geliyorsa.

Cemşid Muntehir'in iyi bir kral olacağını düşünüyor muydu? Garip bir şekilde daha önce bunu objektif olarak düşünmek için kendini hiç zorlamamıştı. Cemşid'in ne düşündüğü önemli değildi; Muntehir kral *olacaktı*. Cemşid aşık olmadan önce bile ona yemin etmişti. Bu daha çok Cemşid'in onun elinden gelen en iyi kral olmasına yardım etmek istemesiyle ilgiliydi. Ve o iyi bir adamdı. Doğru olanı yapmaya çalıştı.

Tabii doğru olan Ghassan'ın istediği şey değilse. Cemşid Nahri'yi düşündü. Bu kraliyet evliliğinde söz sahibi olacak mıydı? Muntadhir'in umurunda olur muydu? Himaye ettiği Daeva sanatçılarından ve şairlerinden bazıları sürçüp kral hakkında ulu orta bir şey söylediğinde onları kurtarması için Muntadhir'e kaç kez yalvarmıştı? Kaveh sarayda hakarete uğradığında Muntadhir'in başını eğip dilini tuttuğunu kaç kez izlemişti? Geziri arkadaşları sarhoş olup Cemşid'e gerçekten ateşe tapıp tapmadığını sorduklarında? Cemşid Muntadhir'i tanıyordu. Muhtemelen herkesten daha iyi tanıyordu. Ona hizmet ettiği ve onu sevdiği her yıl, babasının şiddetli ve amansız baskısı altında Muntadhir'in kıvılcımının -iyiliğinin- daha da azaldığını gördü.

"Eğer olursa... er ya da geç," dedi Cemşid tereddütle. "O iyi bir adam ve iyi niyetli ama ailesi... çok baskı yapıyor. Bence babası onu kendi istediği gibi şekillendirmeye kararlı. Ve Alizayd'la birlikte... Bence veliahtlık ne kadar çabuk onaylanırsa o kadar iyi olur."

Dara bunu dikkate almış gibi görünerek başını eğdi. "Kulağa birinin öldürmesi gerekiyormuş gibi geliyor.

Ghassan."

Cemşid yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Ne? *Hayır*. Öyle değil-"

Dara kahkahalara boğuldu. "Ah, ama yüzün! Bu bir şakaydı, dostum!" Alkışladı Cemşid'in sırtına vurdu, bu hareket neredeyse ayaklarını yerden kesecekti. "İyi ki bir Nahid yoksa emrini yerine getirmek için uçardım."

"Bu bir emir değildi," dedi Cemşid zayıf bir sesle, Dara'nın ne kadar içtiğini ve bu son derece tehlikeli fikrin onda kalıp kalmayacağını merak etmeye başlamıştı. "Ben sadece-"

"Afşin?" Pramukh'un hizmetkârlarından biri girişten dışarı çıktı.

Cemşid'i gördüğünde eğilerek selam verdi. "Bölmek istemezdim lordlarım. Afşin için bir davetiye vardı, bizzat ah..." Boğazını temizledi. "Bir kadın."

Cemşid, Dara'ya mektubu uzatırken adama baktı ve ses tonuna şaşırdı. "Bir 'kadın' mı?"

Hizmetkâr bakışlarını onunkilerle buluşturdu, gözlerinde bilmişlik vardı. "Hanzade'nin salonundan bir haberci, efendim.

Lordum."

Yaradan *aşkına*... "Khanzada Afşin'e davetiye mi gönderdi?"

Diğer adam 'beni bu işe karıştırma' der gibi bir bakışla başını salladı. "Anladım ki iletme en iyisiydi." Tekrar eğildi ve gitti.

Dara parşömenle oynadı. "Kim bu Khanzada?"

Dara, Pramukh'un evinde arkadaşlarıyla yediğı basit bir akşam yemeğinden gözleri kamaştıysa, Cemşid'in Khanzada'nın müstehcen derecede zengin patronlar, dünyaca ünlü şovmenler, sihir, suçlular ve seksten oluşan ışıltılı salonunu nasıl tarif etmesi gerektiğı konusunda hiçbir fikri yoktu. Nahid Konseyi ne düşünürdü acaba?

"Agnivansha'dan ünlü bir dansçı ve şarkıcı," diye yanıtladı Cemşid sonunda. "Daevabad'a yeni geldi. Şehrin soyluları arasında oldukça popüler olan bir salon işletiyor."

Dara kaşlarını çattı, kararsız görünüyordu. Az önce Daevabad'ın kralını öldürmekle ilgili şaka yapan ve muhtemelen yerleşkedeki herkesi on dakikadan kısa bir sürede öldürebilecek bir adamın yüzünde görmek garip bir ifadeydi.

Davetiyeği Cemşit'e uzattı. "Benim için okur musun?"

Cemşid isteksizce parşömeni açtı ve aşırı süslü kelimeleri tararken kaşlarını çatmamak için mücadele etmek zorunda kaldı. "Bu gece evini varlığınıza şereflendirirseniz onur duyacağını söylüyor. Özel bir gösteri düzenliyorlar."

"Gösteri mi? Bu gece mi?"

"Bu gece." Cemşid onu geri verdi. "Sen ünlüsün Afşin," diye ekledi Dara şaşkınlıkla göz kırptı. "Muhtemelen hayranlarından bazılarının seni takip edeceğini umuyor."

Dara düşünceli görünüyordu. "Agnivanshi Mahallesi'ne hiç gitmedim. Nasıl bir yer?"

"Agnivanshi Mahallesi'ne hiç gitmedin mi? Ama burada büyüdün!"

"Bize pek çok şey için izin verilmedi," dedi Dara mahcup bir sesle. Dudağını ısırđı ve parşömeni paltosunun içine soktu. "Benimle gelir misin?"

Cemşid önce ne demek istediğini anlamadı, sonra da gözlerindeki umutlu bakış Afşin'in yeşil gözleri dehşet verici bir hal aldı. "Bekle, Khanzada'ya mı gitmek *istiyorsun*?"

"İlgimi çektiğini itiraf etmeliyim. Ben..." Dara kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Görmediğim, deneyimlemediğim o kadar çok şey var ki. Kendi şehrimde kendimi bir yabancı gibi hissediyorum, at gözlüklerimle ortalıkta dolanıyorum."

"Khanzada'nın salonunun aradığınız türden bir deneyim olduğundan emin değilim," diye uyardı Cemşid. "Endişelendiğin tüm o dedikodular ve ölümcül siyaset mi? Bu konuda çok başarılı. Kendini erkeklerin sırlarını ortaya çıkarmaya adanmış koca bir fahişe ekibi var. hanedanları ve servetleri mahveder."

Dara hiç de korkmuş görünmüyordu. "Sizi temin ederim, onun fahişeleriyle pek ilgilenmiyorum. Ama Agnivanshi Mahallesi'ni görmek ve biraz müzik dinlemek istiyorum. Siz Daevabadi erkeklerinin gecelerinizi nasıl geçirdiğini öğrenmek için. Lütfen," dedi tekrar, açık bir yalvarışla Cemşid'e bakarak. "Sensiz kendimi aptal durumuna düşüreceğimden eminim."

Cemşid akşamını geçirmek için, kendisinden nefret eden bir kadının salonunda, kolunun uzunluğu kadar bir şikâyet listesi olan iri yarı -zaten çakırkeyif- bir savaşıya bakıcılık yapmaktan daha kötü birkaç yol düşünebilirdi. Ve bunların hiçbiri Muntehir'in varlığını hesaba katmıyordu bile.

Bur Muntadhir muhtemelen orada olmayacak. Kardeşine yapılan saldırıdan beri Muntadhir içine kapanık ve depresifti. Mahkemeden sonra dairelerine ve harem bahçesine çekiliyordu, Cemşid'in davet edilmeden takip edemeyeceği yerlere.

Ve Afşin çok istekli görünüyordu. Cemşid, ünlü Afşin'in insanların kutladığından çok farklı bir resmini çiziyordu. Dara başka bir dünyada boğucu, kısa bir hayat yaşamış, yalnız ve şaşkın olduğu bir dünyaya geri dönmüştü. Cemşit onu biraz müzik dinlemeye götürebilir, bir yeniliğe hayran bırakabilir ve kimsenin onu dans pistinin altındaki odalardan birine çekmediğinden kesinlikle emin olabilirdi.

"Pekâlâ," diye homurdandı Cemşid. "Ama sadece kısa bir süre için."

#

Her şey çok yanlış gitmişti.

Cemşid revir kapısını dolduran askerlerin arasından ilerledi. Onu düşmanca gri bakışlardan oluşan bir deniz karşıladı. Muntadhir'e hizmet etmek Cemşid'e odadaki tek Daeva olma konusunda epey tecrübe kazandırmıştı ama şu anda ona yöneltilen nefret dolu bakışlar tüm bunları utandırıyor. Şu anda burada bulunan askerler gerçek Hisar askerleriydi. Alizayd'ın adamları.

Ve kana susamışlardı. Cemşid onları suçlayamazdı bile. Sonunda ite kaka Nahri'nin revirine girdiğinde bile.

Tam bir enkazdı. Neredeyse tüm mobilyalar parçalanmış ve perde lime lime olmuştu. Enkaz parçaları hâlâ için için yanıyordu ve parlak bir taş sütunun üzerine kan -hem de çok miktarda- sıçramıştı.

Sütunun önünde Ghassan vardı.

Cemşid dondu kaldı; Kahtani kralını görünce damarları buz kesti. Muntadhir onun yanındaydı, utanç içinde başını eğmişti ama Cemşid'in dikkatini çeken Ghassan'dı. Cin kralı, Cemşid'in onu hiç görmediği kadar sade giyinmiş, abanoz cübbesini ev dokuması bir şalla değiştirmişti. Başka bir adamda bu onu yaşlandırabilir, zararsız, endişeli bir ihtiyar gibi görünmesine neden olabilirdi.

Ghassan'ı yaşlandırmamıştı. Ev dokuması şal onu bir şekilde daha da korkunç göstermiş, Cemşid'e Ghassan'ın tüm görünüşüne rağmen yumuşak huylu bir şehir kralı olmadığını hatırlatmıştı. Zor topraklarda büyümüş ve ilk yüzyılını zalimliğiyle nam salmış babasının sağ kolu olarak savaş meydanlarında geçirmişti. Daevas'ı selefinden daha çok seviyor olabilirdi ama barışı kaba kuvvetle koruyordu. Ghassan'ın kaostan daha çok nefret ettiği bir şey yoktu, sivil çekişme belirtilerini yerle bir ederdi.

Ğassan, Cemşid'in bakışlarını hissetmiş gibi dönüp ona baktı. Kralın gri gözleri - Muntadhir'inkilerin aynası- Cemşid'i başından ayak parmaklarına kadar izledi. Gözlerindeki öfke neredeyse Cemşid'i yere serecekti.

Sonra öfkesi geçti, kralın her zamanki soğukkanlı maskesinin altında kayboldu. "Yüzbaşı Pramukh." Ghassan'ın sesi Cemşid'in adını telaffuz etmeye çalışmış gibi çıkmıştı ama burada şakacı bir saray hilesi yoktu; Ghassan'ın sesinin her hecesinde ölümcül bir niyet vardı. "Misafiriniz bu gece çok kötü kararlar verdi."

Muntadhir'in yanında geçirdiği onca yıl, Kaveh'in dikkatli vesayeti, Cemşid'in sarayda hayatta kalmakla ilgili öğrendiği her şey aklından uçup gitmişti. Akıllı bir adam olsa dizlerinin üzerine çöker, bol bol özür diler ve merhamet dilenirdi.

Ama bu gece olan her şeye rağmen Dara'nın kendine güveninin, Cemşid'in imrendiği meydan okuyuşunun anısı içini yakıyordu.

Cemşid bu adamın önünde diz çökmeyecekti. Onun yerine başını eğdi. "Nasıl yardımcı olabilirim kralım?"

Ghassan'ın yanında, Muntadhir'in gözleri uyarıyla parladı.

Ancak kral, Cemşid'in kabadayılığına dudaklarının hafifçe incilmesi dışında bir tepki vermedi. "Sen Geldiğinden beri Afşin'le birlikte çalışıyorsun,

değil mi?" "Evet," diye yanıtladı Cemşid.

"O zaman bu gece Emir'in yanında kal. Onlarla gölde buluşmaya gidiyoruz." Ghassan kanlı bir kumaş parçasını Muntadhir'in ellerine tutuşturdu. "Eğer kardeşin bu gece ölürse, seni hem bu dünyada hem de öbür dünyada cezalandıracağım."

Kral ikisinin de yanından geçip gitti ve Muntahir topukları üzerinde sarsıldı. Kanlı kumaşa baktı ve Cemşid'in midesi Alizayd'ın daha önce giydiği şapkayı tanıyınca altüst oldu.

Cemşid boğazını temizledi, ağzı kurumuştu. "O..."

"Bilmiyoruz." Muntadhir'in sesi kusacakmış gibi çıkıyordu. "Nahri'nin hastaları histerikti ve biri hiç konuşamıyor. Afşın onları rehin almış gibi görünüyor ama... Çok fazla kan var Cemşid. Eğer ona bir şey olursa-"

Cemşid, Muntahir'in bileğini kavradı. "Nahri bir Nahid, Muntadhir. Tek bir dokunuşla onu iyileştirebilirdi."

"Bunların hepsi benim hatam," diye fısıldadı Muntahir. "O şeyleri o gece söylememeliydim. Khanzada'nın. Onu kızdırdım ve şimdi küçük kardeşim elinde." Başını kaldırdı, gözleri ikiden kan çanağına dönmüştü ve yaşlarla parlıyordu. "Darayavahoush'un kız kardeşinin nasıl öldüğünü biliyor musun?"

Cemşid yaptı ve Muntahir'in korkusuna karşı söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Çünkü Tanrı onu affetsin ama Ghassan haklıydı. Muntadhir, Darayavahuş'un önünde Nahri hakkında bu kadar kaba konuşarak aptallık etmişti. Zalimce davranmıştı. Sözleri Cemşid'i bile kızdırmıştı ama en azından daha sonra yalnız kaldıklarında Muntahir'i çözmeye razı olacaktı.

Darayavahoush... Afşın onlar gibi değildi. Farklı bir zamandan, farklı bir yerden geliyordu. ekici ve komik biriydi ve Cemşid ondan gerçekten hoşlanıyordu ama gülümserken bile Dara lm bir pelerin gibi üzerinde taşıyordu. Muntadhir korunaklı, kraliyet kibriyle korkunç bir hata yapmıştı.

şimdi hepsi bunun bedelini ödeyecekti.

Ama Cemşid bunu söylemedi. "Darayavahuş aptal değildir Muntadhir. Ve beni tanır." Afşın'in hatalarına rağmen Cemşid'e onurlu bir adam gibi görünmüştü. Başka birine zarar vermek istemezdi.

Daeva, özellikle de onu ağırlayan adamın oğlu. "Bu gecenin her dakikasında yanında olacağım. Onu ikna etmeye çalışacağım."

Muntadhir hâlâ titriyordu ama başını salladı. "Pekâlâ."

Cemşid ona sarılma isteğine direndi. Muntehir bu gece güçlü görünmek zorundaydı; özellikle de gözde prenslerine bir şey olursa onu suçlayacak olan Hisar adamlarının önünde.

Bunun yerine Cemşid, Ghassan'a yaptığından daha derin bir şekilde eğildi. "Gelin, Emir'im. Yola çıkan ilk gemiye bindiğimizden emin olalım."

#

Ve Cemşid sözünü tutmuştu. Muntadhir'in yanından ayrılmamıştı.

Ama Dara'nın ona zarar vermek istemediği konusunda çok yanılmıştı.

ALI

Bu, Bakır Krallığı'na tam olarak sığdıramadığım bir sahneydi, bu yüzden onu çıkarmaya ve bazı eski halk hikayelerine biraz hicivli bir bakış yapmaya karar verdim. Pirinç Şehri'nden yaklaşık iki yıl sonra geçiyor. İlk kitap için spoiler içerir.

Am Gezira çöllerindeki cinler, suyun parıltısından daha güzel bir görüntü olmadığını söylerler. Kanlarında ateş yanabilir, ama hayat veren sudur; evlerini yaptıkları unutulmuş insan krallıklarının harabelerinde değerli ve nadir bulunan su. Bir adam yeni bir kuyu keşfederse tüm suçları affedilebilir, bir kadın yeni bir su havzası icat ettiği için şef ilan edilebilir.

Bu nedenle, kudretli Sazlık Denizi'nin görüntüsünün bir cini gözyaşlarına boğacağı düşünülebilir. Özellikle de böyle bir gecede, kalın bir yıldız kümesi kadife gökyüzünde mücevherli bir jartiyer gibi uzanırken, aşağıdaki karanlık suyun genişliğinde parıldayan hareketlerle yansıtırdı. Rüzgârın en ufak bir nefesi bile yoktu ve sessizdi, öyle derin bir sessizlik ki kutsal hissediliyordu; hava tütsüden ziyade tuz kokuyordu. Parlak bir ay yeni bir para gibi gümüş renginde parlıyor, ışığı aşağıdaki denizi aydınlatıyordu. Kumsaldan bu kadar uzakta dalga yoktu; onun yerine deniz hafifçe kabarıyor, nefes alıp veren bir canavar gibi yükselip alçalıyordu.

Böyle bir karşılaştırma Alizayd al Qahtani'yi rahatlatmadı.

Ali küreğini karanlık suya daldırarak küçük teknesini daha da ileri itti. Arkadaşı Lubeyd, *Ali'nin aptalca bir arayış* içinde olduğunu söylemişti.

Ali kaşlarını çatı. Köpekbalıkları cin yer miydi? Böylesine tehlikeli bir göreve tek başına çıkmadan önce sorması gereken bir soru gibi göründü birden. Ama çalınan kızın ailesi çaresizdi, anne babası ağlıyordu ve iş insanlara yardım etmeye gelince... Ali hiçbir zaman her şeyi enine boyuna düşünen biri olmamıştı.

Az ileride su, sanki daha sığmış ve altın rengi bir kum yığını gösteriyormuş gibi garip bir şekilde parlak bir görünüm aldı. Ali kürek çekerek kum yığınının üzerinden geçti ve sonra kürekleri bir kenara bırakarak teknenin demirini aldı. Onu suya attı, durgun denize bakarken çapanın ipini dışarı saldı. Kara görünmüyordu ama Ali ötesinde ne olduğunu biliyordu.

Mısır.

Acaba orası nasıl bir yer? Aklına Nahri'nin evini ziyaret etmenin, onun peşinden Kahire sokaklarında dolaşmanın, büyük camileri gezmenin ve gülerik tarif ettiği yapışkan kızarmış tatlıları denemenin güzel olabileceği gibi son derece aptalca bir düşünce geldi.

Çapa deniz dibine çarptığında halat ellerinde sarsıldı. Ali kızardı, düşüncelerinin yönü karşısında utandı. Ne düşünüyordu ki? Am Gezira'yı asla terk etmeyecekti ve Nahri de Daevabad'ı asla terk etmeyecekti, özellikle de şimdi. Geçen ay Emir Muntadhir ile Banu Nahida'nın görkemli bir törenle evlendikleri haberi gelmişti. Bunun cin dünyası için yeni bir şafak olması gerekiyordu, savaşan kraliyet aileleri sonunda Ali'nin kendisinin de gizlice teşvik ettiği siyasi bir ittifakta birleşmişti. Desteklemek için bir arkadaşına ihanet ettiği bir ittifak.

Yeter. Daevabad'la ilgili düşüncelerini bir kenara iten Ali cübbesini çıkardı. Altına kolsuz bir tunik ve beline bir sargı giymişti. Zülfikarını sırtına bağladıktan sonra belindeki hançeri ve ayak bileğindeki diğerk küçük bıçağı tutan bağları kontrol etti. Silahları güvendeydi, kayıkla birlikte kendisine verilen küçük toprak çömleğe doğru ilerledi. Üstünü açtı, zift ve keskin bir bitki kokusu burnunu tırmaladı: Sabaen cininin deniz yolunu görünür kılacağına yemin ettiği büyülü bir karışım. Ali, teknenin kenarına çıkmadan önce göz kapaklarına ve gözlerinin altına sürdü.

Dalışa geçti. Su onu kucakladı, beklediğinden daha sıcaktı ve onu derinliklerine çekmek için acele ediyordu. Ali hızlı yüzdü, herhangi birinden çok daha hızlı.

cinler -genellikle dizlerinden daha derin sulardan kaçan dumansız alev varlıkları- bunu başarabilmeliydi. Marid'in sahip olduğu bir lütuf ve lanet.

Su aniden kayboldu ve Ali tamamen kuru kumun üzerine yuvarlandı. Önünde dar bir patika uzanıyordu, su geri çekilmiş ve sanki görünmez bir camla kapatılmış gibi deniz yatağının üzerinde asılı duruyordu. Ötesinde, ay ışığıyla aydınlanan suda uçuşan balıkların siyah gölgelerini görebiliyordu. Devasa bir vatoz, mavi benekli gövdesi bir kadın elbisesinin etekleri gibi hışırdarak tepesinden geçti ve Ali bu inanılmaz manzaraya aval aval baktı.

Çok güzeldi. Büyülü. Bu da neredeyse kesinlikle ölümcül olduğu anlamına geliyordu. Çapa yanında duruyordu, teknesini bağılıyordu. Kumlu yol, parlak mercanlar ve dalgalı deniz bitkileriyle kaplı dik bir kaya duvarına varana kadar uzanıyordu. Kayalıkların dibinde, fırfırlı kırmızı deniz yosunlarının neredeyse gizlediğı bir çift kapı kemik gibi bembeyaz parlıyordu.

Ali onlara doğru yöneldi, çıplak ayaklarının altında kum çıtırdıyordu. Kapıların bu şekilde parıldamasına şaşmamalı; tek bir büyük parça sedekten oyulmuş gibiydiler. Bu etkiyi daha da artıran, ikisini bir istiridyenin ağzı gibi birbirinden ayıran sivri bir çizgi vardı.

Ali derin bir nefes alarak zülfikarını çekti ve ardından dikkatlice kapıları açtı. Bir fısıltıyla geri çekildiler ve dar bir koridor ortaya çıktı. İçeri adım attı.

Arkasından kapandılar.

Ali sıçradı, parmakları silahlarına sıkıca sarıldı ama başka bir şey olmadı. Kalbi hızla çarpıyordu; karanlık o kadar yoğundu ki bunaltıcıydı.

Umut verici bir başlangıç. Korkusunu bastırarak, zülfikarını parlamaya teşvik etti. Kılıç itaat etti ve alevler içinde patladı. Ateşli dallar bakır uzunluğunda dans ederek koridorun kumtaşı duvarlarına ve kirli taş döşeli zeminine ışık saçtı.

Ve birkaç düzine savaşçının parıldayan çelik kılıçları üzerinde.

Ali anında dövüş pozisyonuna geçti. Ama buna gerek yoktu; savaşçılar kıllarını bile kıpırdatmamışlardı. Onların *heykel* olduğunu fark etti ve şaşkınlıkla sakın yüzlerine baktı. Bazıları taştan, diğerleri deniz kabuğu ve mercan parçalarından yapılmış gibi görünse de, ürkütücü bir şekilde hepsinin elinde aynı çelik kılıçlar vardı. Bunun dışında dikkat çekici bir çeşitliliğe sahiptiler: giysileri Rumi togaları, Nabatean sargıları, Sabaen tunikleri, Mısır pilili etekleri ve Ali giysilerinin bir karışımıydı.

tanıyamıyordu. İnsanların bu topraklara ev sahipliği yaptığı binlerce yıl boyunca bir düzine farklı medeniyetten alınmış olabilecek heykeller.

Bir adım daha yaklaşarak oyma bir cüppe giyen heykeli inceledi. Yıpranmış kemerine bir diş temizleme çubuğu sıkıştırılmıştı, minik taş detaylar mükemmel bir kopyaydı.

Neredeyse fazla mükemmeldi. Ali ürperdi, heykelin yüzündeki çizgileri ve ne olabileceğini inceledi bir çiçek hastalığı izi olabilirdi. Dehşet onu sardı, hayal gücü hızla çalıştı.

Kızı al, dedi kendi kendine. Ve dışarı çık.

Bir elinde zülfikarı, diğerinde hançeri, tek ses alevlerin şakırtısı ve hızlanan nefesi, yürümeye devam etti. Zülfikarın ateş ışığı yakın duvarlarda titreyerek gizemli figürler ve tuhaf hayvanlardan oluşan karmaşık bir şekilde oyulmuş bir cepheyi aydınlattı. Bir alfabe gibi görünen şey tamamen anlaşılmazdı; çizgilerden ve mükemmel yuvarlak dairelerden oluşan bir karalama.

Bunlar insan yapımı gibi görünüyor. Ali zülfikarını yaklaştırdı. Bir Nabat'taki kayalıkların ve kumtaşı mezarların çoğu benzer oymalarla kaplıydı: uzun zaman önce ölmüş krallar ve avcılar, unutulmuş tanrılar ve kayıp dillerde dualar. Ancak bu çizimler çok daha korkunç bir yöne doğru ilerliyordu: kaçan insanları yutan dev deniz yılanları ve kopmuş uzuvlar denizi arasında kükreyen aslan başlı boğalar.

Koridorun sonu, uzakta parlayan bir başka inci kapı setini işaret ediyordu.

Tüm bunların bir tuzak olduğu hissine karşı koyamayan Ali, adımını attı.

Eşiğı geçer geçmez oda aydınlandı, düzinelerce asılı cam fener dönerek canlandı ve muazzam bir mağarayı aydınlattı - onunkinin iki katı büyüklüğünde Babamın taht odası.

Ve tamamen hazineyle doluydu. Altın sikkeler, cam boncuklar ve bürölce kabuklarından oluşan dağlar, her renkten mücevherlerle dolup taşan sandıkları çevreliyordu; zümrütler, yakutlar ve yumruğundan daha büyük safirler. Bir insanı bağlayacak kadar uzun inci dizileri, oyma ebon ağacından ve fildişinden hayvanlar, tütsü, ambergris ve misk dolu pirinç kâseler. İpek ve değerli damask kumaştan katlanmış brokarlar. Duvarlar bile altınla kaplanmış, yeşim taşı ve mercan kakmalarla çiçek desenleri işlenmişti. Bunların hiçbirisi düzenli değildi, aksine kırık vazolar yerlere saçılmış ve bir krallığa bedel kolyeler kırık mobilyaların üzerine serpilmişti. Birkaç mermer sütun yıkılmıştı ve sakallı bir adamın kesilmiş taş yüzü tozla kaplıydı. Sanki öfkeli bir ruh, bir zamanlar burayı evi olarak gören insan uygarlığından intikamını almış, onu denize sürüklemiş ve öldürülen insanların yağmalanmış hazinesiyle doldurmuş gibi görünüyordu.

Açıkçası bu da olası bir ihtimal gibi görünüyordu.

Ali gözlerini etrafını saran servetten alamıyordu. Tek bir avuç onu cesurca barındıran köylülerin hayatını değiştirebilirdi, birkaç avuç daha fazlasını satın alabilirdi. Emniyet. Güvenlik. Askerler. Babasının ona sunduğu acımasız geleceğe meydan okumanın bir yolu.

Seni idam etmeye karar vermesini kolaylaştıracak bir yol. Ali bu düşünceden kurtuldu.

İleride, mermer zeminden mücevherli ağaçlardan oluşan bir meyve bahçesi fişkıırıyordu; kahverengi topazdan gövdeleri tavana kadar uzanan pirinçle örölmüştü. Dalları meyve ve çiçeklerle doluydu.

camdan ve değerli taştan. Zümrüt yaprakların arasına tünemiş altın kuşlar, inci yumurtalarına bakarken donmuş, yontulmuş gagalarında mercan solucanları. Her ağacın dibinde gümüş bir kaide vardı. Ali yaklaştı ve sonra durdu. Her bir kaidenin üzerinde -ki düzinelerce vardı- kefenlenmiş bir form vardı.

Cesetler. Bazı kefenler çürümeye başlamış, iskelet bileklerden sarkan paslı bilezikler ve çürüyen siyah örgülerin etrafına dolanmış kararmış süsler ortaya çıkmıştı. Ve orada, arka taraftaki bir kaidenin üzerinde, kahverengi teninin dumanlı ışıltısı cin olduğunu ele veren, başı açık tek bir kız duruyordu.

Ali kızın yanına koştu ve göğsünün hâlâ inip kalktığını görünce rahatlayarak iç çekti. Kız kesinlikle kendisinden yardım isteyen zengin Geziri valisinin kızı gibi görünüyordu. Ağır bir altın yaka boynunu çevreliyor, mavi lapis, parlak kaya kristali ve parlak yakutlardan oluşan çiçek süsleri boğazının çukuruna yaslanıyordu. Üzerinde ikat desenli, işlemeli mor bir cübbe vardı ama cübbenin düğmeleri açıktı ve geriye doğru düşerek vücuduna yapışan gül ipeği elbiseyi ortaya çıkarmıştı.

Ali bakışlarını, bakmaması gerektiğini bildiği kıvrımlardan hızla çekti. Bunun bir faydası olmadı, yine de güzeldi, dudakları aşı boyasıyla renklendirilmişti ve narin kaşlarının üzerine kanatlarını açmış stilize bir kuş resmi çizilmişti. Uzun, siyah saçları açıktı, üst kısımları kulaklarından sarkan altın disklerin etrafına özenle örülmüştü.

"Abla?" Ali usulca seslendi. "Sen misin?"

Cevap vermedi. Ama Ali onun ağzının hafifçe kıpırdadığına, dudaklarının büzüldüğüne yemin edebilirdi. Kaşlarını çattı.

"Abla?" Omzunu sıkmak için uzandı. "Sen-"

Bir çift güzel gri göz açıldı, uzun kirpikleri kırıştı. Kollarını yavaşça başının üzerine uzattı, bornozu daha da geriye düştü ve sonra gülümsedi. "Beni öpmen gerekiyordu."

Kız kaideden atlayıp koridordaki taş askerlerden birine dönüşseydi Ali daha fazla şaşırıamazdı. "Ne yapmam gerekiyor?"

Oturur pozisyona geçti, saçları gece yarısı dalgaları halinde dökülüyordu. "Öp beni," alay etti. "Sen hiç hikaye dinlemedin mi?"

Anında yanaklarına sıcaklık doldu. Dudaklarına bakmamaya çalışarak boğazını temizledi. "Ben - yani, yasaklayan kurallar var..."

Sırıltısı genişledi. "Ama tabii ki." Başını çevirdi, boynu bükülürken yüzünü buruşturdu. Çatlamış. Taş kaideyi başıyla işaret ederek, "Yüce Tanrım, bu şey çok rahatsız," dedi. ona tekrar bakmadan önce. "Ooo, sen Ayaanle'sin!" Sesi hülyalı bir hal aldı. "Her zaman Tanrı'yı ziyaret etmek istemişimdir. Kalelerinizin mercandan yapıldığını ve geceleri aşk şiirleri söylemek için büyülendiğini duydum."

"Benim... benim bir şatom yok," diye kekeledi Ali, şaşkınlıkla. "Yani... Sanırım eskiden bir sarayım vardı, ama artık yok. Ve ben sadece Ayaanle değilim. Ben Geziri'yim."

Abla'nın sırtı kayboldu. "Sen Geziri'sin ve eskiden bir sarayın vardı..." Gözleri kilitlendi griyi tanımış gibi görünüyordu. "Aman Tanrım, sen Alizayd al-"

"Şşt." Bir parmağını ağzına götürdü. "Etrafımızda birileri olmadığında daha fazla konuşalım. çürüyen cesetler. Seni kaçırın yaratık nerede?"

Abla titredi. "Bilmiyorum. Kabukları toplarken beni yakaladı ve Günde bir kez, sanırım sabahları. Beni uyutmayan berbat bir çay içiriyor."

"Sabah mı?" Ali tekrarladı, yanan çizgiyi hatırladıkça kalbi sıkışıyordu.

Dalıştan hemen önce gökyüzünde gördüğü şafak. Kadın başını sallayınca, adam onun elini tuttu.

"O zaman gidelim. Fazla zamanımız yok."

Onun arkasından baktı. "Adamlarının geri kalanı nerede?"

"Sadece ben varım."

"Sadece sen mi?" Yüzünde bir belirsizlik izi belirdi. "Bağışlayın beni... Şafak ne zaman sökecek demiştiniz?"

Oda şiddetli bir sarsıntı geçirdi. "Birazdan," diye gürledi bir ses, tıpkı Kayalar. "Çok yakında."

Ali etrafında döndü, zülfikarını parlattı. Neredeyse dönmemiş olmayı dileyecekti.

Abla'yı kaçıran yaratık, eski masalların en korkunçlarından fırlamış bir şeytana benziyordu. Bir filin iki katı boyunda, bir boğanın gövdesine ve boynuzlarına, bir kadının işkence görmüş, morarmış yüzüne, bir yarasanın kanatlarına ve mücevherli meyve bahçesinin derinliklerinde kaybolan çizgili bir yılanın kuyruğuna sahipti. Ön ayakları toynak yerine pençeli ellerle sonlanıyor ve güçlü arka ayakları üzerinde şaha kalkarken devasa bir mızrak kaldırıyordu.

Ali bön bön baktı. "Seni götüren şey *bu* mu?" Demir kanı, çürüme, toz ve tamamen yabancılık kokusu üzerine sinmişti. Yaratık her neyse, önünde duran bir çift ateş kanlı cin kadar denize yabancı görünüyordu. Bir toprak iblisi olduğunu fark etti, afallamıştı. Bu tür yaratıkların son derece nadir olduğu söylenirdi, efsaneler çağına ait varlıklardı.

Yaratık sırttı; kıpkırmızı ağızından lekeli fildişi dişler çıkıyordu. "Kahramanlar hep gelirler," diye alay etti. "Güzelliklerini ölümlerine kadar kovalıyorlar." Işıltılı gözlerle ona baktı. "Bilqis'in bir kölesi, taş savaşçılarıma iyi bir katkı sağlayacaktır."

Abla gözlerini devirdi. "Ona Bilqis'e ait olmadığımızı anlatmaya çalışıp duruyorum." O döndü yaratık. "Cinler özgür! Süleyman binlerce yıldır ölü!"

Yaratık hırladı. "Yalanlar. Cinler her zaman yalan söyler. Süleyman değilse, lanetli Tiamat'ın çocukları olan maridleri kim kaçırttı?"

Ali kafası iyice karışmış bir halde gözlerini kırıştırdı ama Abla onu başından savdı. "Günlerdir Marid ve Tiamat hakkında saçmalayıp duruyor. Çok da önemli değil." Bir elini kalçasına koydu ve meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Herhangi bir savaşçıya meydan okumadın, canavar... Bu Afşin-katili."

Ali yüzünü buruşturdu. Bu isimden gerçekten nefret ediyordu.

Yaratık kıkırdadı ve mızrağını elden ele savurdu. "Afşin diye birini tanımıyorum ve onun katilinden korkmuyorum. Ben Shardunazatu'yum, Alçakgönüllü Olan." Yaklaştı, üzerlerinde belirdi. "On bin yıl bu topraklara hükmettim, insan şehirlerini toza dönüştürdüm ve kötü Tiamat beni hapsedene kadar ellerimi çırparak dağları yerinden oynattım! Ama taş savaşçılardan oluşan ordumla karşılaştığında umutsuzluğa kapılacak, evet!" Dev gözleri onu çivilemişti, çamur çukurları gibi bakıyordu. "Ve sen onlara önderlik edeceksin!"

Koridordan belirgin bir yürüyüş sesi geliyordu, taş taş sürtünüyordu. Bu Dünya iblis ordusu... kesinlikle demek istemedi...

Shardunazatu ileri atıldı.

Abla'yı yolundan iten Ali, iblisin üç çatalı mızrağının ilk hamlesini zülfikarıyla karşıladı, metaller bir kıvılcım püskürmesi içinde çarpıştı. Yaratık şaha kalktı ve Ali zülfikarını açıkta kalan karnına saplamak niyetiyle ileri atıldı.

Sanki bir demir bloğa saldırmış gibiydi. Zülfikarı sertçe yapıştı, şok yankılandı. kollarının arasından. Büyüsünü serbest bıraktı, alevler iblisin göğsünde hızla ilerliyordu.

Shardunazatu güldü ve sonra o korkunç ağzını ardına kadar açtı. Bir çamur seli fişkırdı ve zülfikarın alevlerini Ali'nin bir mumu söndürebileceği kadar kolay bir şekilde söndürdü. Çürük kokusu havayı doldurdu, pis ve yoğun.

Sırtarak onun üzerinde yükseldi. "Tüm toprak yaratıkları insanlar kadar zayıf değildir, küçük cin. Ve bir ateş kanlının denizin altından çıkarabileceği fazla büyü yoktur."

Kuyruğu göz açıp kapayıncaya kadar hareket etti. Artık bir yılan kuyruğu değil, canlı pişmemiş çamur gibi bir şeydi. Ali'nin ayak bileklerine çarparak ayaklarını yerden keserken, pençeli bir el zülfikarı Ali'nin elinden aldı.

Ali geri çekilmeye çalıştı ama kuyruğu bacaklarını sarmıştı, köpüren çamur vücudunda dalgalanıyordu, ağır ve boğucuydu. Onu tamamen kıstırmış, kollarını sarmış ve boynuna doğru ilerlemişti. Parmakları uyuştı ve sonra korkunç bir şekilde hareketsizleşti, his bileklerine doğru sürünerek ilerledi.

Shardunazatu onu taşa çeviriyordu.

Abla'nın ismini haykırdığını duyabiliyordu. İğrenç kokudan nefesi kesilen ve kurtulmak için çaresizce kıvranan Ali, sihrini çağırmaya çalıştı ama daha ateşi yakar yakmaz bir başka çamur fişkırması onu söndürdü. Yüzüne katran benzeri bir safra dalgası yayıldı ve iğrenç madde kenetlenmiş dudaklarından içeri girerek boğuldu.

Ateşini tekrar çağırdı ama bu, uzuvlarını kaplayan çamuru pişirmekten başka bir işe yaramadı.

Bir ateş kanının denizin altından çıkarabileceği fazla sihir yok.

İçgüdü ve çaresizlikle hareket eden Ali bir kez daha büyüye uzandı. Ama ne bir alev ne de boğucu bir duman bulutu yaratmaya çalıştı. Bunun yerine, denizkızı onu aldığından beri zihninde sessizce yüzen, uzaktan gelen soğuk varlığı çekti. Ali'nin denize daldığında keyiflenen, gizli bir pınarın yanından geçerken duyularının karıncalanmasına neden olan parçası.

Her şey çok sessizleşti. Sonra Ali'nin vücudunu şiddetli bir ürperti kapladı, derisinden buz gibi su akmaya başladı. Saniyeler içinde taş çözüldü, uzuvlarından gri çamur damlamaya başladı. Gözlerini açtı, neredeyse yırtıcı bir odaklanma bakışlarını daraltıyordu.

Shardunazatu onun önünde belirdi, Ali'nin denizinde yeri olmayan canlı toprak ve erimiş kayadan oluşan saldırgan bir şeydi. Yine de toprak iblisin içerdii tek şey bu değildi.

Shardunazatu'da nem vardı: damarlarında demirden kan, eklemlerini yağlayan sıvı, omurgasında ve beyninde hümörlerin ve sıvının narin çağltısı. Ağzını şaşkın bir kaş çatma haline getiren ıslak kaslar.

Ali kuyruğunu yakaladı ve zihin gözüyle sıvıyı çekiştirdi. Gümüş kan fışkırdı İblisin derisi Ali'nin parmaklarının arasından akıp gitti. Shardunazatu çığlık attı ve kuyruğunu savurarak Ali'yi odanın diğeri ucuna fırlattı.

Ali sertçe yere indi, arkasındaki duvarı çatlattı ve bir sikke dağının çökmesine neden oldu. Ama Ali darbeyi neredeyse hiç hissetmedi. Doğal olmayan bir zarafetle hafifçe ayağa kalktı, dünya hâlâ griydi. Bildiğeri her şeyden daha güçlü olan büyü damarlarında dolaşıyor, kadim bir öfke onu ele geçiriyordu. Bu toprak iğrençliğı ona kendi sularında meydan okumaya nasıl cüret ederdi?

Zülfikar'ı bir dalgayla eline uçtu ve Ali ileri atıldı.

Shardunazatu üç dişli mızrağıyla vurdu. Ama Ali artık daha güçlüydü, mağaranın dışındaki deniz kafasında, kanında dövüyordu. Zülfikarının çatalları arasındaki üç çatallı mızrağı yakalayarak sertçe büktü ve silahı iblisin elinden alıp yere savurdu.

Shardunazatu'nun kendisini kanlı şeritler halinde bırakacak bir pençe darbesini savuşturdu ve ardından zülfikarını yaratığın dev çamurlu gözlerine doğru savurdu. Yaratık yüzünü tutarak çığlık attı.

"Alizayd!"

Adının söylenmesiyle birlikte marid varlığı zihninden kayboldu ve Ali tökezledi, zarafeti kayboldu.

Abla ileri atılmış, bileğinden tutup onu geri çekmişti.

Shardunazatu çığlık atıyordu, deprem gibi bir uluma. "Bir numara!" diye feryat ediyordu. harap olmuş gözleri. "Yalancı Marid, seni kanlı dalgalar halinde Tiamat'a geri göndereceğim!"

Ali bu saçma saldırının farkında bile değildi, yaratığın yere çarpan kuyruğundan kaçmakla meşguldü. O ve Abla neredeyse inci gibi kapılara varmışlardı. Ama koşarken odaya hayranlıkla son bir kez bakmaktan kendini alamadı. Burayı hangi insan tasarladıysa inanılmaz bir iş çıkarmıştı. Gerçekten de bir masaldan fırlamış gibi görünüyordu, kalabalık kafelerde ve kadın avlularında anlatılacak bir masaldan. Uzun zaman önce yok olmuş bir dünya. Altından bir saray, mücevherlerden bir tapınak.

Pirinçten bir şehir.

Kapılar patlayarak açıldı. Shardunazatu'nun taş ordusu gelmişti.

Onu öldürmeye hevesli, uzun zaman önce ölmüş savaşçıların köleleştirilmiş ve şekil değiştirmiş bedenleri olmasalardı, Ali etraflarını sarmak için acele eden, canlı insanlar kadar yumuşak hareket eden, devasa geniş kılıçları mum ışığında parlayan heykellerin görüntüsüne hayret edebilirdi. Ama şu anda Ali'nin merakının bile bir sınırı vardı.

"Kaçın!" diye bağırdı.

Rumi asker kıyafeti giymiş bir savaşçı ona doğru hamle yaptı ve Ali üç uçlu mızrağı onun göğsüne sapladı. Heykel titredi ve sonra parçalanarak kabuk parçalarına ayrıldı. Ancak Ali'nin saldırması için geçen sürede üç kişi daha etrafını sarmıştı. Ali eğildi ve heykellerden ikisinin birbirine çarpmasına izin verdi. Mızrağını üçüncüsünün dizlerine gömdü, yoldan çekildi ve yuvarlanarak ayağa kalktı.

Shardunazatu hâlâ uluyor ve kör bir şekilde cinleri arıyordu. Meyve bahçesinden daha fazla taş savaşçı çıkıyordu ve sonra tek bir hareketle, öldürülen kızlar aniden doğrulup kefenleri açıkta kalan kafataslarından düştü. Yok ettiği heykeller çoktan bir araya gelmeye başlamış, çamur taş parçalarını canlı bir harç gibi sarmıştı.

Ali'nin pişmanlığı yok oldu. Burası denizin olabilirdi. Abla'ya yetişti, koridora girerlerken elini tuttu, heykeller peşlerinden geliyordu.

Ama arkasından kapanan incili kapılar hâlâ kapalıydı. Ali kırıp geçmeye çalıştı ama ne omzu ne zülfikarı ne de mızrağı başarılı olamadı. Kapıların ötesinde, denizin büyüğü yolun üzerindeki ağırlığını hissedebiliyor, kurtulmak için can atıyordu.

Savaşçılar sadece birkaç dakika uzaktaydı. Ali geri adım atarak Abla'yla birlikte duvardaki küçük bir oyuğa girdi.

Onun korkmuş gözleriyle karşılaştı. "Sana söylediğimde derin bir nefes al ve tutabildiğin kadar uzun tut." Ali üç çatal mızrağı tuhaf bir şekilde severek sırtına sabitledi ve Abla'yı kendine doğru çekerek bir soluk almasına neden olacak kadar sıkıca kavradı.

Ali gözlerini kapattı, okyanusun ağırlığı omuzlarına çökmüştü, kalbinin bir parçası okyanusun kucaklamasını özlüyordu. Ve sonra ağzından -konuşmadığı bir dilde- bir kelime döküldü.

"Gel."

Deniz dibi sallandı.

Su, inci gibi kapılara çarparak onları bir kâğıt gibi parçaladı.

Sanki okyanus canlı bir şeymiş gibi, bu kuru insan sığınağından uzun süredir rahatsız olan ve bu sonradan görme yabancıyı yok edip evini geri almaya hevesli bir yaratık.

Saniyeler içinde su boynuna kadar geldi. "Abla, nefesini tut!" Ali, su başının üzerine kapandığında kendi derin nefesini aldı ama yıllar önce bir suikastçının onu ıssız bir çöl kuyusuna attığında böyle şeylerle ilgilenmemesi gerektiğini öğrenmişti.

Ali boğulamazdı.

Hâlâ Abla'yı tutarak suyun şiddeti azalana kadar bekledi ve sonra kayarak yüzeye doğru sertçe yüzdü.

Ama çok uzaktaydı. Abla onun kollarında kıvranıyor, yüzü panikle parlıyordu. Adam daha hızlı yüzüyordu ama Abla'nın tutuşu azalıyor, vücudu gevşiyordu...

Ali bir an bile düşünmeden dudaklarını onunkilere bastırdı ve ağzına doğru nefes aldı.

Bir dakika sonra su yüzeyine çıktılar. Abla sıçrayarak ve nefes nefese kalarak uzaklaştı. Enkaza dönmüştü: Shardunazatu'nun kötü kokulu kanı dağınık örgülerine yapışmış, makyajı yüzünden çizgiler halinde akmış ve bir küpesi kayıptı. Kollarında yaralar vardı, ince cübbesi çoktan gitmişti.

"İyi misin?" diye nefes aldı.

Abla bir feryat kopardı. "Hayır! Bir heykel kalabalığı tarafından neredeyse öldürülüyorduk! Bir iblis Seni taşa çevireceğim!"

Ali başını salladı, ölümle son karşılaşmasının etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. "Evet. Sen içindeyken hikâyelerin o kadar da keyifli olduğunu sanmıyorum."

İZCİ

Bu aslında Bakır Krallığı için alternatif bir önsözdü. Her iki kitap için de spoiler içermektedir.

"Peki, ne yaptın?"

Cao Pran bu soru karşısında sinirlendi; atı karlı patikada gergin bir şekilde dans ederek karşılık verdi.

Yanında giden Geziri askerine karanlık bir bakış fırlattı. "Bir şey yaptığımı kim söyledi?"

Jahal homurdandı. "Çünkü askerler yanlış bir şey yapmadıkları sürece Hisar'dan atılıp Daevastana'nın kuzey sınırını keşfe gönderilmezler." Gri gözleri eğlenceyle parılıyordu... ve biraz da karakteristik kendini beğenmişliğiyle. Tamamen kürklere bürünmüş olan Jahal'ın gözlerinden başka bir şey görünmüyordu. Eski bir canavardan, topraktan ve kızıl kandan yapılmış pelerininin dikenli siyah kürkü buzla kaplanmıştı.

Bu manzara Pran'ın midesini bulandırdı. Jahal sıcak görünse de, Pran bu bölgedeki insanların yaptığı gibi kürklere bürünmeye henüz dayanamıyordu. Yanlış ve kirli görünüyordu.

Jahal tekrar bastırdı. "Ben senin amirinin, biliyorsun," diye Pran'a yüzüncü kez hatırlattı. "Bana söylemeni emredebilirim." Tehdidin sürmesine izin verdi, gözleri hâlâ şaka yapıyormuş gibi parlıyordu, sanki Pran yoldaşının onu suçsuz yere öldürebileceği ya da bu vahşi topraklarda terk edebileceğine dair sürekli gözdağı vermeyi eğlenceli buluyormuş gibi. "Söyle bakalım. Bir bakanın kuzeninden rüşvet almaya mı çalıştın? Yanlış kadınla mı yattın?"

Sadece söyle ona. Daha kolay olur. Pran nefesini verdi, nefesi soğuk havada bulanıklaşan dumanlı bir patlamayla çıktı. "Konu şarap ve dakiklik olunca biraz sorun yaşıyorum," diye itiraf etti. "Saatimi bir çok kez kaçırdım."

"Saatini mi kaçırdın?" Jahal inanamayarak tekrarladı. "Bu dünyanın bir ucunda donarak ölmeye değmez gibi görünüyor." Kıkırdadı. "Tukharistani olman çok kötü. Geziri olsaydın, bir uyarıyla kurtulabilirdin."

Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Pran, Jahal'ın bir şey söylemeyeceğinden şüphelenerek takdir ediyorum. Bir ayı aşkın süredir Daevastana'nın kuzey sınırı boyunca birlikte seyahat ediyorlardı. Her yüzyılda bir, uzak Daevabad'daki güçler tarafından nadiren düşünülen dünyanın bir bölümünü kontrol etmek için verilen sefil bir görevdi - bu ve orayı evleri olarak gören vahşi Daeva ateşe tapanlarından mümkün olduğunca çok haraç toplamak. Pelerinini daha da yaklaştırarak ıssız çevresine karanlık bir bakış fırlattı. Kar, karanlık ağaçların arasından süzülüyor, ormanlık vadi tabanını çoktan boğmuş olan buzlu örtünün üzerine sessizce düşüyordu. Çıplak ağaçların ötesinde, narin bir buz kabuğunun altında bir nehir gürül gürül akıyordu ve uzakta, kayalık, karla kaplı tepeler gökyüzünü yırtıyordu.

Ellerini ısıtmak için bir çift alev yarattı. *İnsanlarımız böyle bir yer için yaratılmamıştı.* Pran bunu dumanlı, siyah kanının her damlasında hissetti, içgüdüsel bir geri çekilme dürtüsü. Daevabad'a, Nahid büyüyle yaratılmış ve binlerce farklı insan uygarlığından esinlenmiş pirinç şehre değil. Ama daha eski bir şeye, Süleyman'dan önceki atalarının evim dediği kavurucu kumlara.

Bir kurt uluyarak onu hayal aleminden çıkardı. Soğuk bir rüzgar eserken ürperdi.

Yüzünü örten eşarblı. "Yaratıcı aşkına, bir insan neden burada yaşamayı seçer ki?"

Jahal omuz silkti. "Kim bilir? Daevaların hepsi deli." Elinden kilden bir pipo çıkardı. ve kurutulmuş khat ile paketlemeye başladı.

Pran boruya doğru başını salladı. "Anladığım kadarıyla seni buraya gönderen şey bu?" "Amiri" gecelerinin yarısından fazlasını khat'ın neden olduğu sersemlik içinde geçiriyorlardı.

"Bu mu?" Jahal boruyu işaret etti. "Hayır. Yanlış kadınla yattım. Aslında birkaç kadınla." Pipo elinde tutuyor, khat ışığı yakalıyordu. "Sanırım içlerinden biri sonunda şikâyet etmiş olmalı."

Pran biraz hareketsiz kaldı. Jahal'ın söylediklerinde sinir bozucu bir şeyler vardı. Bu son kısım, hoşuna gitmeyen ama sorgulamaktan da çekinmediği bir imaydı.

O da konuyu değiştirdi. "Ne zamandır buradasın?"

"Birkaç on yıl." Jahal nefes verdi, karlı zeminde kıvılcımlar uçuşuyordu. "Gerçi hiç bu kadar kuzeye gitmemişti. Yüz yıldır kimsenin bu kadar kuzeye gittiğini sanmıyorum. Saray vergi verecek yeni insanlar için umutsuzluğa kapılıyor."

"Sanırım." Politika hiçbir zaman Pran'ın ilgi alanı olmamıştı. Asker bir aileden geliyordu, babası ve dedesi gibi Kraliyet Muhafızları'nda görev almıştı ama piyade olarak hizmet etmekten memnundu. "Yani... Sanırım Daevabad'da işler kötüydü. Ben ayrılmadan hemen önce tayınlarımız azaltıldı ve ondan önce de maaşlarımız kesildi." Kolundaki yıpranmış eteği parmakladı. "En son ne zaman yeni üniformalar aldığımızı hatırlamıyorum."

"Ateşe tapanlar muhtemelen Hazine'den çalışırlardır," dedi Jahal. "Belaları bir kül yığımına dönüştüğünden beri daha da vahşileştiler." Başını iki yana salladı. "Yine de bunun tanık olunacak bir savaş olduğuna bahse girerim." Islık çaldı. "Qui-zi'nin Belası timsah prense karşı mı?"

Pran dizginlerine baktı. "O tanıkların çoğu hayatta kalamadı," dedi usulca. "O gemide bir arkadaşım vardı ve Afşin onun boğazına bir kılıç sapladı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Sözlerinin ardında çok az sempati vardı; daha çok Jahal'ın devam edebilmesi için söylenmiş bir cümleydi. "Yine de onunla eğitim almıştın, değil mi? Alizayd al Qahtani ile?"

Pran gerçekten de güldü. "Hayır. Kraliyet zlfıkarları ve şarap düşkünü Tkharistanlı piyadeler Hisar'da genellikle birlikte eēitim görmezler." Genç prensle ilgili anılarını hatırlayarak durakladı. "Yine de onu izlerdim. Herkes izlerdi; o kılıçla dehşet vericiydi. şimdi Am Gezira'da, deēil mi? Bir garnizonu mu yönetiyor?"

Jahal'ın sesi biraz gergin çıkmıştı. "Onun gibi bir şey."

Pran kramp giren kaslarını rahatlatmaya çalışarak eyerinde kaydı. "şimdiye kadar Sugdam'da olmamız gerekmiyor muydu?" Sugdam bir sonraki duraklarıydı, vadinin diēer ucunda küçük bir Daeva kyyd.

"şansımızı bilen ateşe tapanlar geldiēimizi duydular ve işaret taşlarını sabote ettiler."

"Durabiliriz," diye önerdi Pran. "Gece için kamp kurabiliriz."

Jahal başını salladı. "adığımız bu havaya karşı fazla koruma saēlamayacak ve kar daha da kötüleşiyor. Yola devam edelim." Başıyla ileriye işaret etti. "İleride duman olabilir."

Pran hiçbir şey görmedi ama Jahal'ın haklı olması için dua etti. Geceyi Daeva'larla geçirmekten nefret ediyordu -şeytani siyah gözleri ertesı sabah yüklü bir vergi ödemesi talep edecek yabancı askerlere karşı kinle doluydu- ama şu anda kar yerine öfkeli bir ateşe tapanı tercih ederdi.

Atlarını daha hızlı mahmuzlarken sessiz kaldılar. Karanlık hızla etraflarına çöktü. Bir kurt yine uludu ve Pran kara ormanın derinliklerinden l odun sesleri duydu, belki de eski bir aēa sonunda karın aēırlıēı altında kyordu. Ormana gergin bir bakış attı. Aēaların arasından bir gölge süzüldü. *Bir baykuş* olduēuna karar verdi, kalbi daha hızlı atıyordu.

Neyse ki Jahal'ın bahsettiği dumana ve ardından çok daha umut verici bir şeye, karlı bir vadide yer alan taş bir kulübeye göz attığında uzun süredir yol almıyorlardı.

Kulübe küçüktü ama iyi inşa edilmişti, dar pencerelerini örten kalın perdelerin arkasından şömine ışığı titriyordu. Arka tarafına keçeden bir çadır kurulmuştu - Pran tahıl ve at kokusunu alabiliyordu. Bir bahçenin kalıntıları -bu sert kışta kararmış kökler ve boş kafeslerden başka bir şey yoktu- bir taş duvara yapışmıştı.

Pran atından indi, hayvanın sıcaklığından ayrılır ayrılmaz daha da üşüdü. Çantalarından birini aldı ve atını çadıra götürmeden önce kılıcının kınında donmadığından emin olmak için kontrol etti. Jahal da onu takip ederek zülfikarını serbest bıraktı.

Pran kaşlarını çatı. "Bela mı bekliyorsun?"

"Daevalar'ı asla bilemezsin."

Ama çadır boştu. Havayı, dışarıdaki karlı gökyüzünün yansıması olan yumuşak turuncu bir kasvet dolduruyordu. Karşı tarafta, en az bir düzine ata yetecek kadar tahılla dolu kaba ahşap bir yalak bekliyordu. Tanımlayamadığı bir metalden yapılmış bir çeşit saklama rafı, bir ağacın iskeleti gibi donmuş zeminden fişkırıyordu. Bir dalda tek bir çift dizgin asılıydı, diğerleri boştu.

Pran'ın tedirginliği arttı. "Atlıların geri dönmesi gerekiyor," diye fark etti ve bekleyenlere tekrar baktı. Tahıl. Karşılıklı köşelerde benzer iki çukur gördü. "Birkaç tane olabilir."

Jahal eyerini çekip kurtardı ve kabaca yere bıraktı. "Eğer ortaya çıkarlarsa, kendilerine eşlik edecek birilerini bulacaklar." Pran'ın atına başıyla işaret etti. "Acele edin.

Kulübe sıcak görünüyor ve ben açlıktan ölüyorum."

Pran atının eyerini çabucak çözdü. Kulübeye geri döndüler, diz boyu kar birikmişti.

Jahal kalın çam kapıyı yumrukladı. "Kraliyet Muhafızları!" diye bağırdı kırık Divasti dilinde. "Açın kapıyı!"

Uzun bir süre beklediler ama cevap gelmedi. Jahal küfretti ve bu kez zülfikarının kabzasıyla kapıya tekrar vurdu.

"Beni bu kapıyı kırmaya zorlarsanız, hoş bir arkadaşınız olmayacağım!"

Kapı bir an sonra açıldı. Pran gerildi ama onları karşılayan genç bir kadındı, kül renginde, soluk çiçekli bir çarşafın içinde aceleyle örtünmüştü. Kadının siyah gözleri -Tanrım, o koyu renk yokluğuna hiç alışamadı- yüzlerini taradı, Jahal'ın zülfikarına kaydı ve telaşla parladı.

Yine de cesurca yollarına çıktı ve kapıyı vücuduyla kapatarak çarşafın bir kenarını yüzüne doğru tuttu. "Yardımcı olabilir

miyim?" "Geceyi geçirecek bir yere ihtiyacımız var."

Pran cevap vermeden önce onun koyu renk gözlerinin karla çevrili ormana kaydığını fark etmedi. Kesinlikle birini bekliyordu. "Yerimiz yok."

"İşte o meşhur Daeva misafirperverliği." Jahal zülfikarını kaldırarak bakır yüzeyinde bir ateş parıltısının dans etmesine izin verdi. "Size yer açmanızı öneririm."

Kadın anında geri çekildi. Pran gözlerini kaçırdı, Jahal'ın davranışından utanmıştı. davranış.

Eşikten geçerken ağzı bir karış açık kaldı. Büyü fakiri bir tüccarın ya da ateş tarikatı estetiğinin evini bekliyordu - çünkü bu donmuş çorak topraklarda başka kim yaşayabilirdi ki? - Pran taştan bir ocak ve solmuş kilimlerden başka bir şey beklemiyordu.

Gözlerini karşılayan şey hiç de öyle değildi. Kulübenin içi sıcak ve aydınlıktı; pirinç, altın, cam ve yontma taştan yapılmış düzinelerce kandille doluydu. Mumlar yanıyordu

Süslü avizeler ve gümüş mangallarda yanan sedir ağacı. Batan güneşin renkleriyle döşenmiş devasa bir şömine batı duvarına hakimken, bir diğer duvarda da her köşeye tıktırılmış kitaplarla dolu raflar yer alıyordu. Kitapların karşısında, bükülmüş cam eşyalar ve tuhaf bakır aletlerle kaplı büyük bir çalışma masası vardı. Ahşap bir merdiven, yapının altına düzgünce sıkıştırılmış daha fazla yatak katıyla -en az bir düzine- büyük bir çatı yatağına çıkıyordu. Doğu köşesinde yanan bir ateş sunağı odayı daha fazla sedir ağacı kokusuyla dolduruyordu.

Burası bir tür çılgın bilgin ve yordakçılarının inine ya da belki de çok fazla deneyin dumanını solumuş bir simyacının inine benziyordu. Her iki olasılık da giderek artan tedirginliğine yardımcı olmuyordu.

Jahal o kadar rahatsız görünmüyordu. "Yer yok mu?" diye böbürlendi. "Burada bir sürü adamı rahatça ağırlayabilirsin." Çamurlu çizmelerini çıkarma zahmetine girmeden kulübeyi inceledi, ellerini süs eşyalarının üzerinde gezdirdi. "Sizinkilerin ne zaman dönmesi bekleniyor?"

Kız bakışlarını indirdi, parmakları çarşafın üzerinde titriyordu. "Birazdan," diye ısrar etti, yere serilmiş bir çarşafı göstererek. "Ben de tam yemek hazırlıyordum."

Pran çarşafa baktı. Brokarlı yüzeyinin üzerinde, üzeri kapalı birkaç gümüş tencere duruyordu. Aralarına serpiştirilmiş küçük kaseler doğranmış yeşillikler, yoğurt, kızarmış soğan ve benekli turplarla doluydu. Bir ziyafet.

Jahal yüzünü buruşturdu. "Sanırım Daeva yemeği için yeterince açım." Botlarını tekmeledi ve halıya çamur sıçrattı. "Bize hizmet edebilirsin."

Kız itiraz etmek için ağzını açtı. "Bunun için değil-"

Jahal elini zülfikarının kabzasına koydu ve kadının beti benzi attı, geri çekilerek ona izin verdi geç.

Pran botlarını daha düzgün bir şekilde çıkardı, ancak kibar bir hareketin onu mazur göstereceğinden şüpheliydi.

Jahal'ın kabalığı.

"Şarap," diye sordu Jahal otururken. "Elbette böyle bir yerde şarabınız vardır.

Önce ısıtın."

Pran buzlu pelerinini silkerek çıkardı ve ateşin yanındaki sandalyeye asarak arkadaşlarına katıldı. izci arkadaşı. "Kaptan..." diye başladı. "Oldukça korkmuş görünüyor. Belki de..."

Jahal el sallayarak onun sözünü kesti. "Yapma. Onlarca yıldır bu insanların arasında yaşıyorum. Onları korkutmalı, kontrolün kimde olduğunu bilmelerini sağlamalısın." İnce işlenmiş gümüş bir kadeh aldı ve dans eden ateş ışığına tuttu. "Yani, şu şeye bir bakın. Böyle bir şeye paranızın yetmesi ve yine de ıssız, karlı bir cehennemde yaşamayı seçmeniz için deli olmanız gerekir."

"Belki de illüzyonisttirler."

Jahal parmak eklemlerini kadehin üzerine vurdu. "Bana gerçekmiş gibi geliyor." Kadehi bıraktı ve sonra gümüş tencerenin üstünü kaldırdı. İçinde kalın bir güveç kaynıyordu: mercimekli bir çeşit yeşil yapraklı, krema ve baharat kokuyordu. "Bir grup vejetaryen için çok da kötü kokmuyor."

Midesi guruldayan Pran, yanındaki sıcak bez bohçayı açınca içinden taze pişmiş ekmek parçaları çıktı. Açlıktan ölmek üzereydi, hiç tereddüt etmeden yemeğe yumuldu.

Kız geri döndü. Üzerinde bir çaydanlık ve şarap semaverisi bulunan büyük tabağı iki eliyle tutabilmek için çarşafını yüzüne sardı. Onu yere bıraktı ve geri adım attı.

Jahal onun bileğini yakaladı. "Bize katıl."

Kurtulmaya çalıştı ama Jahal daha güçlüydü ve onu yanına oturması için aşağı çekti.

"Ne? Babanın yabancı erkeklerle yemek yemenden hoşlanmayacağından mı endişeleniyorsun?" Hâlâ bileğini tutuyordu.

diğer eliyle çarşafına uzandı ve sonra onu başından çekip çıkardı, gülmeye çalıştı

onu geri almak için. "Burada, vahşi doğada yaşadığın güzel bir şey." Pran'ın

midesindeki düğüm sıkılaştı. "Kaptan..."

"Oh, sakın ol. Sadece eğleniyoruz." Jahal kızı bıraktı ama sadece çarşafı şömineye attıktan sonra. Alevler kumaşı yalayıp geçerken güldü. "Bunu bir ibadet olarak kabul edin."

Kadehine doğru başını salladı. "Hadi Daeva, şarap artık kendi kendine dolmaz."

Gözyaşlarına boğulmak üzere olan kız itaat etti ve titreyen elleriyle kadehleri doldurdu. Pran ne diyeceğini bilemedi. Jahal çağırdıkları Daevalara karşı her zaman iğrenç davranmış, kadınlarına sarkıntılık etmiş ve inançlarını aşağılamıştı. Ama bu şekilde değil.

Daha önce hiç yalnız bir Daeva kadınına rastlamamıştık, diye fark etti ve birden Jahal'ın onu Hisar'dan attıran şeyi ima ettiğini hatırladı. Tedirgin bir şekilde, tanıdık bir arkadaş olan şaraba uzandı. Önce küçük bir yudum, sonra daha uzun bir yudum aldı. Tanrım, çok güzeldi. Hurma şarabı... normalde sevdiğinden biraz daha tatlıydı... ama sıcaktı, karnında bir şarap gibi dönüyordu. bir çeşit nektar.

Bu kadar kuzeyde hurma şarabı bulmak tuhaf, diye düşündü, şarap iyi bildiği şeylerden biriydi. Daevabad'da büyümüş Daevalar arasında popülerdi; bir Daeva askerinin ona Afşinlerin şerefine içtiklerini söylediğini hatırladığından oldukça emindi, onlar için törensel bir içkiydi. Ama kesin olarak hatırlamıyordu. Asker kısa bir süre sonra diğer Daeva'larla birlikte Kraliyet Muhafızları'ndan atılmıştı; ateşe tapanların askere alınması yasaklanmıştı.

Jahal şarap hakkındaki fikrini paylaşmış olmalı ki kadehini Pran'dan önce bitirdi. Dışarıda rüzgâr uğuldarken daha fazlası için kadehini uzattı. "Halkının bu gece geri geleceğini sanmıyorum, sevgilim."

Bakışlarını kaldırdı. Titremesine rağmen, içinde biraz meydan okuma vardı.
ifade. "Öyle olmamasını ummalısınız."

Jahal'ın gözleri öfkeyle parladı. "Ne dedin sen?"

Pran ellerini kaldırarak aralarındaki gerginliği dağıtmaya çalıştı. "Yemekler gerçekten çok lezzetliydi," dedi çabucak. "Teşekkür ederim. Ama uzun bir yolculuk oldu ve ikimizin de yorgun olduğunu biliyorum." Çatı katının altında düzgünce istiflenmiş yatak örtülerini işaret etti. "Kaptan, neden siz ve ben bunlardan bir çift ödünç alıp biraz uyumuyoruz?"

"Devam edebilirsiniz," dedi Jahal soğuk bir sesle. "Daeva ve benim misafirperverlik hakkında bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Pran dudağını ısırdı. "Kaptan, onu duydunuz... Adamları geri geliyor. Belki de en iyisi biz-"

"En iyisi sen kendi işine bak ve yatağına git," diye araya girdi Jahal. "Tabii birdenbire Sugdam'a giden yolu öğrenmediysen." Pran'a soğuk bir bakış fırlattı. "Orası çok misafirperver olmayan bir yer, Pran. Kaybolmak istemezsin."

Bu tehdit onu durdurdu. Kız ona bakıyordu, gözleri yalvarıyordu. Ama Jahal'ın sözlerinde ciddi olduğundan hiç şüphesi yoktu.

O sadece ateşe tapan biri, dedi Pran kendi kendine. Yüce Tanrım, insanlar buradaki Daevaların kendi babalarıyla yatacak kadar vahşi olduklarını söylüyorlardı.

Boğazını temizledi. "Anlıyorum." "O zaman iyi geceler."

Pran ayağa kalktı, arkasını dönerken bacakları titriyordu. Yatak örtülerinden birini alırken sırtını kasıtlı olarak onlara dönük tuttu. Onu ziyafetten olabildiğince uzağa, çatı katının altında, erzakla dolu karanlık bir köşeye açtı. Yüzü hâlâ uzakta olacak şekilde uzandı.

Bir takırtı duyuldu, tabak ya da kadeh kenara itildi. Boğuk bir çığlık. "Bizden çok daha iyi olduğunuzu sanıyorsunuz," diye tısladığını duydu Jahal. "Hepiniz öyle sanıyorsunuz."

Pran bir top gibi kıvrıldı ve kulaklarını kapatırken bir metal parıltısı gördü. Bunu duymak istemiyordu.

Sonra bir ok gibi fırladı, metalin parıltısı daha iyi odaklandı. Devasa gümüş bir yaydı bu.

Hızla gözlerini kırıştırdı, bir şeyler gördüğüne ikna olmuştu. Yarısı kapitone bir pedin içine gizlenmiş olan devasa yay muhtemelen Pran'ın boyunun yarısıydı ve hem heybetli hem de inanılmaz derecede narindi; gümüş yüzeyi ince pirinç telkari ile kaplıydı. Eski bir efsaneden kalma bir silaha benziyordu, kesinlikle modern bir insan tarafından kullanılacak bir şey değildi. Paha biçilmez ve ölümcül bir obje.

Kendi kendine böyle söyledi... yanındaki okların uçlarını fark etmeden önce. taze tüylerle kaplı.

Kapı çarparak açıldı.

Pran, yüreği ağzına gelerek ayağa fırladı. Korkunç yayıyla eşleştiğini varsaydığı intikamcı bir okçu olan devasa bir savaşçıyı görmeyi beklerken, kılıcına uzanarak etrafında döndü.

Elini bıraktı. Kapıdaki başka bir Daeva kadınıydı ve özellikle korkutucu olan.

Kızdan bile daha kısa görünüyordu. Daha da yaşlıydı, kabaca kırpılmış siyah buklelerindeki gümüşten anlaşıldığı kadarıyla en az bir buçuk asırlıktı. Daeva erkeklerinin giydiği kalın palto ve bol pantolonu giymiş, kemerine bir av bıçağı sıkıştırmış ve omuzlarında bir çarşaf taşıyordu.

Yine de gözleri keskindi: bir şekilde Daevaların geri kalanından bile daha siyah, kapüşonlu ve baykuş gibiydi. Onu görmezden geldiler, bakışları tıpkı benzediği yırtıcı kuş gibi Jahal'ın üzerine yerleşti. Kansız dudakları ince bir çizgi halinde kıvrılmıştı.

Jahal homurdandı. Kızı siyah saç örgülerinden yakalamıştı. "Bu teyze benim bu kadar korkmam gerekiyordu?"

Kız açık bir hürmetle kadına bakıyordu. "Evet."

Daeva kadını parmaklarını şıklattı.

Pran odanın öbür ucundan Jahal'ın elinin kırıldığını duydu.

Geziri askeri çığlık atarak kızı yere düşürdü. Pran onun harap olmuş elini tutuşunu izledi, parmakları bir takımyıldızı gibi farklı yönleri gösteriyordu.

Yaşlı kadın hareket etmemişti. Kıza şöyle bir baktı. "İyi misin?" diye sordu. Divasti.

Kız hâlâ titreyerek başını salladı. "Kraliyet Muhafızları'ndan olduklarını söylediler."

Yaşlı kadın başını salladı ve sonra hareket ederek Jahal'a bir panterin yaralı bir tavşana yaklaştığı gibi yaklaştı; hareketleri son derece zarıftı; yüzünde hafif bir merak ve soğuk bir açlık karışımı vardı. "Geziri bir adam kendisine ait olmayanı almaya çalışıyor," dedi soğukkanlılıkla. "Kralına ne kadar da benziyor."

Jahal yaralı elini kavradı, gözleri acıdan çılgına dönmüştü. "Seni lanet olası cadı!" diye haykırdı. "Bana ne yaptın sen?"

Pran kıpırdamadı, olduğu yere yapışmış ve şok içinde donup kalmıştı. Jahal bunu ona kadının yaptığını gerçekten düşünemezdi. Bu imkânsızdı.

Kadın yaklaştıkça Jahal hâlâ soluk soluğa zülfikarına uzandı ama acıdan dikkatinin dağıldığı belliydi. Kadın tekmeyle uzaklaştırdı ve sonra bileğini yakaladı. Ani bir koku vardı

Havada keskin ve buruk bir duman vardı. Ve sonra Jahal'ın ağzından çıkan ses
Çığlıklar fısıltıya benziyor.

Ağzından akan siyah kan gözlerinden, kulaklarından ve gürültüsünden damlayan kana katıldıkça ıslak ve boğuk bir sesle *uludu*. Vücudu kasıldı, kemikleri parçalayacak kadar şiddetle kasıldı, kül insan teri gibi derisinden boncuk boncuk döküldü. Yine de yere yığılmadı, çığlık atmayı bırakmadı, hâlâ kadının narin ellerinden birinin esareti altındaydı. Kız durmuş onu izliyordu, yüzü soğuk bir intikam maskesiydi.

"İlginç bir his, değil mi?" diye düşündü Daeva kadını. "İnsanın kanının aniden yön değiştirmesi? Elbette sizi öldürmeli, kalbinizi yok etmeli. Kalbin atmaya devam etmesini sağlayan bir numara: ustalaşmak için epeyce pratik yapmam gerekti."

Pran'ın ağzı bir karış açık kaldı, zihni ve gözleri önündekilerle uzlaşamıyordu.
Görünüşe aldanmayın, kadın cin olamazdı. Onun ırkının böyle bir gücü yoktu.

Ama bunu yapanlar da vardı.

"Ne kadar küstahsın..." diye hayret etti kadın. "Bu topraklarda yağmaya çıkmak
Senin olmayan, seni istemeyen bir kadına bakmak, *dokunmak*..."

Kesik kesik bir sesi vardı, aksanı neredeyse tanıdıktı... hayır, tanıdıktı, Pran
fark ettim. Daevabadi'ydi, yüksek sınıf.

Gerçekten birinci sınıf.

Rafları kaplayan kitaplar, masayı kaplayan bükülmüş cam işçiliği ve metal aletler.
Neşter.

Bir Daeva kadını, odanın öbür ucundan bir erkeği kırabilir, kanının ters yöne akmasını sağlayabilirdi. Pran'ın gözleri dehşet içinde yeniden efsanelerden düşmüş korkunç yaya takıldı.

Ayağa fırladı. Jahal'a yardım etmeliydi ama önündeki kanlı sahne, zihninin imkansız sonuçlar haykırması, ailesinin harap Qui-zi'deki atalarının eviyle ilgili yarı hatırladığı hikayeler, sahip olabileceği her türlü görev duygusunu - diğer duyularının çoğuyla birlikte - sürgün etti. Ne paltosunu ne de çizmelerini almadan kapıdan dışarı fırlayarak kaçtı.

Karlı karanlığa doğru hızla koşarken, Jahal'ın artık feryatlara dönüşen çığlıklarıyla arasına mesafe koymaktan başka bir şey düşünmüyordu. Jahal'ın çığlıklarının yanı sıra, Pran'ın çıplak ayaklarının altındaki sopaların kırılması ve nefesinin nefesi tek sest, yağın kar dünyanın geri kalanını nemlendiriyordu. Donmuş ağaçlar, beyaz kar ve gri gökyüzüne karşı siyah, keskin iskeletlerdi; ölü şeyler aniden hoş geldiler: çünkü geçtiği her biriyle, az önce tanık olduğu imkansız şeyden daha da uzaklaşıyordu. Eğer onu soğuk sesli ve ölümcül dokunuşlu kadından kurtaracaksa Sugdam'a kadar, Daevabad'a kadar koşabilirdi. Kalbi hızla çarparak karlı bir bankı tırmandı.

Buz gibi havada bir ısıklık sesi duyuldu.

Sırtına keskin bir şey saplandı ve karlı yokuştan aşağı yuvarlanmasına neden oldu. Yan yatarak iki büklüm oldu. Nefes nefese kalmıştı, acı içini parçalıyordu, sanki biri lanet olası kulübeyi göğsüne düşürmüş gibi bir basınç vardı.

Göğsünün sol tarafından kanlı bir ok çıkmıştı.

Tanrı merhamet etsin. Pran nefes almak için emerken gözlerinin önünde siyah noktalar belirdi. Ok ciğerlerinden birine saplanmış olmalıydı. Yaradan fişkırın köpüklü sıcak kan, altındaki karı eritti. Bayıldı.

Vadinin giderek aydınlandığının, yaklaşan ateş ışığının titreşiminin belli belirsiz farkındaydı. Ellerinde meşalelerle peşinden gelen bir Daeva çetesi olduğuna şüphe yoktu.

Ama kara ağaçtan meşaleleriyle çıkan kalabalık değildi. Tek bir adamdı ve ateş taşııyordu.

Ateş gibiydi.

Sıkıştırılmış ışıktan cilt, neredeyse bakarken acı verecek kadar parlak. Elleri ve çıplak ayakları kömür rengindeydi. Altın gözler ve keskin siyah bir ağız. Adam ölümcül bir zarafetle, bir yılan gibi kıvrak bir hızla ilerliyordu. Kulübede gördüğü devasa yayı pençeli ellerinde yarı çekilmiş halde tutuyordu.

Ifrit. Pran tek bir nefes alabilseydi çılgılık atardı. Halkının en büyük kâbusu, onların can düşmanı. Kanlı dudaklarından boğuk bir inilti kaçtı. Glen yeniden kararıyordu, hayatının kanı karlara yayılırken görüşünün köşelerinde gölgeler büyüyordu. Ölüyordu, biliyordu, gördüğü şeylerin hiçbir anlamı yoktu.

Mantıklı olamazdı, mümkün olamazdı. Çünkü ifrit yaklaşıp yayını bir kez daha kaldırdığında, Pran altın şakağında orada olmaması gereken siyah bir dövme fark etti. Stilize bir kanadın üzerinden geçen bir ok.

Bir Afshin işareti.

Pran'ın bunu düşünmek için fazla zamanı yoktu. Bir gümüş parıltısı vardı ve ardından bir sonraki ok boğazını parçaladı. Geriye doğru düştüğünün, ağızına kan dolduğunun, gökyüzünden hâlâ düşmekte olan buzlu iğnelerin ve tepesinde beliren iskelet halindeki kara ağaçların farkındaydı. Ölümü hızlı oldu.

Gerçekten de o kadar hızlı olmuştu ki Pran, Jahal'la birlikte Daevastana'nın vahşi doğasında karşılaştıkları şeyin ne anlama geldiğini bile kavrayamadan ölmüştü. Daevabad'da geride bıraktığı, Qui-zi anıtının gölgesindeki evlerinde erken bir fincan çay yapmak için ayağa kalkan yaşlı ebeveynleri için bunun ne anlama geleceği. Birlikte eğitim aldığı askerler için

Citadel, değiştirilmesi çoktan gecikmiş silahlarını kuşanırken homurdanıyordu. Zaten stresli bir krallık ve çökmekte olan büyülü bir şehir için.

Kahire'den genç bir kadın için.

NAHRI

Bu iki Nahri bölümünü Bakır Krallığı'nın eski (ve çok farklı!) bir versiyonundan aldım. Nahri'nin Muntadhir ile evliliğinin ve Banu Nahida olarak rolünün yönlerine bakarak, o kitaptan kısa bir süre önce olmuş gibi hissettirecek şekilde yeniden işledim. Bir yan karakterle tanışma şeklimizde göze çarpan bir fark var, ancak bunun dışında kanona uygun olduğunu düşünüyorum. İlk kitap için spoiler içerir.

"Banu Nahida, dur!"

Nahri koridordan revire doğru hızla ilerledi. Kalbi hızla çarparken, Hazine'den kaç muhafızın onu takip ettiğini görmek için arkasına bakmaya vakit kaybetmedi ama ayak seslerine bakılırsa en az yarım düzine vardı.

Seni aptal, diye kendi kendini azarladı koşarken. Yeteneklerinin bu kadar gelişmesine asla izin vermemeliydin.

Pash.

İki geveze kâtip, kolları tomarlarla dolu bir şekilde kütüphanenin önünden çıktı. Nahri neredeyse birincisine çarpacaktı ve sonra ikincisine bilerek çelme takarak onu ve tomarlarını yere savurdu. Belgeler zıplayıp koridorda yuvarlandı. Tek umudu peşindekilerden birkaçına çelme takmış olmalarıydı.

"Nahri, lanet olsun, dur!" Bu kez kocasıydı. Sesi nefes nefese geliyordu ve kadın şaşırmamıştı; Emir Münteher fiziksel olarak kendini zorlayacak bir tip değildi - en azından bu şekilde. Onu sarhoş şairler çemberinden çıkarıp soygununa istemedi de olsa ortak etmesi yeterince mucizeydi.

Muhafızların sesi yaklaşıyordu. Nahri az ilerideki revirin yarı açık kapılarını görebiliyordu. Fazladan bir hız patlaması yaptı. "Nisreen!" diye bağırdı. "Yardım edin bana!"

Nisreen yakınlarda olmalıydı - saniyeler içinde kapıdaydı; bir elinde hınzırca keskin bir neşter ve koşan muhafızları fark ettiğinde siyah gözleri alarmla parlıyordu. "Banu Nahida!" diye soluk soluğa kaldı. "Yaratıcı aşkına ne...?"

Nahri kapının kenarından tuttu ve Nisreen'i iterek dışarı çıkardı. eşik. "Affet beni," diye aceleyle kapıyı yaşlı kadının şaşkın yüzüne çarptı. Dönüp avuçlarını kapalı kapının karmaşık metal işçiliğine bastırdı ve sonra onları aşağı sürükledi, çiviler derisini yırtarken acı içinde tısladı, kanı dekoratif paneller üzerinde kayganlaştı.

"Koru beni," diye Divasti dilinde kendinden emin bir şekilde emretti - zaten alıştırma yapmıştı hazırlık aşamasında.

Hiçbir şey olmadı.

Nahri panikledi ve Nisreen'in diğer taraftaki itiş kakışına karşı kapıyı kapalı tuttu. Kapıyı sertçe tekmeledi ve Mısır Arapçası ile yüksek sesle küfretti. "Kahretsin, 'beni koru' dedim, sen uzlaşmaz bir parça..."

Kan tütüyordu - onun kanı, yüzyıllar önce burayı inşa eden insanların kanı ve büyü. Metal ızgaralar birbirine dolanarak kapıları sıkıca kilitlerken geri çekildi, tam o sırada diğer taraftan ağır bir şey kapılara çarptı.

Kapının diğer tarafında tartışan birkaç boğuk ses duydu. Muntadhir'in belirgin bir şekilde sinirlenmiş sesi. Onu daha önce hiç bu kadar sinirli duymamıştı ve Evli oldukları üç yıl boyunca ettikleri kavgalar düşünüldüğünde, bu çok şey ifade ediyordu.

Kapıya daha fazla vuruluyordu. "Banu Nahri!" diye bağırdığını duydu Nisreen. Sesindeki telaşa bakılırsa, Nahri'nin ne çaldığını öğrenmiş ve gerisini zihninde çözmüştü. "Lütfen, bunu yapma! Hazır değilsin!"

Arkasında bir tepsi yere çarptı. Hastalarının ve yardımcılarının şaşkın bakışlarıyla karşılaşmak için arkasını döndü. Revir bu öğleden sonra sakindi - sakinlikten kastı, insanların bahçeye itilmesine neden olacak kadar dolu olmamasıydı. Yüz yatağın hepsi

Dolu - bugünlerde her zaman öyleydi - ama hastalarından sadece birkaçının ziyaretçisi vardı. Sabah kliniğini düzenlediği küçük kabul alanı yarı yarıya boştu; sadece daha inatçı durumları olan birkaç cin dolgun yer minderlerinde bekliyordu.

Öyle bile olsa, altı kabilenin de temsil edildiği toplamda en az yüz elli kişi olduğunu tahmin ediyordu. Daevabad'da şimdiye kadarki en büyük zaferinin ya da yakında tutuklanmasının yüzden fazla tanığı.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Cesaretini toplayabildiği kadar toplayan Nahri hepsine sert bir bakış attıktan sonra başını kapıya doğru salladı. "Herhangi biriniz oraya yaklaşırsa çok rahatsız edici yerlerinizde veba yaraları çıkacak, anladınız mı?"

Kimse konuşmadı ama Nahri'yi korktuklarına ikna edecek kadar çok insanın rengi soldu ve geri çekildi. Yardımcısı olarak eğittiği genç Daeva soylularından biri olan Nilofer, Nahri sanki bir sınıftaki çocuklara nasihat ediyormuş gibi titrek bir el kaldırdı. Kapıları işaret etti pavyona giden yol. "Banu Nahida," diye seslendi, sesi korkudan gıcırdıyordu. "Bahçede askerler var."

Nahri dışarı baktı. "Demek var." Soğukkanlılığını korumak için mücadele ederek, köşkün girişinde duran iki muhafıza baktı. Nilofer gibi onlar da Daeva'ydı. Nahri revirinde sadece kendi kabilesinden insanların hizmet etmesine izin veriyordu. Onlar paralı askerlerdi, Büyük Vezir Kaveh e-Pramukh'un kabile bölgelerini korumak için sessizce eğittiği küçük grubun bir parçasıydılar.

Şehrin artan suç oranı karşısında. "Onları yakınında tut," diye uyardıktan sonra çok daha fazlasını eklemişti yumuşakça. "Ve bilin ki onlar önce size sadıklar."

Nahri bu sadakati henüz test etmemiştir - hiçbirini hapse attırma riskini almak istememiştir - ama bugün Kaveh'in doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenecek gibi görünüyordu. "Şu kapılara barikat kurun," dedi sertçe. "Seni zorladığımı söyleyebilirsin."

En genç adam -Kaveh'in Zariaspa'ya gitmeden önce ona gönderdiği, adını hatırlayamadığı yeni adam- selam vererek doğruldu. Ama yıllardır Nahri'yle birlikte olan arkadaşı Soruş tereddüt etti.

Soruş, "Onları uzun süre oyalayamayız," diye uyardı onu.

"Biliyorum." Sözcükler ağzından daha yeni çıkmıştı ki revirdeki özel çalışma alanına doğru koşmaya başladı. Kapısına vurulmasını ve Muntadhir'den gelen öfkeli -ve alışılmadık derecede ayrıntılı- tehditleri görmezden gelmeye çalışarak perdeyi arkasından çekti.

Ellerini masasının alt tarafında gezdirdi. Masa ile bir ayak arasındaki bağlantıya sıkıca sıkışmış eski bir demir halka vardı. Onu kopardı.

Işığa doğru kaldırdığında elinde ısındı. Ortasına yerleştirilmiş hırpalanmış zümrüt parılıyordu. Bir hazine, insan soylularının elini süsleyebilecek bir mücevher olmasına rağmen, alışılmadık olduğunu gösteren çok az şey vardı.

İçinde hapsolmuş cin ruhunu gösteren çok az şey vardı.

Nahri'nin aklından yüzlerce uyarı geçti. Sadece en yetenekli Nahidlerin köleleri özgürleştirebildiği söylenirdi. Nisreen, Nahri'nin karmaşık büyüü öğrenmeye olan ilgisini engellemiştir ve Ghassan da herhangi bir girişimde bulunmasını açıkça yasaklamıştı; gerçi son azat edilen kölenin oğlunu kaçırdığını, çok sayıda askeri öldürdüğünü ve ardında geniş bir yıkım alanı bıraktığını düşünürsek, kralı pek de suçlayamazdı.

Lanet çoktan bozuldu, diye hatırlattı kendine. *Bunun karmaşık olması gerekiyordu. bir parçası.* Nahri bu yüzden bu yüzüğü seçmişti. Bunu annesinin notlarından öğrenmişti.

Son notları. *Qart Sahar'dan Elashia. Lanet bozuldu. Rüstem uyanacak. Hazine, döndüğümüz zaman için arşivi ve kutsal emanetleri hazırlıyor.*

Ama hiç dönmemişlerdi. Not, Manizheh ve Rustam'dan bir hafta önce yazılmıştı. Zariaspa'ya seyahat ederken ifritler tarafından vahşice öldürülecekti.

Dış kapının gürültüsü artarken bile Nahri'nin kalbine bir şey yerleşti. Eğer Qahtaniler onu durdurursa, bu fırsatı bir daha yakalayabilmesi için onlarca yıl geçmesi gerekebilirdi. Kapların kendileri Daeva'nın Büyük Tapınağı'nda bulunsada, kutsal emanetler Hazine'de kilit altında tutuluyordu ve onun ulaşamayacağı bir yerdeydi. Muntadhir'i çeyiziyle ilgili bir kavgaya çekmek zorunda kalmıştı.

Hatta giriş izni bile. Adam aptalın tekiydi, doğru, ama ikinci kez bu tuzağa düşeceğinden şüpheliydi.

Nahri kararlılığını pekiştirerek iki Arapça kitabın arasında sakladığı Nahid notlarını çıkardı - meraklıları caydırmak için çalışma alanını olabildiğince dağınık tutuyordu. Parmaklarını eski kâğıtlarda gezdirdi, atalarının uzun zaman önce bıraktığı mürekkep lekelerini ve girdaplı yazıları takip etti. Onları o kadar sık okumuştaki büyülenmişlerdi ama efsanevi akrabalarının dokunduğu bir şeyi hissetmek ona güven veriyordu.

Ateş çukuruna yaklaştı. Onun yokluğunda ateş sönmüş, için için yanan bir küle dönüşmüştü. O bir el kaldırdı. "Naar," diye emretti.

Alevler karşılık verdi, parmaklarına ulaşmak için yarışırken çatırdadı ve kırıldı. Saniyeler içinde alevler kükremeye başladı, bir bedeni kaplayacak kadar büyüktü. Isı yüzünü kavurdu ama acıtmadı. Nahri diz çöktü ve en yakındaki kanepenin altından hazır bir sepet çıkardı.

Elleri titriyordu. "Memleketinden toprak," diye fısıldadı, sepetteki tenekeden bir avuç tozlu Sahra kumu alıp ateşe attı. "Sahra'da arıtılmış su Yaradan'ın adıyla." Daha önce kendi ateş sunağından aldığı bir şişe suyu döktü. Ateşe değdiğinde bir buhar tıslaması oldu, damlalar alevleri etkileyemeyecek kadar azdı.

"Nahri, yeter! Aç şu lanet kapıyı!"

Oh, git göle atla, Müntehir. Karısı tarafından tüm o kıs kıs gülen askerlerin önünde dışarıda bırakıldığı için ne kadar utandığını hayal edebiliyordu. Bu düşünce ona neredeyse dikkat dağıtıcı bir zevk veriyordu.

Nahri nefesini verdi, kendi ciğerlerindeki havayı ateşin dumanına ekledi ve sonra halkanın içine düştü. Hazineden çaldığı kutsal emaneti çıkardı. Daevalar gibi Sahraynlar da kutsal emanetlerini muska olarak boyunlarına takarlardı ama camla kaplanmış bir damla kanı ve Kutsal Kitap'tan ayetleri kendi halkının kullandığı bir tutam bebek saçına tercih ederlerdi. Minik tokayı çözdü ve dumanlı camdan minik inciye koparıp aldı.

Bir elinde kutsal emaneti tutarken diğer eliyle neştere uzandı ve avucuna keskin bir çizgi çekti, kan hemen şişerek cam boncuğu boğdu. Nahid kanı: ifritler için ölümcül, her türlü büyüyü bozabilen ve dünyadaki en güçlü maddelerden biri.

Cam boncuk parmaklarında alevler içinde patladı. Kıvrıldı, dalgalandı ve dans ederken önce beyaz, sonra da en sıcak ateşin parlak kobalt mavisine dönüştü. Elini eğdi ve boncuk alevlere katılmak için sıçradı.

Bir şey kapılara öyle sert çarptı ki tüm revir sallandı. Tavandan aşağıya sıva parçaları yağdı. "BANU NAHIDA!" Ghassan gürledi ve kralın öfkesinin sesi sırtından aşağı bir korku titremesi göndermeye yetti. Hastalarından birkaçı Ürkek çığlıklar ve göz ucuyla Nilofer'in bir perdenin arkasına saklandığını gördü. "Dur ne Şu anda ne yapıyorsun!"

Onun cevabını beklemeden, kapıya vuran her neyse tekrar yaptı. Kapıyı kapalı tutan metal aksam inlemeye ve çatırdamaya başladı.

Nahri dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini ateşe soktu, gözlerini kapattı ve dua etmek için kendini temizliyormuş gibi alevleri alnına getirdi.

"Elashia," diye seslendi. "Qart Sahar'ın kızı... *uyan*."

Alevler yüzünden fırladı. Hayır... sanki canlı bir şeymiş gibi hareket ediyorlardı.

Kapılar kırılarak açıldı ve kraliyet muhafızları odaya dalarken Nilofer çığlık attı. Ghassan içeri girerken çoktan küfretmeye başlamıştı. "Lanet olsun kızım, sana kaç kere söylemem gerekiyor," diye başladı. "O Allah'ın belası şeylerle oynaman yasak..."

Oda sessizliğe gömüldü.

Ateş sönmüş, üzerinde belli belirsiz bir beden izinin görülebildiği sıcak külden başka bir şey kalmamıştı. Nahri çarşafını çıkardı ve şimdi yanında duran kısa boylu, tıknaz kadının titreyen yeni omuzlarına sardı. Ateşin son kızarıklığı da kaybolmuş, koyu kahverengi teni ve kırmızımsı siyah saçları ortaya çıkmıştı. Kadın Nahri'ye sarıldı, zümrüt gözleri odayı incelemek için sağa sola bakıyordu.

Nisreen'in ağzı açık kaldı ve Ghassan konuşmasının ortasında sustu. Hastalarından birkaçının nefesi kesildi, birkaçı dizlerinin üzerine çöktü.

Sorouh şapkasını başından çekti. "Yaratıcıya şükürler olsun!"

Nahri omuzlarını dikleştirerek çenesini kaldırdı. Muntadhir'in şaşkın bakışlarını yakaladı. yüzüne baktı ve bir kolunu kadının omuzlarına sararken ona muzaffer bir sırıtış attı.

"Elashia ile tanışın."

#

Nahri kadim sunağın önünde dizlerinin üzerine çöktü ve parmak uçlarını birbirine bastırarak gözlerini kapattı. Başını öne eğdi ve ardından ayağa kalkarak yanındaki gümüş tepsiden uzun bir sedir tütsüsü çubuğunu dikkatlice aldı. Ayak parmaklarının üzerinde ayağa kalktı ve

Sunağın kubbesinde neşeyle yanan alevlere tütsü ekleyerek yanmaya başlamasını sağladı. Yandıktan sonra, aşağıdaki dev gümüş çeşmede yüzen cam kandilleri yeniden yakmaya başladı.

Sonuncuyu yakarken durakladı ve önündeki ateş sunağının güzelliğini takdir etmek için bir an durdu. Daeva inancının merkezinde yer alan sunakların çarpıcı tasarımı yüzyıllar boyunca devam etmişti. Ortasında sedir ağacından bir ateşin yandığı mangal benzeri bir yapının yükseldiği arıtılmış sudan oluşan -genellikle gümüş- bir leğen.

adanmışın ölümü. Mangal her gün şafak vakti dikkatlice külden arındırılırdı.

güneşin dönüşü. Aşağıdaki leğende yanan cam kandiller suyu sürekli kaynar halde tutuyordu.

Nahri birkaç dakika daha sessiz kaldı. Sık sık dua eden biri olmasa da Daeva inancındaki ağır rolünün bilincindeydi ve rolünü buna göre oynamayı öğrenmişti. Bunun yanı sıra, bugünün - nihayet bir köleyi azat ettiği günün - önemini ve hem arkasındaki çok sayıda sessiz Daeva hem de kendi itibarı için ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Arkasını döndü. Yüzünün alt kısmı Nahid'in beyaz ipeğiyle örtülüydü ama gözleri altında toplanan insanları serbestçe görebiliyordu. Sağ elini kaldırdı, avuç içi kutsamak için dışa dönüktü.

Dört bin Daeva -duvarlara doluşmuş tapınanlar- ellerini birbirine bastırdı ve başlarını saygıyla eğdi.

Beş yıl boyunca Büyük Tapınak'taki törenleri yönetmek Nahri'nin böyle bir şey karşısında duyduğu huşu hissini azaltmamıştı. Tapınağın kendisi hala rutin olarak nefesini kesiyordu. Neredeyse üç bin yıl önce inşa edilen devasa taş ziggurat, Büyük Piramitlerle aynı seviyede bir eserd

Kahire'nin dışında. Ana ibadet salonu, sarayın taht odasının tasarımını taklit etmiş olsa da çok daha eski bir tarzda tasarlanmış. İki sıra sütun, kumtaşı disklerle süslenmiş

Çeşitli renklerdeki mabetler uzaktaki tavanı kaplıyordu ve duvarlar kabilenin uzun tarihindeki en asil figürlere adanmıştı.

Nahri sunaktan uzaklaştı. Altındaki platformda, kırmızı cüppeli rahiplerden oluşan bir sıra onu ibadet edenlerin geri kalanından ayırıyordu. Şimdiye kadar en az yarım düzine vaaz vermişler, onu ve geniş ailesini övmüşler ve Yaratıcı'yı onun çalışmalarını desteklemeye çağırmışlardı.

Nahri'den hiçbir zaman vaaz vermesi istenmemişti; geleneksel olarak Nahidlerin Büyük Tapınak'ta ibadet edenlerle etkileşime girmesi, hatta onları fark etmeye tenezzül etmesi bile beklenmezdi. Onların her şeyin üzerinde, yüce ve soğukkanlı, uzaktan hürmete layık figürler olarak süzölmeleri beklenirdi.

Ama Nahri hiçbir zaman yüce bir saygıya sahip olmamıştı. Alt platforma çıktı ve kalabalığa doğru ilerledi.

Rahipler onun geçmesine izin vermek için ayrıldılar. Tıraşlı kafası külle kaplı genç bir çömez elinde tahta bir tabureyle gölgelerin arasından fırlarken, birkaç arkadaşı da kalabalığı sıraya girmeye zorladı. Hiçbiri direnmedi, tapınanlar ona hitap etme umuduyla itaat etmeye hevesliydi.

Kalabalığı inceledi. Tapınanların neredeyse tamamı Daevalıydı, Tukharistanlıların bir kısmı hariç-Nahri, Tukharistan'ın ticaret şehirleri arasında, cin savaşına rağmen eski inançlarını sessizce sürdüren birkaç eski aile olduğunu öğrenince şaşırmıştı.

Yine de çeşitlilik gösteren bir gruptu. Yırtık yolculuk cübbeleri içindeki estetik meraklıları mücevherlerle süslü soyluların yanında yerlerini alırken, iri gözlü kuzeyli hacılar yorgun Daevalı sofistikeleriyle itişip kakışıyordu. Ön tarafa yakın bir yerde Nahri, babasının yanında kıpırdanan küçük bir kız çocuğu gördü. Sarı keçeden sade bir elbise giymişti; siyah saçları tatlı fesleğenlerle örölmüş dört örgöyle şekillendirilmişti.

Nahri onunla göz göze geldi ve sonra göz kırparak onu öne doğru çağırdı.

Protokol hakkında endişelenemeyecek kadar küçük olduğu belli olan küçük kız, Nahri'ye dişlerini göstererek sırttı ve babasının elinden kurtulup öne atıldı. Küçük kollarını Nahri'nin dizlerine dolayarak sımsıkı sarıldı.

Nahri rahiplerden birkaçının irkildiğini fark etti. Atalarının hüküm sürdüğü zamanlarda, iyileşmek dışında bir Nahid'e elini sürmeye cüret eden birinin uzvu kesilirdi; bu Nahri'nin yeniden gözden geçirilmesi gerektiğine karar verdiği pek çok gelenekten biriydi.

"Banu Nahida!" Küçük kız geri çekilirken gülümsedi; siyah gözleri huşu içinde kırışıyordu. "Gerçekten bir köle azat ettin mi?"

Babası onlara katılmak için acele etti ve saygıyla eğildi. Kızının omzunu dürttü. "Ateşler..."

"Oh!" Kız ellerini birbirine bastırdı. "Ateşler senin için ısı ısı ısı yansın!"

Nahri onları kutsarken gülümseyerek, "Ve senin için, çocuğum," diye cevap verdi ve kızın alnını külle işaretledi. Aksanları tanıdık gelmemişti. Nahri hacılar olduğunu tahmin etti. Kabilesinden pek çok kişi Büyük Tapınak'ta dua etmek için Daevastana'nın dışından geliyordu. "Nerelisiniz?"

"Pançekant, leydim," diye yanıtladı babası. Nahri'nin gözle görülür şaşkınlığı üzerine devam etti. "Daevastana'nın kıyısında yıkık bir insan şehri. Vahşi ve huzursuz bir yer. Sizin bilmenizi beklemezdim."

Nahri onun kalbine dokundu. "Bu yolculuğu yaptığınız için onur duydum. Yaradan'ın seni ödüllendirmesi için dua ediyorum.

Hac yolculuğunuz ve bağlılığınız."

Derin bir şekilde eğildi, gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Teşekkür ederim leydim." Küçük kız Nahri'ye bir kez daha sarıldı ve kalabalığın arasından geçerken el salladı.

Nahri peçesinin altından gülümsedi. Böyle anlar için yaşamaya gelmişti; Daevaların önünde liderleri olarak durma güvenini ve görmezden gelme cesaretini veren karşılaşmalar

Ghassan'ın "mahkemeyi elinde tuttuğuna" dair karanlık imaları. Kendi kendine bunun pragmatizm olduğunu söyledi. Ve eğer

Ayrıca kalbinde sıcak bir parıltı bıraktılar mı?

Nahri, Daevabad'da çalabildiği nadir mutluluk parçalarını inkâr etmeyecekti.

Küçük kız ve babası sonunda kalabalık tarafından yutularak gözden kayboldu ve Nahri bir başkasını çağırdı. Ona gelen insanların yaklaşık yarısı çeşitli rahatsızlıklarla geliyordu. En kolay vakaları hemen iyileştiriyor, daha karmaşık olanları revire gönderiyordu. Elinden geldiğince çok sayıda dilekçe sahibini görmeye çalışıyordu ama güneş, peyzajlı avluya bakan mermer paravanların arkasından yükseldikçe revire dönmek için can atmaya başladı. Kendisi orada olmadığına işlerin feci şekilde ters gitme eğiliminde olmasının yanı sıra, serbest bırakıldıktan birkaç dakika sonra derin bir uykuya dalan Elashia'yı kontrol etmek için de sabırsızlanıyordu.

Nahri, Nahid metinlerinde eski ifrit kölelerin yeni bedenlerine alışmalarının genellikle haftalar aldığını okumuştı.

Nahri önündeki hacıları kutsadı ve sonra ayağa kalkarak rahiplere işaret etti. Kalabalık, hepsini bizzat kutsayamayacağı kadar büyümüştü. Nahri birçoğunun yarın geri döneceğini biliyordu. Bazıları gülümsemesini bir an olsun görebilmek umuduyla her gün geliyordu. Tanıdık yüzleri gözlüyor, sonunda yanına geldiklerinde bariz sevinçleriyle ısınmayı asla ihmal etmiyordu.

Kartir onun omzunda belirdi. Başrahip neredeyse üçüncü yüzyılında olmasına rağmen, çoğu zaman şaşırtıcı derecede dinç olduğunu kanıtlıyordu. Gülümsemesi yüzünü kırıştırıyor, siyah gözleri gür kaşlarının altında parlıyordu.

"Bunu yapabileceğini biliyordum," diye fısıldadı göz kırparak.

"Elbette yapabilirim," diye karşılık verdi. Sesini alçaltarak ona komplocu bir bakış attı Gülümse. "Ghassan'ın yüzünü görmeliydin."

Kartir kıkırdadı. "Annen seninle gurur duyardı." Ona merdivenlerden inerken eşlik etti.
"Umarım başını çok fazla belaya sokmamışsındır."

Nahri başını salladı. "Kızgın ama yapabileceği pek bir şey olduğunu sanmıyorum.
Köleleri özgürleştirmek kutsal bir görevdir - akli başında hiç kimsenin karşı çıkmayacağı bir görev."

"Peki ya kocanız? Seni Hazine'ye götürmesi için onu gerçekten kandırdın mı?"

Nahri sırttı. "Neredeyse çok kolaylaştırdı."

Yüzü biraz endişeyle buruştu. "Onlara karşı dikkatli olman için dua ediyorum."

"Dikkatliyim," diye güvence verdi. Morali biraz bozulmuştu. "Ghassan riskleri unutmama izin verecek biri değil."

Sunak platformunun yakınındaki tapınaklardan birinde durduklarında sessizliğe gömüldü. Çoğunun aksine,

Bunun ağır keçe perdesi gevşemiş ve girişi kapatmıştı.

"Tapınağı temizledim," dedi Kartir yumuşak bir sesle. "Biraz mahremiyet isteyebileceğinden şüphelenmiştim.
bugün."

Başını salladı. "Teşekkür ederim." Nahri içeri girdi.

Kartir arkasındaki perdeyi araladı ve tapınak karanlığa gömüldü; içerideki tek aydınlık kandiller ve yağlı mumlardı. Ağır bir mermer kaide üzerine yerleştirilmiş pirinç bir heykele pürüzlü bir ışık saçıyorlardı: At sırtında, üzengilerinde gururla dik duran ve peşindekilere ok atan bir Daeva savaşçısı.

Dara.

Nahri diz çöktü, hareketleri dikkatliydi. Dara'nın tapınağı en popüler tapınaklardan biriydi ve düzinelerce adak heykelin kaidesinin etrafına saçılmıştı. Tapınağa kılıç sokmak yasaktı, bu yüzden onun yerine çeşitli törensel silahları -çoğunlukla okları- tasvir eden küçük seramik simgeler getirilmişti.

Yanmış minik bir iskelet gözlerini aldı ve ağzını ince bir çizgi halinde bastırarak sürüngen özelliklerini tanıdı. Bir timsah. Son zamanlarda burada onlardan daha çok görüyordu ve bazı girişimci ruhların onları tapınağın dışında satmaya başladığından şüpheleniyordu. Böyle ürkütücü bir fikri düşünen kişinin ticari zekâsına hayranlık duyması gerekiyordu.

Ayrıca durmalarını da umuyordu. O timsahların kimin yerine geçtiğini biliyordu, ve onu düşünmeye dayanamıyordu. Burada olmaz.

Yukarı baktı. Heykelin arkasındaki duvarda devasa bir gümüş yay asılıydı ve Nahri onu indirmeyi arzulayarak ona baktı. Parmaklarını bir zamanlar Dara'nın sıkıca tuttuğunu hayal ettiği kabzanın üzerine koymak için. Gözlerini kapattı, yayın görüntüsü hafızasını canlandırdı. Dara'nın ortak bir kamp ateşinin karşısında benzer bir yayı parlattığını, ona insan geçmişinin tatsız detaylarını anlatırken güzel yüzündeki alaycı dehşeti hâlâ ne kadar kolay görebiliyordu.

Kurbanlarının kanıyla kaplı o güzel yüzü ne kadar da kolay görebiliyordu.

Bir ya da iki yıl önce, bu savaşı görüntüler gözlerini yaşartırdı, kalbi sevgi ve tiksinti, sadakat ve acı suçluluk arasında parçalanırdı. Ama artık öyle değildi. Beş yılın ardından Nahri nihayet Dara'nın ölümünü kabullenmeye başladığını hissediyordu. Ghassan'ın kendisine olan sadakatini kırmak için soğukkanlılıkla ortaya döktüğü vahşi geçmişiyle. Bunların hiçbirini kabul edemez ya da haklı çıkaramazdı ama geçmişte bırakabilirdi. Geçmek zorundaydı.

"Ben yaptım," dedi usulca. "Bir köleyi azat ettim. Hepsi yapamayacağımı söyledi ama yaptım. Adı Elashia. Qart Sahar'dan. Senden çok daha genç tabii," diye ekledi küçük bir gülümsemeyle. "Ama yine de sanırım herkes öyleydi. Sen kayalardan daha büyüktün."

Sessizleşti, alevlerin çıtırtısını ve dışarıdaki kalabalığın mırıltılarını dinledi. Küçük oda rahatsız edici derecede sıcaktı. "Seni özleyorum," diye fısıldadı. Gözyaşlarını kontrol etmeyi öğrenmiş olabilirdi ama sesi duygusallıkla kalınlaşırken boğazında bir yumru oluştu. "Keşke seni

bugün burada olabilirdi." Ok uçlarından birini aldı ve parmaklarının arasında yuvarladı.

"Benimle gerçekten gurur duyardın."

#

Üstü kapalı bir sedanla saraya geri götürülürken uyanık kalmak zordu. Özel bölme yumuşak yastıklarla doluydu ve Nahri bitkin düşmüştü. Her zamanki kâbusları ve Elashia'yı kurtarmak için yapılan son hazırlıklar arasında geçen hafta neredeyse hiç uyumamıştı.

Tam uykuya dalmaya başlamıştı ki, sedanın ani sarsıntısı dikkatini çekti. Ve Sonra onu duydu. Arapça merhamet dileyen, ağlayan, yalvaran bir adam.

Mısır Arapçasında.

Nahri bir anda doğruldu, ilk evinin dilinin böylesine çaresizlik içinde haykırıldığını duymak sinirlerini bozmuştu. Çöpü itilip kakılırken sedanının destek direklerinden birini tuttu. Perdelerin hemen arkasında bir kalabalığın siluetlerini görebiliyordu ve aniden, taşıyıcılarının muhtemelen geçmeye çalıştığı havada çöpün daha yükseğe kaldırıldığını hissetti Daevabad'ın trafiği.

"Sen benim amcam değilsin!" diye tekrar bağırdı adam. "Sen Tanrı'nın lanetlediği bir iblissin ve seninle geri dönmeyeceğim!"

Nahri perdeyi geri çekti.

Midan'daydılar; yedi kapının önündeki büyük meydan

Daevabad'ın çeşitli aşiret mahalleleri ve Kapalı Çarşı. Son zamanlarda şehrin pek çok yeri gibi midan da kötü durumdaydı. Ortasındaki mermer çeşme çatlamıştı ve birkaç durgun su birikintisi dışında çoğunlukla boştu. Meydanın bakır duvarları yeşile dönmüş ve kirden kayganlaşmıştı.

Midan işportacılarla dolu olmasına rağmen -ki bunların büyük bir kısmı oldukça çirkin görünüyordu- görünürde hiç kraliyet muhafızı yoktu. Nahri şaşırmamıştı. Bir süredir kraliyet muhafızlarının

Ghassan ve ordusu arasında giderek sarsılan ilişki. Karısını iyileştirdiği sadık bir Agnivanshi subayı ona sadece maaşlarının düşürülmediğini, aynı zamanda çoğunluğu Geziri olan askerler arasında sürgün edilmiş gibi görünen Alizayd'a karşı büyük bir sempati olduğunu söyledi. Büyük Afşin katili, Am Gezira'da canavarları öldüren ve kum tepelerini yiyeceklerle yeşile çeviren bir savaşçı, kabilesi hakkında oldukça romantik bir figür haline geliyordu.

Midan'ın karşısında, tartışan iki adamın etrafında küçük bir kalabalık toplanmıştı. Birinin Sahrayn saf kanı olduğu belliydi; parlak çizgili kapüşonlu cübbesinden, sivri kulaklarından ve ateşli kızıl-siyah saçlarından bunu anlayabiliyordu. Diğer iki adam onun arkasındaydı ve üçü de silahlıydı. Şehrin artan suç oranı düşünüldüğünde şaşırtıcı değildi.

Önlerinde sıska bir şafit genç duruyordu. Kahverengi teninde safkan bir kanın ışıltısı yoktu ve sesini tekrar yükselttiğinde kalbi boğazına kadar yükseldi. Kesinlikle Mısırlıydı; hatta sesinde Kahire'nin kendine özgü tadını duyduğuna yemin edebilirdi. Kendisi gibi Mısırlı bir melezd, muhtemelen cin mirasını fark eden bir saf kana rastladığında evinden sürüklenmişti.

Sen Mısırlı değilsin, diye hatırlattı kendine, *gerçekten değilsin. Ne de Şafit.* Nahri'nin insana benzeyen görünümü, kimsenin anlayamadığı ya da tersine çeviremediği bir Marid lanetine bağlanıyordu. Bu bir yalandı - Ghassan bile itiraf etmişti, ama bu onun dünyalarında önemli bir yere sahip olmasını ve kabilelerini birleştirmesini sağlamıştı. Bildiği kadarıyla gerçeği sadece Ghassan biliyordu. Süleyman'ın tek sahibi olduğu mühür, onun gerçek yüzünü görmesini sağlıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Soruş, tartışan adamlara dikkatle bakarken.

"Görünüşe göre kaçak bir şafit yakalanmış." Elini belindeki kılıcın üzerine koydu.

Sahraynlı adamlardan biri Şafit'i yakaladı. Ne dediğini duyamadı ama diğer adamla anlaşmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Şafit sarsılarak uzaklaştı. "Siz benim ailem değilsiniz!" diye tükürdü. "Sizi yalancı iblisler. Benim üzerimde kan hakkınız yok. Beni iliklerime kadar çalıştırıyor, pislik içinde yaşıtıyorsunuz. Geri dönmeyeceğim!"

Kalabalıkta birkaç onaylama homurdanması duyuldu, ancak çoğu insan yaklaşmakta olan çatışmayı görmezden gelmekle daha çok ilgileniyor gibiydi.

Soruş gözlerini kıstı. "İkiyüzlüler," diye mırıldandı. "Ne demek istiyorsun?"

Tedirgin bir el salladı. "Cinlerin tüm koruyucu sistemi. O şafit çocuk muhtemelen sokaklardan kaçırdıkları ve zorla hizmet ettirdikleri biri. Eğer bir safkan bir kan iddia ederse ilişki kurarlarsa, o zaman yasal olarak şafitten sorumlu olurlar." Alay etti. "Bu demek oluyor ki onları da kilit altına alır. Tek yapmaları gereken endişeli bir aile üyesi gibi davranmak."

Yutkundu, midesinde yükselen korkuyu görmezden gelmeye çalıştı. Soroush'un söyledikleri Bu yeni bir bilgi değildi ama Nahri Daevabad'ın şafitlerinin durumunu düşünmemek için kendini zor tuttu ve dikkatini işine ve kendi kabilesine verdi. Ancak önünde cereyan eden sahnenin sonuçlarını görmezden gelmek mümkün değildi.

Bu ben olabilirim, diye fark etti. Mısırlı melez bir arkadaş; muhtemelen bu genç adamla Daeva muhafızları da dahil olmak üzere saraydaki herkesten daha fazla ortak noktası vardı.

Soruş Divastı'de, "Hadi gidelim buradan Banu Nahida," diye ısrar etti. "Bu insanlar Tüm sorunları için bizi suçluyorlar ve ben bunun boyutunu sevmiyorum..."

Kalabalıkta bir nefes alma sesi duyuldu. Sahraynlı adam şaftı bir kez daha kapmaya çalışmış, Mısırlı da karşılık olarak yüzüne sert bir darbe indirmişti.

Nahri bile Şafit'in, suçu ne olursa olsun saf kana el kaldırmasının yasak olduğunu biliyordu. Arkadaşları sonunda Mısırlıyı yakaladığında Sahraynlı adam şok içinde geri döndü. Sahraynlı adam kılıcını kurtarıırken onu dizlerinin üzerine çöktürdüler.

Ve sonra onu fark etti.

Mısırlı'nın kahverengi gözleri midanın öbür ucundan onunkilere kilitlendi. Umut, çaresizlik ve aptal, korkularının ötesine geçti. "Abla," diye yalvardı Kahire aksanlı Arapçasıyla. rüya görmüş. "Lütfen! Hel-"

Sorush perdeyi çekip kapattı.

"Gidin," diye sertçe emretti taşıyıcılarına, onlar da hemen kalabalığı yararak aceleyle uzaklaştılar.

Nahri donmuştu. *Bir şeyler yap.* Ama ne yapacaktı? İki koruması vardı ve midanda belki de bir düzine başka Daeva vardı. Cinler ateşe tapanları olmayan bir işe karışmakla suçlayarak kolayca onlara saldırabilirdi. Kabile üyeleri Daevabad'da her zaman kolay hedef olmuşlardı.

Yutkundu ve çöp arabası kalabalığının arasından ilerlerken iç destek direklerinden birini tuttu. Perdelerin arasından Daeva Kapısı'na bir göz attı. Neredeyse varmışlardı ama bir şey yapmak için çok geç kalmışlardı.

Perdeler görüşünü engellemiş olabilirdi ama gürültüyü engelleyemezdi. Bu yüzden genç adamın çığlıklarını, büyüdüğü dilde yalvarışlarını duydu ve sonunda ıslak bir gümbürtüyle sona erdi.

NAHRI

Sular altındaki bataklıkta hızla ilerlerken sazlar Nahri'nin bacaklarını yırttı. O içine patladı taze gözyaşları dökerek yüzünü onu taşıyan kadının sıcak boynuna gömdü.

"Sus, küçük aşkım," diye fısıldadı kadın. "Bu kadar yüksek sesle değil."

Tarlaları sulayan dar kanala doğru tırmandılar. Nahri, sulama aracının ahşap kirişlerinin devasa pençeler gibi gece gökyüzüne doğru çıkıntı yaptığı gölgelikten geçerken yukarı baktı. Hava, arkalarında yanan köyün dumanı ve çığlıklarıyla doluydu; papirüs perdesi, kıl payı kurtuldukları dehşeti gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Hepsi Köylerine dair görebildiği tek şey, cami minaresinin paramparça olmuş tepesiydi. Şeker kamışı.

Küçük parmaklarını kadının cüppesine sokarak onu daha sıkı kavradı. Duman Nahri'nin ciğerlerini yakıyordu, içine şarkı söylemeyi sevdiği küçük alevlerin hoş ve temiz kokusuna hiç benzemiyordu
Yaratılış. "Korkuyorum," diye inledi.

"Biliyorum." Bir el sırtını okşadı. "Ama sadece nehre gitmemiz gerekiyor. El Nil. Yapar mısın gördün mü?"

Nahri onu gördü. Nil, ileride hızlı ve karanlık akıyordu. Ama daha yeni sığılıklara girmişlerdi ki sesi tekrar duydu; gelen yabancı, Nahri'nin küçük evlerinin dışında kullanmasına asla izin verilmeyen müzikal dili konuşuyordu; sıyrılan dizleri iyileştiğinde ve umursamaz bir tüccarın arabasının ezdiği minik yavru kediye yeniden hayat verdiğinde zihninde fısıldayarak yanan kelimeler.

"Yapma!" diye bağırdı yabancı.

Kadın dinlemiyordu. Bir koluyla Nahri'yi kalçasına götürürken, diğer elini kanayana kadar ısırıp ve sonra suya soktu.

"SENİ ÇAĞIRIYORUM!" diye bağırdı. "Sobek, söz vermiştin!"

Ağır bir sessizlik havayı kapladı, Nahri'nin alev alev yanan köyünün can çekişen çığlıklarını susturdu ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını dondurdu. Derisi diken diken oldu, ensesindeki tüyler sanki yırtıcı bir hayvan varmış gibi diken diken oldu.

Karşı kıyıda, karanlık bir şekil suyun içine süzüldü.

Nahri geri çekilmeye çalıştı ama etrafını saran kollar güçlüydü ve onu nehre doğru itti.

Tartışma vardı. "Sana kanını getireceğim!" Bir kaş onunkini bastırdı, bir çift sıcak kahverengi göz, altınla beneklenmiş, Nahri'nin gözlerine kilitlendi, komşuların çok karanlık olduğunu fısıldadığı gözlere. Burnuna bir öpücük kondurdu.

"Tanrı seni koruyacak," diye fısıldadı kadın. "Sen cesursun, güçlüsün, bunu atlatacaksın sevgilim, yemin ederim. Seni seviyorum. Her zaman da seveceğim." Sonraki sözler bir bulanıklık içinde geldi, bakışları suya dönerken kadın ağlıyordu. "Bu geceyi ondan al. Yeniden başlamasına izin ver."

Dişler Nahri'nin ayak bileğine kenetlendi ve sonra çığlık atamadan sürüklendi suyun altında.

#

"Nahri! Nahri, uyan!"

Nahri irkilerek uyandı. Nefes nefese kalmış, soğuk terler tenini kaplamıştı.

Muntadhir'in eli hâlâ onun omzundaydı. "İyi misin?" diye sordu. "Uykunda ağlıyordun. O insan dilinle çığlık atıyordun."

Ben miydim? Nahri gözlerini kırptırdı, kâbusun ayrıntıları çoktan kaybolmuştu. Bir çift kahverengi göz, Nil'in silt bakımından zengin sularının kokusu. Dehşet. Ham ve iç burkucu ve hiçbir şeye benzemeyen daha önce hiç hissetmemişti. Titredi.

"Ben iyiyim," diye ısrar etti. Adamın elini sıktı ve ipek arşaflları sıyrarak yatağından ıktı. Odayı geçti, halının arkasındaki mermer zemin çıplak ayaklarında soğuk bir şok etkisi yarattı ve küçük emaye masanın üzerinde duran sürahide kendine bir bardak su doldurdu. Serin bir esinti keten perdelerle oynaşıyor, ıslak toprak ve yasemin kokuyordu. Balkona açılan açık kapının ardındaki bahçeler tamamen karanlıktı; şafağı yakın olduğundan bile şüpheliydi.

Muntadhir tekrar konuştu, sesi garip bir şekilde yumuşaktı. "Ben de görüyorum. Kabuslar yani. Gemideki o geceye dair." Dudağını ısırdı. "Daha hızlı hareket etseydim-"

"Neden buradasın?" Sesi kastettiğinden daha soğuk çıkmıştı ama Nahri onunla o geceyi tartışmıyordu.

Muntadhir onun ses tonundan gözle görülür bir şekilde irkildi ve sonra kara bir kaşını kaldırdı. "İşte bu çok aşağılayıcı."

Nahri boğazını temizledi, yanaklarına hafif bir sıcaklık yayıldı. "Demek istediğim, neden *hâlâ* Burada mı?"

"Uyuyakalmışım." Muntadhir omuz silkti. Buruşuk arşafllarının üzerine uzandı, bileklerini başının arkasında kavuştururken kraliyet tembelliğinin resmini çiziyordu. "Gözü dönmüş bir cariyeye gibi karımın yatağından aceleyle kalkacağımı bilmiyordum."

"Bir dereceye kadar aşına olmanız gereken bir imaj."

Ona eşit bir bakış attı, dağınık saçlarına ve dağınık kıyafetine başıyla onay verdi.

"Divasti konuşuyorum, Nahri. Daha önce varlığıma kesinlikle itiraz etmiyordun."

Artık yüzünün kızarmasına karşı koyamazdı ama Nahri kendini tuttu. "Bir çeşit Övgü mü? Daevabad'ın yarısıyla yattın. *Biraz* yetenekli olmanı umardım."

"Bunu ancak sen hakaret olarak algılayabilirsin." Ama Muntadhir sonunda yatağından yuvarlandı ve ayağı kalkarken belindeki kumaşa uzandı. "Belki de senin yanında uyumamak daha iyi olur. Eminim annenin notları Kahtani kanı için önerilerle doludur."

"O zaman gelmeyi bırak," diye tersledi, hâlâ kâbusun etkisindeydi. "Eminim sizi meşgul edecek bolca yatağınız vardır."

Şaşırmış görünüyordu. "Tanrım, Nahri, sadece bir *şakaydı*. Neden her konuda bu kadar huysuz olmak zorundasın?" Belindeki şalın bağlarını tembelce bağladı. "Ve babam ona bir torun vermek için bazı parçalarımı kullanmıyorsam, onlara hiç ihtiyacım olmaması gerektiğini söylediğinde senin de orada olduğuna inanıyorum." Ürperdi. "Ziyaret etmeye devam edeceğim."

Hiçbir şey söylemedi. Kâbus hâlâ aklındaydı, bir anı, bağlanmaya çalışan bir anlam.

Muntadhir cübbesini aldı. Tereddüt eder gibi oldu ve sonra tekrar konuştu. "Aslında, bu arada... başka bir şey daha vardı." Yanında getirdiği siyah çantayı eline aldı; Nahri'nin onu ziyaret ettikten sonra planladığı akşam eğlenceleri için şarap ya da Tanrı bilir ne olduğunu düşünerek görmezden geldiği bir çanta. "Sana bir şey getirdim." Şöminedeki soğuk közleri işaret etti; Daevabad'ın geceleri onun için yeterince sıcaktı ve uyumak için ihtiyacı olan tek şey titreyen ateş sunağının yumuşak ışığıydı. "Sakıncası var mı?"

Biraz meraklanan Nahri omuz silkti. "İşin içinde bir hediye varsa kalmana izin veririm."

"Vezir olsaydın, böyle konuşarak yolsuzluk yaptığın için hakkında soruşturma açılırdı." Muntadhir ocağın başına çömeldi ve parmaklarını şıklatarak ateşi yeniden yaktı.

"Konumumun kalıtsal olması ne büyük şans."

Ateşin önündeki minderli sandalyelerden birine oturdu. Nahri karşısındakine geçip ayaklarını dolgun bir sedirin üzerine uzattı ve adamın çantasından ince bir kitaba benzeyen bir şey çıkarmasını izledi.

Kaşlarını çattı. "Okuyabildiğini sanmıyordum."

"Evet, kraliyet mektup arkadaşınızla nasıl kıyaslandığının farkındayım."

Nahri kaskatı kesilmemek için kendini zor tuttu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Muntadhir ona ölçülü bir bakış attı. "Ben Daevabad Emiriyim, Nahri. Bana biraz güven: Başka bir adamın karıma mektup yazdığını öğrenmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Verdiği yanıtla ilgili her şey Nahri'nin öfkesini artırdı. "Odamda casus bulundurduğunu bana hatırlatmak için ne güzel bir yol. O mektupların derhal ateş sunağında yakılacağını sana bildirecek kadar yetenekli olduklarına emin misin?"

Muntadhir sessizce, "Hemen değil," diye karşılık verdi.

Şimdi Nahri'nin yanakları yanıyordu. Ali ve onun aptal mektupları. Am Gezira'daki garnizonuna gönderildikten sonra ona yazmaya başlamıştı. Sık sık değil ve belki de ele geçirileceklerinden şüphelendiği için, gemideki o geceye değinmeye cesaret edememişti. Bunun yerine notları, tıpkı gönülsüz dostlukları gibi, onu eşit derecede sevimli bir saflık ve zekâyla kendine çeken, neredeyse kişisel olmayan saçmalıklardan oluşuyordu. Antik kalıntıların çizimleri, yerel şifalı bitkilerin tasvirleri, komşu Mısır'dan öğrendiği haber kırıntıları, yakınlardaki insanlar hakkında hikâyeler.

Her zaman aynı şekilde biterdi. Mısır lehçesinin kaba bir transkripsiyonuyla yazılmıştır ona öğretmişti: "Çok üzgünüm. Tanrı'nın sana mutluluk vermesi için dua ediyorum."

Yakalanma endişesi olmasaydı bile Nahri cevap yazmazdı.

Her yönden düşmanı olan Ali'nin kalbinde yarattığı çekime güvenmiyordu. Acaba

Bu sevgi olmasaydı, o korkunç gece Dara'yla birlikte kaçması için yalvarmak yerine askerleri sessizce bekleyişini fark edebilirdi.

Boğazını temizledi. "Bir hediyeden bahsettiniz, sorgulamadan değil. Artık o kısmı?"

Kocası gözlerini devirdi ama bez kaplı kitabı uzattı. Nahri kitabı dikkatle açtı. Kitabın kapağında, doğan güneşe kükreyen kanatlı bir aslanın -ailesinin amblemi olan shedu- stilize bir resmi ortalınmıştı. Bir sonraki sayfada özenle minyatür detaylarla işlenmiş bir bahçe sahnesi, bir sonraki sayfada ise at sırtında genç ve yakışıklı bir asker vardı.

"Bunlar amcanın," diye açıkladı Muntadhir. "Eskiden bir yandan da resim ve çizim yapardı. Sarayda Daeva sanatını takdir eden pek kimse yok ama ben her zaman Rüstem'in yetenekli."

Öyleydi. Nahri sanattan pek anlamayanlar arasındaydı ama o bile amcasının eserlerinde yakalamayı başardığı kıvılcımı görebiliyordu: bir dansçının parlak kostümündeki süslemelerin ışıltısı, yaşlı bir bilginin etrafı kaynayan cam şişelerle çevrili yorgun çöküşü. "Nereden buldun bunları?"

Muntadhir omuz silkti. "Çeşitli koleksiyoncular."

Nahri bir sonraki sayfayı çevirdi. Revirin bahçesini gösteren bir resim ve bahçenin ortasındaki hintkenevirine benzeyen bitkiyle ilgilenen, hafif muzip bir gülümsemeye sahip şafit bir hizmetçi. Bir fırça darbesinin inişli çıkışlı kenarını izledi. Nahri'nin hiç tanımadığı amcasıyla ilgili bu kadar kişisel, bu kadar değerli hiçbir şeyi yoktu. Dışarıdaki köşkün ötesinde, Rüstem'in portakallara ve nadir bitkilere baktığı küçük bir koru vardı ve şimdi kitabı oraya götürmek istiyordu. Onun sahip olabileceği bir yerde oturup onunla oylanmak. Kaybolan ailesiyle arasında bir bağ hissetmek için.

Bunun yerine, kocasının böyle bir zayıflığı görmesine izin vermek istemeyerek kapıyı kapattı. Muntadhir düşünceli bir adam değildi: Kaba biri de değildi, daha ziyade sarayda geçirdiği bir ömrün, güçlü Kahtani tahtının varisi olarak yedirilip içirilmesinin onu başkalarını düşünmeyen bir adam olarak şekillendirdiğinden şüpheleniyordu. Onun böyle bir hediyeyi düşündüğünü hayal bile edemiyordu, hele ki dağılmış bir sürü sanat eserinin izini sürmek için zaman ayırdığını hiç.

Bununla birlikte, böyle bir şeyi yapabilecek başka birini düşünebiliyordu. Muntadhir'in övgüyü almasına izin vermekten çok mutlu olacaktı. "Cemşid'i bir daha gördüğümde ona teşekkür edeceğimden emin olabilirsiniz."

Muntadhir iç çekti. Aralarındaki alçak masaya baktı ve rahatsızlığını hafifletmek için bir kadeh şarap istermiş gibi parmakları seğirdi. "Bunu her zaman bu kadar zorlaştırmak zorunda değilsin, Nahri."

"Ne?"

"Bu." Aralarında işaret etti. "*Bizi*. Hazine'deki dublör. Beni tamamen küçük düşürdün." Ellerini havaya kaldırdı. "Peki ne için? Sana kendi rızamla yardım edebilirdim."

"Bundan çok şüpheliyim." Alay etti. "Babanın emrine hepimiz kadar çabuk uyuyorsun."

İrkildi, kontrollü bir nefes aldı. "Sadece bunun senin yapmaya kararlı görüldüğün gibi sefil bir şey olmak zorunda olmadığını söylemeye çalışıyorum." Ellerini kaldırdı. "Bu işin içinden çıkamayacağız Nahri. Boşanmak ikimiz için de siyasi bir intihar olur."

"Peki, bu ne? Bir barış teklifi mi?"

"Evet. Navasatem geliyor. Yeni bir neslin başlangıcı. Senin ve benim için yeni bir başlangıç yapmanın bir yolu olup olmadığını görmek istiyorum." Nahri şüpheyile kaşlarını kaldırıncaya devam etti. "I

Büyük bir aşk hikayesi bekleme Nahri, ama birbirimizden nefret etmemeye çalışabiliriz. Birbirimizle evlenmemizin asıl sebebini yerine getirmeye çalışabiliriz."

Yerinden kıpırdandı, adamın kasıtlı sözlerinin anlamı daha açıktı. Buruşuk bir şekilde duran yatağındaki çarşaflar. "Az önce yaptık."

Muntadhir başını sallayarak onun bakışlarını karşıladı. "Bizim insanlarımız sizin insanların kadar kolay gebe kalmaz," dedi, sözleri hem açık hem de nazikti. "Birkaç ayda bir herkesin beklediği varisi doğurmak mümkün değil."

Nahri irkildi. "Ben Daevabad'ın Banu Nahida'sıyım, bir damızlık değil-"

"Biliyorum," diye araya girdi. "Nahri, biliyorum. İster inan ister inanma, ben de benzer şeyler hissediyorum. Bu yüzden seninle konuşmaya çalışıyorum, aramızda daha iyi bir anlayış oluşturmak için..." İç çekti. "Açıkça konuşabilir miyim?"

"Daha samimi olmanın bir yolu olduğunu düşünemiyorum."

Bu, yüzüne küçük, yarı bir gülümseme getirdi. "Adil. Pekâlâ." Muntadhir ellerine baktı. "Yardım edemem ama sanki her seferinde... evlenmemizin asıl nedenini *yerine* getirdiğimizde, daha da uzaklaşıyorsun. Ve anlamıyorum. İlk evlendiğimizde konuşurduk. *Denerdik*. Şimdi senden dikenli olmayan tek bir kelime bile alamıyorum."

Adamın sözleri onu şaşırtmıştı; tıpkı adamın haklı olduğu gerçeği gibi. İlk evlendiklerinde Muntadhir ona kararlılıkla kur yapmıştı. *Birlikte* yatmamış olabilirlerdi ama çoğu gece aynı yatağı paylaşmaları için ısrar etmiş, bir kadeh şarap eşliğinde saray dedikodularını aktarmak için bile olsa sohbet etmişti. Ve garip bir şekilde, Nahri atalarının düşmanı ile geçirdiği günün tuhaf sonundan bir şekilde keyif almaya başlamıştı. Birlikte geçirdikleri gece onu revirden çıkarıyordu ve Muntadhir'in dedikoduları çoğu zaman işine yarıyor, siyasi bilgisindeki boşlukları dolduruyordu. Muntadhir büyüleyici ve hikâye anlatıcı biriydi ve Nahri de ona yardım edemiyordu.

Rakiplerini büyüleyen şairler ve görünmezlik pelerini satın almaları için kandırılan tüccar soyluların eşleri olmayan cinlerle yatakta yakalandıklarında başarısız olduklarına dair anlattığı bazı saçma skandallara gülmekten başka bir şey yapamıyordu. Kendini ara sıra aynı şeyi yaparken, revirindeki Daevabadilerin kendilerini kaptırdıkları vahşi büyü kargaşanın hikayelerini paylaşırken buldu.

Bu, amacı belli olan bir kurdu ve Muntadhir niyetini hiç saklamamıştı. Yavaş yavaş ilerledi: uzun bir ameliyattan sonra ellerine masaj yaptı, sonra da boynuna ve baldırlarına. Yatarken gittikçe daha az giyinmeye başlamış ve belki de o kadar da tesadüfi olmayan bir şekilde ateşi körüklemişti ki, tamamen giyinik uyumak *onun* için çok rahatsız edici hale gelmişti. Ve evliliklerinin üzerinden bir yıl geçtikten sonra, kendi cömert şarabını içtikten sonra, merak ve yorgunluk karışımı sonunda onu alt etmişti. Nahri ışıkları söndürmüş, gözlerini kapatmış ve ona oldukça kaba bir şekilde devam etmesini söylemişti.

O da buna uymuştu ve kadın bundan zevk almıştı. Başka türlü davranmak anlamsız olurdu - kendisinin bile kabul ettiği gibi, bu onun tek becerisiydi. Ama sonunda evliliklerini tamamlamaları, Nahri'nin onu dışarı çağırdığı ana kadar anlamadığı bir şekilde, aralarında filizlenmekte olan tüm sıcaklığı yok etmişti. Çünkü bu, Nahri'nin çok geç olana kadar derinliğini fark etmediği, onunla paylaşmak istemediği bir yakınlıktı. Muntadhir onu istemiyordu; babasına itaat etmek, halkları ve evliliklerinin ima ettiği ittifak için doğru olanı yapmak istiyordu.

"Gördün mü?" diye dürterek onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Şu anda bunu yaptığını görebiliyorum. Benimle konuşmak yerine kafanın içine çekiliyorsun."

Nahri kaşlarını çattı. Bu kadar kolay okunmaktan hoşlanmıyordu, özellikle de onun tarafından. Ayrıca Ne söyleyeceğimi biliyorum.

Muntadhir daha yumuşak bir ses tonuyla devam etti. "Orada babam hakkında söylediklerim ve senin yatağına gelmeyi reddetmem: Şaka yapıyordum. Eğer bir molaya ihtiyacın varsa..."

"Ara veremeyiz," diye araya girdi Nahri, sesi geri dönmüştü. "İnsanlar konuşacak ve senin babam bizi cezalandırmanın bir yolunu bulacaktır." Peki ya bu? Bu kadar özel bir şeyin, dünyada en nefret ettiği adama, onun ve değer verdiği herkesin hayatını elinde tutan adama bildirilmesi mi?

Nahri bu yüzden Muntahir'e bir türlü ısınamıyordu. Çünkü kendine söylediği her şeye rağmen: bu evliliğe rıza gösterdiğini ve alabileceği her kuruş için Kahtanileri aldığını, siyasi kazanç için evlendirilmenin her soylu kadının kaderi olduğunu, kocasının en azından terbiyeli ve yakışıklı olduğunu ve onun memnuniyetini önemseydiğini... hepsi inkar edilemez bir gerçeğin önünde kaybolup gitti. Ne o ne de Muntahir bunu istemiyordu. Nahri, Kahtaniler için bir ödül; hayatını kurtarmak ve Ghassan'ın halkına kan kusturmasını durdurmak için kendini, bedenini evliliğe vermişti. Şimdi onu reddederse, bunun bir bedeli olacaktı.

Muntahir ayağa kalkarken bile onun eline uzandı. "O zaman *anlat* bana. Acı bir şeyler tükürmek yerine konuş. Ne istiyorsun? Bunu senin için ne kolaylaştıracak?"

Nahri ona baktı ve dürüstçe cevap verdi. "Bana verebileceğin hiçbir şey yok."

Kadının cevabı onu gerçekten şaşırtmış gibiydi, gri gözleri irileşti. Ama bir cevap kekeleyemeden kapı sabırsızca çalındı. Muntahir yerinden sıçradı ama Nahri gecenin bir yarısı uyandırılmaya fazlasıyla alışkındı ve gerçekten de bir saniye sonra Nisreen açık kapının ışığında ana hatlarıyla oradaydı.

Asistanının yüzü kızarmıştı. "Emir Muntahir, Banu Nahri... Böldüğüm için kusura bakmayın ama revirde acil bir durum var."

Nahri Muntahir'in elini bıraktı. "Sorun nedir?"

"Elashia uyandı ve çalışma alanınızı mahvediyor."

Nahri yemin etti. Serbest bırakılan cin diriltildikten kısa bir süre sonra tekrar uykuya dalmış, gözleri sanki dünyayı kapatmak istercesine kapanmıştı. Nahid metinleri, yeni bedenlerine alıştıklarında bunun yaygın olduğunu söylüyordu. "Sürekli gözetim altında olması gerekiyordu. Neden biri beni daha önce uyarmadı?"

Nisreen kollarını kavuşturdu. "Çünkü yardımcılarınızın çoğu beceri yerine siyasi bağlantıları nedeniyle seçilmiş beceriksiz aptallar."

Çok güzel. Nahri bu tür gece acil durumları için yatağının kenarında tuttuğu uzun bornozunu hızla çekti. Yanından geçerken Muntadhir'in bileğine tekrar dokundu. "Hadi..." İsteksizce iç çekti. "Başka bir gece konuşalım, tamam mı? Bununla başa çıkmam gerek. Hediye için de teşekkür ederim."

Rahatlama yüzünü aydınlattı. "Bu hoşuma giderdi. Bir şey değil."

Nahri arkasını dönerek Nisreen'i revire açılan kapıya kadar takip etti. Revir, yatak odasının hemen karşısındaydı; böyle gecelerde minnettar olduğu bir yakınlıktı bu. Dara ve Ali tarafından yıkıldıktan sonra tamamen yeniden inşa edilmiş ve genişletilmişti ama Nahri beyaz badanalı sade duvarları ve mavi taş zemini beğenerek tarzını korumuştı. Gece olmasaydı, cam tavan döşemelerinden içeri güneş ışığı sızacaktı; şu anda tek gördüğü birkaç parlak yıldız ve ay parçacığıydı.

Sıkışık hasta yataklarının arasından hızla geçtiler; titreyen duvar fenerleri ve başucu mumları hastalarının çoğunun uyanık olduğunu ve çalışma alanını tuttuğu odanın küçük yarısına korkulu bakışlar attığını ortaya koyuyordu. Burayı çevreleyen keçe perde geri çekildiğinde ortaya çıkan kaos gözler önüne seriliyordu. Eczacılık işlerini yaptığı masalar devrilmiş ve kırılmış camlar yere saçılmıştı. Kitap rafları ve çalışma masası yağmalanmıştı, en azından Nahri öyle düşünüyordu, çünkü doğal halleri de bu görüntüye meyilliydi.

Ve hepsinden önce Elashia vardı. İki muhafızdan hızla uzaklaştı ve Nahri muhafızlardan birinin acı dolu bir çığlık attılar. "Beni ısırdı!"

"Süleyman'ın gözü," diye yemin etti Nahri, olay yerine doğru koşarken. "Kapat şu lanet perdeyi!" asistanlarından birine bağırdı, yarı gölgelerde saklanan bir soylu kadındı. "Hastalarımı korkutuyor!"

Elashia, Nahri'nin sesiyle donakaldı ve alev alev yanan ateş çukurunun önünde durdu. Bakması bile dehşet vericiydi; zar zor giyinmiş ve siyah kanla sıırıslıklam olmuştu. Nahri yaklaştıkça nedenini anladı.

Resim yapıyordu. Ya da en azından bir çeşit yaratıcılık yapıyordu. Kan ve parçalanmış Kıyafetler, Nahri'nin bir sürü harap olmuş cam eşyası ve buruşturulmuş notlarla birlikte taş zemine bir dizi desen halinde dikkatlice dizilmişti. Hayır... desen değil, diye fark etti Nahri, hortum yerine yırtık ve bükülmüş bir kola sahip kanlı bir fil şeklini tanıyarak. Hayvanlar. Cehennem gibi bir hayvanat bahçesinden bir hayvan sürüsü.

"Onu fark ettiğimizde eczaneye girmeye çalışıyordu, Banu Nahida," dedi içlerinden biri. Elashia onlara dişlerini gösterirken muhafızlar uyardı. Yeşil gözleri parlıyordu, Dara'nınkilere o kadar benziyordu ki Nahri irkilmekten kendini alamadı. Köle işaretinin koyu çizgileri ateş ışığında donuk ve siyahtı. Dövme omzundan kısa bir süre önce sona eriyordu. Dara'nın gözlerini paylaşıyor olabilirdi ama eski efendilerinden geriye daha az kanlı bir iz bırakmıştı.

Nahri Divasti'de nefesinin altında "Onu eczacının yanına yaklaştırma," diye uyardı. "Ne olursa olsun." Notlar kurtarılabılır ve kırık camlar süpürülebilirdi ama eczanesinin kumlanmış raflarının arkasında buradaki herkesi öldürebilecek şeyler vardı.

Elashia'nın vahşi gözleri hâlâ onunkilere kilitlenmişti. Nahri ellerini kaldırdı. "Sakin ol," dedi usulca Sahrayn dilinde. "Daevabad'da özgür ve güvendesin. Hiçbir yerde ifrit ya da insan yok.

Buraya yakın." Elini uzattı. "Benim adım Banu Nahri e-Nahid. Neden gelip benimle oturmuyorsun?"

Elashia hareket etmedi; gözünü bile kırpmadı. Tanrım, neredeyse tanınabilir hiçbir şey yoktu. yüzünde cin vardı. Zemine boyanmış hayvanlardan biri de olabilirdi.

Ve bir an için Nahri doğru kararı verip vermediğini merak etmeye başladı.

Eczane raflarının içinden bir şey gümbürdedi, sessiz bir yıldız patlaması - anka kuşu tüyü deposu. Elashia irkildi ve ona doğru dönerken muhafızlardan biri kılıcını hafifçe kaldırıp ona doğru bir adım atmak için o uygunsuz anı seçti.

Bu bir hataydı. Elashia bir tıslamayla karnında öyle hızlı bir kesik daha açtı ki Nahri'nin gözleri hareketi zar zor takip edebildi ve avucuna bir şekil çizdi. Saniyeler içinde avucundan kanla parlayan siyah bir bıçak çıktı.

Nahri geri çekildi. Yüce Tanrı adına... bu yeniydi. Ve bu şu anlama mı geliyordu.

Elashia parmaklarını şıklattı.

Boyalı bir yılan yerden yükselip baldırına vurarak kâğıttan dişlerini derisine geçirmeye çalışırken muhafız haykırdı. Bir çift fil ikinci muhafıza saldırıp son masasını da parçalayınca trompet sesleri havayı doldurdu.

"Dur!" Nahri Elashia'ya doğru koşarken bir şeyin ona doğru hamle yaptığını gördü. Kendini sırt üstü düşmüş bulmadan önce, üzerinde kâğıttan çizgiler olan kanlı, siyah bir post gördü. Sert bir şekilde yere düştü; rüzgâr ciğerlerini parçaladı.

Yere boyanmış olan kaplan.

Yaratık sadece büyük bir köpek boyutlarındaydı ama bu darbenin arkasında güç vardı. Kaplan tek pençeli eliyle onu pençeledi ve kulağına hırladı. Nahri donmuş bir halde kaplanın yüzündeki korkunç maskeye baktı. Burada kâğıttan dişler yoktu; kaplanın dişleri

kırık cam ve alıntı neşter bıçaklarından oluşan kanlı ve keskin bir karmaşaydı. Kükredi, sıcak nefesi yanan cam kokuyordu.

Ve sonra genç muhafız sırtını tutarken yuvarlanarak uzaklaştı. Dağınık postunu oluşturan kâğıtlardan bir tutam yakaladı ve parmaklarının arasından alevler fişkırdı. Canavar ığlık atarak boğazını pençeledi. Elashia bıçağını kaldırarak Soroush'un üzerine döndü.

Nahri ona doğru koştu. Günlerdir üzerinde çalıştığı bir iksirin kalıntıları olan buhar ve kuş kemiklerine benzeyen şeylerden yapılmış çığlık atan bir maymunu atlatan Nahri saniyeler içinde kadının yanındaydı. Elashia onunla yüzleşmek için döndü ama tökezledi, belli ki yeni bedenine hâlâ alışamamıştı.

Nahri onu yakaladı ve yüzünü ellerinin arasına sıkıştırdı. "Uyu," diye emretti Arapça, işe yaraması için dua ederek.

Elashia onun kollarına yığıldı. Nahri titrek bir nefes aldı ve sonra durdu.

Havadaki kan kokusunu aldı ve odanın öbür ucunda yavaşlayan bir kalp hissetti.

Elashia'yı bıraktı ve pavyona doğru koşmaya başladı. Hayatını kurtaran genç muhafız yanan kaplanın altında yığılmış, boğazı kaplanın sivri cam pençeleri tarafından parçalanmıştı. Altında siyah kan birikmiş, sersemlemiş kara gözlerinde bir parıltı oluşmuştu.

Nahri hızla onun yanına koştu. Avucunu adamın harap olmuş boğazına sertçe bastırdı ve sonra tısladı, buzlu iğneler avucuna battı. Elashia'nın pençeleri yapmak için kullandığı cam parçaları kirlenmiş olmalıydı, muhtemelen etrafa saçtığı rastgele malzemelerin bir karışımıydı. Muhafızın harap olmuş boğazından yeşil renkli gümüş bir şey parıldadı. Nahri elini yarasının üzerinde tutarak kanı yavaşlatmaya odaklandı ve kalbine şöyle komut verdi dövmeye devam et. "Nisreen, sunağımın bana cımbız ve yanan bir sedir çubuğu getir!"

Genç muhafızın yüzüne bir parça hayat geri geldi. Yarısi kötü yaralanmıştı, derisi Sanki yanmış gibi benek benekti. Gözleri onunkileri buldu, şimdi şaşkınlıktan çok korkmuştu. Ağzını açtı, anlaşılmaz küçük bir hece kaçtı.

"Yapma," diye uyardı. "Kanamayı daha da kötüleştireceksin."

Soruş onun yanına düştü. "Mardoniye," diye nefes aldı. "Ah, hayır."

"Bana temiz sargı bezi getir," diye emretti Nahri. Koşarak gitti.

Nisreen elinde ateşli tütsü, cımbız ve teneke bir tepsiyle döndü. "Pekâlâ Mardoniye," diye başladı Nahri, sesini sakın tutarak. Kendisi için ölmeye hazır bir adamın adını bilmediği için duyduğu küçük suçluluk duygusunu bir kenara itti. "Sadece sakın ol ve küçük nefesler al. İyi olacaksın."

Ateşi yaklaştırdı, derinin hemen üzerinden geçirdi, sinirleri öldürüp iksiri yakarken yarayı arındırdı. Cızırdadı ve köpürdü, bir anda buharlaştı. parıltılı akik pusu. Mardoniye'nin bakışları kutsal aleve kilitlendi ve gözyaşlarını geri kırıptı. O Nisreen'e geri verdi ve asistanına yanına oturmasını işaret etti.

Nisreen'e görebilmesi için alevi daha yüksekte tutmasını işaret ederek yaklaştı. Sadece birkaç cam parçası vardı ve avucunu tekrar yaraya bastırmadan önce onları hızla çıkardı.

İyileşti. Normalde olduğundan daha yavaş olsa da, elinin altındaki deri tekrar birbirine dikildi. Elini çektiğinde yara hâlâ kızgın ve kırmızıydı.

Ama hayati tehlikesi yoktu. Soroush'tan bandajları aldı ve cildinde ne varsa bir örnek almak için ellerini birine sildi. Nisreen'e uzattı. "Bunu test et. O pençelerdeki şeyin geri gelip bize musallat olmayacağından emin olmak istiyorum."

"Evet, Banu Nahida."

Nahri dikkatini genç muhafıza verdi ve dikkatlice boğazını sardı. "İyileşene kadar seni burada tutacağım. Şimdilik sargılı tutacağız ve zehirin kalıcı bir etkisi olmadığından emin olmak için daha sonra kontrol edeceğim."

Gözyaşlarını geri kırıptı. "Tha-" diye mırıldanmaya başladı.

"Gerek yok." Gülümsedi ve onun eline dokundu. "Sen benim hayatımı kurtardın. Şimdi git o sesi dinlendir." Soruş'a baktı. "Yataklardan birine girmesine yardım et."

"Evet, Leydim."

Nahri derin bir nefes aldı ve yıkılmış çalışma alanını, kanlar içindeki Elashia'yı ve inanılmaz derecede sinirlenmiş Nisreen'i seyreterek topuklarının üzerine oturdu.

Asistanına zayıf bir gülümseme sundu. "Şey... Temizlik yapmam gerekiyordu."

#

Nahri bir elini Elashia'nın hararetli alnına bastırdı. Serbest bırakılan kadının gözleri Kapalı göz kapakları. Ağzına biraz daha sıvı koydu ve sonra arkasına yaslandı. "Bu onu yarına kadar dışarıda tutar." Yıkık masasından çıkardığı parşömene göz attı; Elashia'yı kurtardıktan sonra kendisine verilen kalıntıyla birlikte tutulan kayıttı bu. "Görünüşe göre zanaatkâr sınıfındanmış. Belki de bir çeşit ressamdı."

"Şaşırtıcı bir çıkarım," dedi Nisreen alaycı bir tavırla. Asistanı baygın kadının yanına oturmuş, sivri tırnaklarını törpülüyor ve ellerini bağlıyordu. "Belki de bir dahaki sefere köleleştirilmiş bir cinin kalıntısını çalmadan ve onu hayata döndürmek için yasaklı büyü yapmadan önce geçmiş hakkında daha fazla bilgi edinmelisin."

Nahri ona ters ters baktı. "Onu kölelikte mi tutmalıydım? Ben bir Nahid'im. Bu benim sorumluluk."

"O zaman sorumluluk sahibi ol." Nisreen ona baktı. "Onu ilk etapta serbest bırakmak inanılmaz riskli bir büyüydü, Nahri. En ufak bir şey bile ters gitseydi... onun ruhunu sonsuza dek kaybedebilirdin, esareti ebedileşebilirdi..."

"Ne yaptığımı biliyordum," diye yanıtladı Nahri hararetle. "İşte bu yüzden bir yüzyıl daha lanet olası bir halkaya hapsolmak yerine özgür."

"Silahları ve canavarları boyayarak var etmekte özgür müsünüz?"

Nahri'nin buna pek itirazı yoktu. "Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum," diye itiraf etti. "Köle büyüğü öngörülemez. Muhtemelen Ifrit'in ona öğrettiği bir şeydir."

Nisreen

iç çekti. "Buna hazır değildin. Bir ruhu özgürleştirmek, onları yeni bir bedene çağırmanın ötesine geçer... ve bunu yapmakla ilgili prestijini tadını çıkarmanın ötesine geçer," diye ekledi Nahri'ye bilmiş bir bakış atarak. "Geri kalanımızın hayal bile edemeyeceği bir acıya katlanıyorlar."

Nahri yüzünü buruşturdu, Nisreen'in sözleri her zamanki gibi yerini bulmuştu. "Özür dilerim," dedi usulca. "Okuduğum Nahid metinlerinde böyle bir şeyden bahsedilmiyordu. Onu seçmek için iyi bir seçim olduğunu düşündüm.

Manizheh laneti çoktan bozduğunu söyleyen bir not bırakmıştı. Rüstem onu serbest bırakmadan önce Hazine'nin kutsal emaneti göndermesini bekliyordu." Yanağının içini ısırdı. "Zariaspa'ya son kez gittikleri günün tarihiydi."

İrkilme sırası Nisreen'deydi. "Anlıyorum," dedi usulca. "Ancak bu pek de iç açıcı bir işaret değil. Banu Manizheh büyü konusunda daha yetenekliydi ama Baga Rustam'ın hastalarına karşı daha yumuşak bir dokunuşu vardı. Bu da muhtemelen böyle bir şeyden endişe duydukları anlamına geliyor."

"Onu kimin serbest bıraktığı neden önemli olsun ki?"

"Bir ruhu hayata döndürüyorsunuz. Bu güçlü bir büyü. yeni uyanmış köle ve bunu yapan Nahid. Yaşadıkları travmanın derecesine bağlı olarak

Acı çeken bazıları buna tutunarak Nahid'e neredeyse yeni efendileri gibi davranıyor. Rüstem daha iyi yönetiyor. Manizheh sabırsız olabilir."

Nahri kaşlarını çatı. "Ama cinlere ne olduğunu nasıl bilebilirler ki?

Kölelikte geçen zaman? Hâlâ ringde kapana kısılmışken ona sorabilecekleri bir şey değil bu."

Nisreen, "Onun anılarından bazılarını görmüş olmalılar," diye açıkladı. "Yetenekli bir Nahid, gemileriyle temas halindeyken köleleştirilmiş bir cinin anılarını çağırabilir. Onları bu şekilde teşhis ederler."

Bunu Dara'ya ben mi yaptım? Nahri iki kez Dara'nın anılarına göz atmış ve korkunç şeyler görmüştü: ifrit'in ellerinde öldürülmesi ve bir insan efendinin ellerinde bir şehri zorla yok etmesi.

O sırada bunun adamın yok ettiği ilk şehir olmadığını bilmiyordu.

Nahri bunu bir kenara itti. Kalbini paramparça eden adamın canı geçmişini düşünmenin zamanı değildi. Yardıma ihtiyacı olan bir hastası vardı. "O zaman işleri nasıl düzeltebilirim?" diye sordu, "Elashia'ya amcamın yapacağı gibi nasıl yardım edebilirim?"

Nisreen ona sempatik bir bakış attı. "Bunu sana söyleyemem, Nahri. Olunacak bir şey değil çalışıldı. Büyüklerinizi izleyerek, ölmek üzere olanların başucunda hizmet ederek, yıllarca kederli akrabalara hayatlarının en kötü haberlerini vererek ve insanların gelecekleri için hayal ettikleri her şeyi altüst eden durumları aşmalarına yardımcı olarak öğrenilecek bir şeydir." Parşömene başıyla onay verdi.

"Bu deneyimin yerini tutamaz. Orada hiçbir şey yok -" eczacıyı işaret etti "- bu kadının ailesiyle birlikte kaybettiği yılların yerini alacak ya da bir insan güruhu tarafından bedenine ve ruhuna yapılan travma ve saldırıyı silecek hiçbir şey yok."

"O zaman ne yapacağım?"

Nisreen içini çekerek Elashia'nın diğeri elini tuttu. "Şehirde serbest bırakılmış cinler için bir yer var. Nahidlerin yardım edemediğı, deneyim yüzünden delirmiş olanlar için. Onun için en iyisi bu olabilir."

Nahri şaşırmıştı. "Bana bu konuda hiçbir şey söylememiştin."

"İstemedim," diye itiraf etti Nisreen. "Burası hoş bir yer değil, Nahri, ve sen çok Dara'ya yakın olmak... Bunu görmenin senin için iyi bir şey olacağını düşünmedim."

Nisreen'in sözleri midesine huzursuzluk saldı. "Onu öyle bir yere göndermek istemiyorum."

"Başka seçeneğiniz olmayabilir." Nisreen yıkık dökük çalışma alanını işaret etti. "Belki de birini öldürdü, Banu Nahida. Revir onun için güvenli değil. Kral bunu öğrendiğinde... seni zorlarsa hiç şaşırmam." Nisreen, Elashia'nın tırnaklarıyla işini bitirdi.

"Umarım bu onun kendi derisini parçalamasını en azından biraz daha zorlaştırır." Başını iki yana salladı. "Asla o kadar ileri gitmemeliydi. Lanet olası Nilofer. Muhtemelen görevlerini yerine getirmek yerine mücevherler hakkında dedikodu yapıyordu. Onu kovmanız gerekecek."

"Onu kovamam. Babası şehrin en zengin adamlarından biri. Revir en son yıkıldığında yeniden yapılanmanın büyük kısmını o karşıladı."

"O zaman onu fiskiyelerden birinde kendi yansımasına bakması için görevlendirin ve onun yerini alabilecek daha yetkin biri."

Nisreen eline bir süpürge aldı ve camları süpürmeye başladı. Bir masa ve bir çift sandalye paramparça olmuş, zemin jilet gibi keskin döküntülerden oluşan bir halıya dönmüştü. Soruş hayvanların çoğunu öldürmüştü ama kanlı kâğıttan bir fil ve buharlı maymun bahçenin vahşi derinliklerine kaçmıştı. Nahri onlarla karşılaşma ihtimali olan bilgisiz hizmetkârlara acıdı. Tereddüt etti,

Midan'daki Mısırlı adamın öldürölmesinden bu yana zihnini kurcalayan düşünceyi, bir sonraki sözlerini düşünerek dile getirdi.

"Birkaç şafit kiralasak nasıl olur? Bazı hizmetçiler yıllardır burada çalışıyor.

Onlar yeterince aşına..."

"Bir Daeva yardımcısının yerine kirli bir kanı koymayı mı düşünüyorsun?" Nisreen dehşete düşmüş gibiydi. "En başta onları tedavi etmek yasalara aykırı... ve sen onlara kendi sihrinden bir şeyler öğretmeyi mi düşünüyorsun? Büyük Tapınak'taki rahiplerin yarısını yabancılaştırırsın."

Nahri başını salladı. "Bu kan saflığı saçmalığına hiç inanmadığımı biliyorsun. Kahire'de her zaman insanları iyileştirdim. Ya da belki başka bir şey yapabilirim, mesela çarşıda bir klinik açabilirim. Şafitlerin hastalandıklarında onları tedavi edecek ebeleri ya da bir tür doktorları olmalı. Onları eğitebilir, temel ilaçlara erişebilmelerini sağlayabilirim."

"Yeterince meşgul olmadığın için mi?"

Haklıydı ama Nahri devam etti. "Bu... bu doğru görünmüyor, Nisreen. Şafit'e olanlar. Söylentileri duyuyorum, Midan'da neler olduğunu görüyorum. İnsanlar köle gibi, haşarat gibi."

"Kapalıçarşı'da yakaladıkları Daevalara ne yaptıklarını hatırlamıyor musun?

Dara'nın ölümü mü?"

"Yani tüm nüfusları acı mı çekmeli?" Nahri ona yalvaran bir bakış attı. "Biz bu muyuz?"

"Tabii ki hayır." Nisreen süpürgesini yere bıraktı. "Ama önerdiğin şey imkânsız Nahri ve bunu sen de biliyorsun. Şafitlerin Nahidlerle ilgilenmesi yasak. Nüfuslarını *artıracak* her şeyden..." diye ekledi dikkatle. "Atalarınızın en merhametlisi bile melez bir kana el sürmeye cesaret edemezdi."

Nahri sinirlendi. "Bizden o kadar da farklı değiller, Nisreen."

"Onlar seni ilgilendirmez." Nisreen onun bakışlarıyla karşılaştı, koyu renk gözleri endişeyle doluydu. "Kalbin doğru yerde olabilir ama seni temin ederim... seni düşmanları olarak görüyorlar. Hepimizi öyle görüyorlar."

Ama ben onların düşmanı değilim. Ben de onlardan biriyim. "Bunun farklı olmasını hiç istemedin mi?" Nahri bunun yerine sordu. "Birbirimizin boğazına sarılmasaydık burada hayat nasıl olurdu diye merak etmiyor musun?"

"Geçmişini değiştiremezsin Banu Nahida." Nisreen başıyla hasta notlarından oluşan yığını işaret etti. "Başını eğ ve işine odaklan. Yaratıcı sende çok olduğunu biliyor."

Başını aşağıda tut. Bu cümle ağzında ekşi bir tat bırakmıştı. Nahri yıllardır bunu yapıyordu. Halkını güvende tutmak için taviz üstüne taviz veriyordu. Kendini güvende tutmak için.

Daevabad onun etrafında cehenneme dönerken. "Elbette," dedi, içindeki acıyı bastırarak Sesi yükseliyordu.

ALI

Sahne, Bakır Krallığı sırasında, Nahri, Ali ve Zeynep'in Daeva Tapınağı'nı ziyaretinden birkaç gün sonra geçmektedir. İlk iki kitap için spoiler içermektedir.

Ali kucağındaki kroki ile hastane bahçesi arasında gidip geldi ve kalemini alt dudağına vurdu.

"Belki başka bir gölge ağacı," diye mırıldandı. Bahçenin yarı yıkık çardağında ya da Subha'nın deyimiyle çardakta yalnızdı: Nahri'nin çürüyen ölüm tuzağında. İki şifacı haftalardır çardağı onarmak mı yoksa yıkmak mı gerektiği konusunda tartışıyorlardı; bu tartışma hastanenin restorasyonunun çoğuna uygulanabilirdi. Nahri, kendisine Nahid atalarını hatırlatan her şeye derinden bağlıyken, Subha bir devlet güvenlik müfettişi ruhuna sahipti. Ali ise kavgalarında bir taraf seçmekten dini olarak kaçınıyordu. Ve insanlar onun kendini koruma içgüdüğü olmadığını söylüyordu.

Yine de, çürüyen çardağın bir ölüm tuzağı olmadığını iddia etmek mümkün değildi. Bir zamanların oymalı ahşap sütunları termit delikleriyle doluydu; çatıyı ise budaklı, yayılan bir incir ağacı destekliyordu. Ama sarmaşıkların gizlediği ve akli başında herkesin uzak durduğu çardak, aynı zamanda Ali'nin rahatsız edilmeden evrak işlerini halledebildiği yegâne yerlerden biriydi. Taş bir bankın kalıntıları üzerinde bir yığın bitmiş sözleşme duruyordu ve bu manzara onu tatmin ediyordu. Şimdi onlara gülümseyerek bakıyordu.

Tam zamanında siyah giysili bir figürün çardağa girdiğini gördü. Mor çiçeklerle dolu bir ağaç dalını geriye doğru çekerek içinden geçti ve sonra parşömenine doğru bıraktı.

Ali'nin evraklarını kurtarmakla kendini aniden gelen davetsiz misafirden korumak arasında karar vermesi gereken bir saniyesi vardı -yıllarca suikastçılar tarafından avlanmanın sezgisel hale getirmesi gereken bir karar- bu yüzden tabii ki evraklarına atladı ve kayalık zeminde incikleri üzerinde kayarak

Parşömenler yağmurdan ıslanmış çalılarının arasına uçmadan önce onları almak için hamle yaptı. Ali ancak sözleşmeleri güvenli bir şekilde göğsünde kenetlendiğinde Nahri'yi görmek için döndü.

O da benzer bir şekilde kalbini sıktı. "Tanrım, al Qahtani. Çalılarının arasından böyle atlayarak bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?"

Ali ayağa kalktı ve çardağın alçak tavanına çarpmamak için eğildi. Dışarı çıktı

Bir acı tıslaması; kaval kemikleri korkunç bir şekilde yanıyordu. "Sanki büyülü bir şeymiş gibi buraya koşan kadın

Canavar onun peşindeydi." Sonra Nahri'nin kızarmış yanaklarına ve dağınık başörtüsüne yapışmış yapraklara bakarak kaşlarını çatı. "Bekle... peşinde büyülü bir canavar mı var?"

Nahri'nin ifadesi karardı. "Daha da kötüsü. Kaveh buradaydı."

Ali ürperdi; çardakta saklandığı için mutluydu. "Bugün hastaneyi ziyaret edeceğimi bilmiyordum."

"Ben de öyle. Sanırım beni Şafitlerle skandal yaratacak bir şey yaparken yakalamayı umuyordu, onlara eşit davranmak ya da güzel bir söz söylemek gibi." Nahri iç çekti. "Oturabilir miyim?" diye sordu, bankı işaret ederek. "Sadece nefes alabileceğim ve birkaç dakikalığına insanları görmeyeceğim bir yere ihtiyacım var."

"Şey... evet, elbette." Ali eşyalarını toplamaya başladı.

Nahri ona el salladı. "Kalabilirsin. Sen sayılmazsın." Gözlerini adamın bacaklarına dikti. "Ama kanaman var."

Ali bacaklarına baktı. Pantolonundan ve çanağından kan fişkırıyordu.

çok. Demek kaval kemikleri bu yüzden bu kadar kötü yanıyordu. "Bir şeyim yok," diye yalan söyledi. "Sadece bir sıyrık."

Ama Nahri çoktan evraklarını elinden almıştı. Onu bankın üzerine itti. "Otur. Sadece bir sıyrık... Beni aptal adamların gururundan kurtar. Pantolonunu topla."

Mahcup olan Ali yine de itaat *etti*, ayak bilekleri ve dizleri arasında artık deri kalmadığını ve sandaletlerinin siyaha dönecek kadar çok kanadığını fark ettiğinde yüzünü buruşturdu. "Oh."

"Ah, gerçekten." Nahri gözlerini devirdi ve sonra bunu her gün yapan bir profesyonel rahatlığıyla baldırlarının arkasını kavradı. Ali onun dokunuşuyla sıçradı ve başını kaldırıp baktı. "Acıdı mı? Bir yerim kırılmış gibi hissetmiyorum."

"Hayır," diye başardı Ali, yağmur çardak çatısını hızla çarpan kalbiyle birlikte daha hızlı vurmaya başlarken. Onun her bir parmağının baskısını hissedebiliyordu.

Nahri derin bir nefes aldı ve ardından bacaklarını soğuk bir göle daldırmış gibi bir serinlik dalgası Ali'yi sardı. Titredi ve yaraların kanamayı durdurup kabuk bağlamasını hayranlıkla izledi. Birkaç dakika içinde, sanki hiç yaralanmamış gibi kaval kemiğini kaplayan sağlıklı deriden başka bir şey kalmamıştı.

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye nefes aldı. "Bunu görmekten hiç bıkmamış olmalısın." "Atalardan kalma görevin zaman zaman avantajları oluyor. Daha iyi mi?"

"Evet," diye itiraf etti. "Teşekkür ederim."

"Bunu bana zaten olan borcuna ekle." Nahri onun bacaklarını bıraktı. "Umarım kağıtlar buna değer."

Ali çoktan sarığını çözmeye başlamıştı. Bezi silkeledi ve sonra parşömenleri dikkatlice sarmak için kullandı. "Tüm bu sözleşmeleri tekrar okumak ve şerh düşmek zorunda kalmamak buna değer. İnsanların inşaat sektöründe rakiplerine karşı gizlice gerçek lanetler kullandığını biliyor muydunuz? sözleşmeler burada mı?"

Nahri ürperdi. "Hayır. Hayır, yapmadım."

"Ben de öyle. Şimdi her şey iki kez okunuyor."

"Kulağa monoton geliyor."

Ali omuz silkti. "Arada sırada biraz monotonluğa aldırmiyorum. Fırçaları dengeliyor ölümle."

Nahri gözlerini kapatmış ve incir ağacının gövdesine yaslanmıştı. Yüzünden kısa bir gülümseme geçti. "Sanırım öyle."

Başka bir şey söylemedi, dinlenmekten memnun görünüyordu. Çardakta kalabileceğine dair güvence vermesine rağmen Ali tereddüt etti. Muhtemelen gitmesi en iyisiydi. Beş yıl önce olsa bunu yapmak için ısrar ederdi. Şimdi durum daha da kötüydü çünkü Ali dillerin nasıl çözüleceğini hayal edebiliyordu.

Emir Muntadhir'in hırslı küçük kardeşinin karısıyla birlikte uzak bir bahçede saklanırken görüldüğü dedikodusu. Daevabad böyle dedikodular için yaşardı.

Ama Nahri ondan kalmasını istemişti. Ve bu en sıcak, en az dikenli Gölde geçirdikleri o korkunç geceden beri konuşuyorlardı. Geçici ve değerli hissettiriyordu.

Böylece Ali kaldı. Karşı banktaki yerine döndü ve eskizini aldı. Neyse ki düşürdüğünde ıslanmamıştı. Tekrar bahçeye bakarak, hangi bitki ve ağaçların bu alana en iyi şekilde uyabileceğini hayal etmeye çalışarak işine geri döndü. Yağmur hâlâ şiddetli bir şekilde yağıyor, su damlacıklarının yaprakları okşarken çıkardığı ses müzik gibi geliyordu. Nemli hava nemle yoğundu ve ıslak toprak ve çiçek kokuyordu. Son derece, neredeyse hipnotize edici derecede huzurluydu. Ve garip bir şekilde, Nahri'nin orada olması aslında oldukça güzeldi. Aralarındaki sessizlik garip bir şekilde rahattı.

Nahri konuştuğunda ne kadar zaman geçtiğinden emin olamayacak kadar rahattı
Tekrar.

"Çizdiğin şey ne?"

Ali başını kaldırıp onun kendisini izlediğini gördü. "Bahçeye ne ekeceğimi planlıyorum."

Nahri şüpheci görünüyordu. "Hisar'da bahçecilik hakkında çok şey öğrendiniz mi?"

"Hisar'da bitkiler hakkında öğrendiğim en fazla şey, pencereden atlamanız gerekiyorsa dikenli çalılardan kaçınmaktı." Ali çizimine dokundu. "Bahçecilik, çiftçilik... bunları Bir Nabat'ta öğrendim."

Kaşlarını çattı. "Senin bir garnizondan sorumlu olduğumu sanıyordum."

Ah, evet, babasının eski yalanı. "Pek sayılmaz," diye cevap verdi Ali, şu anda şiddetli aile sırlarına girmek istemiyordu. "Bir Nabat bir insan vaha kasabasının kalıntıları üzerine inşa edildi. Sulama sistemlerini restore etmeye çalışıyorum. İnanın bana... Son birkaç yıldır bitkiler ve mahsul verimi hakkında Citadel teknikleri hakkında düşündüğümden *çok* daha fazla zaman harcadım."

"Çiftçi Alizayd al Qahtani." Nahri tekrar gülümsedi ve başını salladı. "Bunu hayal etmekte zorlanıyorum."

"Daha çok kanal kazıcısı Alizayd al Qahtani gibi. Her prensin hayal ettiği göz alıcı hayat .."

Hâlâ onu inceliyordu. "Ama orayı seviyordun."

Ali gülümsemesinin solduğunu

hissetti. "Evet." "Geri dönmek

istiyor musun?"

Bilmiyorum. Ali uzaklara baktı, karanlık bakışları fazla değerlendirciydi. Nahri onun iyi biri olduğunu düşünebilirdi.

ama yalancı olmadığını biliyordu, özellikle de ona karşı.

Ama soru aklından çıkmıyordu. Ve doğruyu söylemek gerekirse Ali bilmiyordu. Seçme şansına sahip olma fikri bile yabancı bir kavramdı. Ali gibi insanlar böyle şeylere kendileri karar veremezdi.

"Ailem için en iyisi neyse o olsun," dedi sonunda.

Uzun bir sessizlik oldu, tek ses damlayan yapraklardı. Ali yemin ederdi Nahri'nin bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordu.

Ama ona kaçamak cevabından dolayı seslenmedi ya da alaycı bir şekilde karşılık vermedi. "Sanırım burası bir şeyler istemek için tehlikeli bir yer olabilir," dedi onun yerine, sesi kısıktı.

Eğer gerçek bu değilse. Daha iyi bir Daevabad hayal etmek Ali'ye ve çevresindekilere pahalıya mal olmuştu. Kendi hayatı hakkında, doğduğu andan itibaren reddedilen gelecekler ve yollar hakkında hayal kurmak tehlikeliden de öteydi. Bu ona kendini ham hissettiriyordu. Yaralı, çirkin ve acı.

Bu, düşüncelerinin sürüklenmesine izin vereceği bir yön değildi. "Evet," dedi basitçe.

Nahri ayağa kalktı. "Bir bakayım." Krokiyi Ali'nin elinden kapdı ve kendisine oturacak yer açmak için Ali'yi dirsekleyerek kenara çekti.

Yanaklarında utanç verici bir sıcaklık yükseldi. "Ben çok iyi bir ressam değilim."

"Hayır, değilsin. Ama bunu anlayabilirim." Çizimi eğdi. "Şifalı otlar mı?"

Arapça notu yüksek sesle okuyarak sordu.

"Bahçenin esas olarak dinlenme amaçlı olduğunu biliyorum, hastalarınızın dinlenmesi için. Her neyse." Ali ağlayan bir selvi ağacı çizdiği resmi gösterdi. "Yani bolca gölge ağacı ve çiçek koyacağız... yeni bir çeşme. Ama madem yerimiz var, işe yarar bir şeyler de yetiştirebiliriz ve burada bir bitki yatağı için de yer var."

"İşte Geziri pratikliği."

Nahri kâğıdın üzerine eğildi. Artık o kadar yakındaydı ki Ali yüzündeki nem parıltısını görebiliyordu. Birkaç tutam saç eşarbından sıyrılmış ve nemli tenine yapışmıştı. Bir nefes aldı ve alnında iz bırakan sedir külünün ve saçlarına örülmüş yasemin çiçeklerinin kokusunu aldı.

Yakınlığı son derece dikkat dağıtıcıydı, o kadar ki Ali onun sorduğunu fark etmedi. omzunu dürtene kadar ona bir soru sordu.

"Bu bir portakal ağacı mı?"

"Portakal ne... evet," diye kekeledi Ali. "Amcanın saraydaki bahçesinden bir fidan nakledebiliriz diye düşündüm. Ya da başka bir şey yapabiliriz," dedi Ali şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Limon ya da ıhlamur, ne istersen, gerçekten."

"Hayır. Turuncu mükemmel." Nahri'nin gözleri resimden ayrılıp onun bakışlarıyla buluştu. "Bu çok düşüncelisin."

Hâlâ telaşlı olan Ali ensesini ovuşturdu. "Çok seviyor gibiydin."

"Tabii ki hoşuma gidiyor." Ona, karnının çırpınmasına neden olan bilmiş, yaramaz bir gülümseme verdi. "Senin de aynı derecede mutlu anıların olduğunu düşünmezdim."

Talihsiz buluşmalarına yaptığı ima gözünden kaçmadı. "Davet edilmediğim bir yerde bulunmamalıydım," dedi elinden geldiğince diplomatik bir tavırla.

"Peki, öğrenirken dinle." Nahri ona eskizi geri verdi ve sonra iç çekti.

"Belki Kaveh'i koruya gelmesi ve bir kök tarafından yutulması için kandırabilirim."

"Ziyareti o kadar kötü müydü?"

Nahri kaşlarını çattı. "Benimle konuşma şeklinden nefret ediyorum... pek çoğunun yaptığı gibi. Sanki ben temizlemeleri ve korumaları gereken yarı vahşi bir çocukmuşum gibi. Kaveh gibi insanlar onlara gerçekten meydan okuyan bir lider olmak yerine tapınabilecekleri sessiz bir ikon olmamı tercih ediyor. Bu çileden çıkarıcı."

"Bunun sadece seni korumakla ilgili olduğunu sanmıyorum," dedi Ali, Tapınak'a yaptıkları ziyareti ve Nahri planını açıkladığında rahiplerin ve Kaveh'in yaşadığı dehşet dolu şoku hatırlayarak. "Bence korkuyorlar. Bence sen onlara meydan okumaktan fazlasını yapıyorsun. Onları utandırıyorsun."

Nahri ona sinirli bir bakış attı. "Onları nasıl *utandırabilirim*? Diplomatik bir şekilde davrandım her lanet dönüšte!"

"Diplomatik bir şekilde Daeva tapınağına gittiniz ve şafitler hakkında yüzyıllardır süregelen cahilce inançları teslim ettiniz. İnsanların kendilerini inandırdıkları türden şeyler, böylece bir başkasını aşağı görebilir ve yine de kendilerini iyi bir insan olarak adlandırabilirler. Bu insanlar için duyması zor bir şey." Ali, daha birkaç hafta önce kendi atalarının eşitlik için verdikleri savaşta katlettikleri masum şifacıların kemiklerini buldukları Nahid'in eski eczanesine doğru baktı. "Bana güvenin."

Sözleri bir dakika boyunca ağır ağır asılı kaldı. Ve sonra Nahri, hayatında duyduğu en alaycı ses tonuyla, "Am Gezira'da gerçekten de sesler duymaya ve çölde dindar bir şekilde dolaşmaya başladın, değil mi?" dedi.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." İcini çekti ve dizlerini göğsüne çekerken ona daha da yaklaştı. Çarşafının ucunu sallayarak su damlacıklarını etrafa saçtı. "Bu arada bu yağmuru sen mi yapıyorsun?"

Bu beklenmedik soru, içinde bir korku yumağı yarattı. "Tabii ki hayır."

"Utanç verici." Nahri ona baktı ve gözlerinin karanlığında hiçbir suçlama yoktu ya da şaka. Sadece çok ama çok yorgun görünüyordu. "Bunu birkaç gün daha sürdürebileceğini umuyordum."

Ali umutsuzca, sözlerini daha iyi kullanabilmeyi diledi. Kadının yüzündeki hüznü hafifletecek bir şey söyleyebileceğini düşünemiyordu. "Biraz daha yağmur yağarsa bu çatı çökecek," dedi şaka yapmaya çalışarak. "Daevabad'ı boğabilir. Seni de benimle birlikte buraya hapsedebilir."

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Her zaman o kadar kötü değilsin. Bir çocuk gibi konuştuğunda bile Cuma vaizi."

"Bir dakikalığına tekrar böyle konuşabilir miyim?" Nahri başını sallayınca Ali devam etti. "Gurur duymalısın. Bu hastane, Subha'yı getirmek ve rahiplerinle yüzleşmek... hepsi inanılmaz derecede cesurca. Harika şeyler yapıyorsun. Başkalarının seni küçük hissettirmesine izin verme çünkü onlar seninle boy ölçüşmeye çalışıyorlar."

Nahri ona baktı. Adam onun gözlerinde çalkalanan duyguları okuyamadı ama sonra bakışlarını kaçırmadan önce sesli bir şekilde yutkundu. "Teşekkürler, al Qahtani," diye mırıldandı.

Yine sessizlik içinde birlikte oturdular. Kadının omzu Ali'nin omzuna değdi ve Ali'nin kıpırdamadan durabilmesi için yapabileceği tek şey buydu.

Nahri incir dallarından birine ayağıyla vurdu. "Bunun meyve vereceğini düşünüyor musun?"

Ali bunun bir metafor mu yoksa konuyu değiştirme çabası mı olduğunu bilmiyordu. "Ben Elbette."

"Artık bir çiftçi olduğumu sanıyordum."

"Hendek kazıcı. Farklı bir uzmanlık

alanı." "Ah, elbette. Büyük hatamı

bağışlayın."

"Peki ya sen?" diye sordu Ali. "Ekin rotasyonu için kraliyet hayatını bırakma arzumu itiraf ettim. Banu Nahida olmasaydın ne yapardın? Sakın doktor ya da eczacı deme. Bu hile yapmak olur."

"Hile yapmayı severim." Nahri omuz silkti. "Bilmiyorum... Bunu hiç düşünmedim."

"Hiç farklı bir hayatın hayalini kurmadın mı?"

"Sana hayal kurmaya inanmadığımı söylemiştim. Sizi hayal kırıklığına uğrattır."

"Bu duyduğum en iç karartıcı şey ve ben altı yaşındayken bütün bir yılını Kıyamet Günü'nü detaylandırarak geçiren bir şeyhim vardı. Hadi," diye cesaretlendirdi, yüzünü ona dönerek. "Ayrıca bu bir rüya değil. Gerçekleşmeyeceğini bildiğin bir fantezi. Dikkat dağıtıcı bir şey. Şarap

Şair," diye takıldı Ali, Nahri'den en uzak şeyi düşünerek. "Simurgh eğitmeni. Benim babamın en sabırlı kâtibi."

Nahri onun omzuna vurdu. "Zehirlenmeyi tercih ederim. Hmm. Doktor olamasaydım... Kitapçı olabilirdim belki."

"Kitapçı mı?"

"Evet," diye cevap verdi, sesi daha emin geliyordu. "Sanırım kendi işimin sahibi olmak hoşuma gider. İnsanlarla konuşmayı seviyorum, kitapları seviyorum ve en önemlisi, insanları paralarını vermeye ikna etmekten hoşlanıyorum. Ayrıca, tüm o kitaplara sahip olduğunuzu hayal edebiliyor musunuz? İstedğin her şeyi okuyabildiğini ve beynini bütün gün yeni bilgilerle doldurabildiğini?"

Ali sırtıttı. "Evet, evdeki her şeye el atmak için ne kadar hevesli olduğunu hatırlıyorum. kütüphane."

"Affedersiniz, raftan fırlayıp duvara çarpan ben değilim. merakları için."

Ali kütüphanenin yeraltı mezarlığına yaptıkları yolculuğu hatırlayarak kızardı. "Çok acımişti," diye itiraf etti. "İyi ve korkmamış gibi davranmaya çalışıyordum ama tüm o süre boyunca yıldızlar görüyordum."

Nahri güldü. Bu gerçek, derin bir kahkahaydı, onun alaycı kıs kıs gülüşlerinden biri değildi. Ali onun gülüşünü en son ne zaman duyduğunu hatırlayamıyordu. Onu yakalamak, gülümsemesinin yüzünü nasıl aydınlattığını ezberlemek ve olabildiğince uzun süre orada tutmak istedi.

Ama gülümsemesi çoktan solmaya başlamıştı. "O öğleden sonraları gerçekten çok keyif aldım," diye itiraf etti. "Daevabad'a ilk geldiğimde çok şaşırmışım. Herkesin beklentileri, politika

anlayamıyordum, ezici bir şeydi. Günde birkaç saat uzaklaşmak çok güzeldi. Arapça konuşmak ve sen beni aptal yerine koymadan tüm sorularıma cevap almak." Elllerine baktı. "Bir arkadaşım varmış gibi hissetmek güzeldi."

Ali'nin yapabileceği her türlü alaycı şaka dudaklarında öldü. "Tekrar arkadaş olabilir miyiz? Ya da arkadaş değil!" Nahri'nin ifadesi değişince hemen düzeltti. "Sadece ara sıra son derece tehlikeli bir çardakta buluşup yaşamayı tercih edecekleri farklı hayatlar hakkında fanteziler kuran iki insan."

Başını sallamaya başlamıştı bile. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Ali."

Ali. Daevabad'a döndüğünden beri ona ilk kez böyle hitap etmişti. "Bunun nedeni Teknedeki o geceyi hatırlıyor musun?" diye sordu telaşla. "Özür dilerim. Gerçekten-"

"Teknedeki o gece yüzünden değil." Nahri uzandı ve onun ellerinden birini tuttu. Kızın parmakları onunkilerin arasından geçerken Ali tamamen hareketsiz kaldı. Elini sıktı ve sonra çok dikkatli bir şekilde bıraktı. "Çünkü tekrar arkadaşın olmayı ne kadar çok istediğime güvenmiyorum."

Ali nefessiz kaldığı kadar şaşkındı da. "Anlamıyorum."

"İstemediğini biliyorum. İstemiyorum," diye mırıldandı, ayağa kalkarken kendi kendine konuşuyormuş gibi görünüyordu. "Sadece... daha önce de söylediğin gibi: sen ailen için en iyisini yapacaksın. Ben de Daevalar için en iyisini yapacağım. Eğer ikimizden birinin bir seçim yapması gereken bir zaman gelirse... Bence arkadaş olmasaydık bu daha kolay olurdu."

Ali'nin buna verecek bir cevabı yoktu. "Sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey yok mu?" diye sordu usulca, Nahri'nin çarşafını dikkatle başına geçirip ayağa kalkışını, yalnız görev örtüsünü yeniden üstlenişini izlerken içi acıyordu. "Seni böyle üzgün görmekten nefret ediyorum."

Nahri ona gözlerindeki sefaletle dokunmayan kırık bir sırıtış verdi. "Beni dışarı kaçır Baban gitmene izin verirse? Şüphesiz Bir Nabat'ın iyi bir kitapçıya ihtiyacı olabilir."

Ali umutsuzluğa kapılmış olsa da gülümsemeye zorladı. "Banu Nahida büyüklüğünde seyahat çantaları için gözümü dört açacağım."

"Teşekkürler." Nahri yıkılmış sütunların üzerinden geri adım atarak ayrılmak üzere hareket etti. Bakışlarını indirdi. "Ama Ali... bir şey daha var?"

Yukarı baktı. Nahri tam olarak arkasını dönmemişti ve çenesinin altında tuttuğu çarşafın arkasından yüzünün profili sadece kısmen görünüyordu.

"Evet?" diye sordu.

Durakladı ve tekrar konuştuğunda sesi daha tereddütlüydü, utanmıştı. "Tepelerde yetişen küçük mor çiçekler var. Onları hiç yakından görmedim - baban şehir surlarının dışına çıkmama izin vermiyor. Ama neden bahsettiğimi biliyor musun?"

Ali öyle olduğunu fark edince şaşırdı. "Sanırım onlara iris deniyor."

"Onları burada yetiştirebilir miyiz?" Nahri sordu. "Burada açan ilk çiçeklerden biridir. Bahar. Onları görmek beni her zaman umutlandırmıştır."

"O zaman onları her yerde yetiştireceğim," dedi Ali otomatik olarak. Böyle söylediğini fark edince Bir tür ciddi yemin gibi, hemen ekledi, "Yine de deneyeceğim."

Arkasını dönmeden önce dudaklarında gülümseme olabilecek bir hayalet kıvrıldı.

"Teşekkürler."

Ali onun gidişini izledi. Yüzlerce yarım yamalak cümle yükselse de başka bir şey söylemedi. Dilini, duygularını ve hislerini tam olarak çözemiyordu.

Bunun yerine, sahip olduğunu inkâr ettiği marid büyüünü sessizce çağırdı ve yağmuru kızın başına düşmeden önce çok dikkatli bir şekilde durdurdu.

ZAYNAB

Bu sahne Bakır Krallığı'ndaki olaylardan hemen sonra geçmektedir. İlk iki kitap için spoiler içermektedir.

"Bunun gibi mi?" Ali başını eğerek onun türbanını incelemesine izin verdi.

"Hayır, öyle değil. İzin ver..." Zeynep sarığı hızla yeniden sardı, ipek ellerinde tüy gibi hafifti. "Kıvrımları daha keskin yapmak istiyorsun. Bunun gibi. Ve mücevhere ihtiyacın olacak..." Arkasını döndü ve hizmetkârlarına getirttiği süs eşyaları yığınınından birkaç parça çekerken mırıldandı.

Ali boynuna inciler takarken yüzünü buruşturdu. "Eğer daha iyi bilmeseydim bundan keyif alıyordun."

"Bundan çok keyif alıyorum. Yeniden bebeklerle oynamak gibi ve bana bir iyilik borçlusun." Zeynep tütsü tepsisini aldı ve Ali'nin başının üzerinde sallayarak dumanın elbiselerini koklamasını sağladı.

"Acelem var' kısmından bahsetmiştim, değil mi?"

"Asiller dakiklik konusunda endişelenmezler." Başparmağına gümüş bir yüzük taktı. "Ta Ntry için pembe bir elmas. Akıllı olsaydın, küçük kardeşim, günlük kıyafetinin en az bir parçasının Ntaran olmasına dikkat ederdin. İnsanlara iki güçlü aileden geldiğini hatırlatırdın."

"Zeyneb, hayatımda bir gün bile birinin bana şu gerçeği hatırlatmadığı bir gün olmadı Ben Ayaanle. Genellikle kabaca." Ali geri adım attı ve doğruldu. "Nasıl görünüyorum?"

Zeynep gözlerini kırptırdı. Nahri'nin Tapınak'ta rahiplerle yapmayı planladığı toplantıyı son anda kurtarmak için Muntadhir'in tören kıyafetlerini çalma planlarının mimarı o olabilirdi ama kardeşini görmek onu hâlâ şaşırtıyordu. Karşısında duran uzun boylu, heybetli adamda, harem bahçesinde onu takip eden geveze genç çocuktan çok az şey vardı. Hizmetçilerinden birinin yardımıyla, kardeşinin boyunu uzatmak için bazı büyüler kullanmışlardı.

abanoz cübbe. Ali'nin ayak bileklerine kadar uzanıyordu, gece kadar siyahtı. Kahtani renkleri içinde çarpıcı görünüyordu, mor ve altın desenleri birbirine karışmıştı. Hâlâ zülfikarını ve hançerini takıyordu; iyi yıpranmış saplarıyla ölümcül bıçaklar, kıyafetine tezat oluşturarak onları daha da belirginleştiriyordu.

"Emir'e benziyorsun," dedi Zeynep usulca, kalbi kardeşleri arasında kaldığında her zaman olduğu gibi burkuldu. Bu çok zordu. Muntadhir'i seviyordu ve onun için sadece en iyisini istiyordu. Ama bir ömür boyu Geziri ve Ayaanle soylu kadınları tarafından 'öteki' muamelesi gördükten sonra, Ali'nin Hisar'a sürüklenip bir silaha dönüştürülmesini izledikten sonra...

Zeyneb, bir Ayaanle erkeğini krallar gibi giyinmiş görmekten duyduğu şiddetli gururu inkâr edemezdi. "Amma'nın seni asla böyle görmediğinden emin olmalısın," diye uyardı. "Bu ona fikir verecektir."

Ali ürperdi. "Böyle şakalar yapma. O her şeyi duyar." Dudağını ısırды. "Sen gerçekten bunun işe yarayacağını

düşünüyor musun?" "Başka bir fikrin var mı?"

"Dhiru'ya, Tapınağa giderse tekrar göle atlayacağıma dair söz verebilirim."

Zeynep ona vurdu. "Böyle şakalar yapma." Başını sallayarak onun bıraktığı parşömen yığınınına baktı. taşıyordu. Ali ve evrak işleri son zamanlarda sürekli yol arkadaşıydı. "Bunlardan herhangi birine ihtiyacın var mı?"

Ali yığını karıştırmaya başladı. "Belki bazı temel planlar... Gerçi rahipler bunların çoğunu zaten biliyor. Bizim onları ikna etmemiz gereken şey, shafit kısmı." Parşömeni kolunun altına sıkıştırdı. "Tanrım, umarım bu işe yarar. Onu tekrar hayal kırıklığına uğratamam."

Onu tekrar hayal kırıklığına uğratamam. Hastaneyi değil. Nahri. Zeynep, Ali'nin duyup duymadığını bile merak etti.

Eğer akılsız ağabeyinin ne kadar tehlikeli bir yolda yarışmaya kararlı göründüğüne dair bir fikri olsaydı.

Onun diğer kolunu tuttu. "Bir yolunu bulacağız," diye söz verdi. "Şimdi gel bakalım.

Hâlâ Muntadhir'in atını çalmamız gerekiyor."

#

Taze bir acının sarsıntısı Zeyneb'i şimdiki zamana getirdi. İrkildi. "Neredeyse bitti mi?" diye homurdandı, acıya karşı gözlerini sıkarak.

Şafii hekim -Subha, diye hatırladı Zeynep-, "Hayır," diye cevap verdi.

"Kıpırdamadan dur." "Daha ne kadar süreceğini biliyor musun-"

"Konuşmayı kesmelisin." Zeynep sözünün bu kadar kabaca kesilmesine şaşırarak gözlerini kırıştırdı ama doktor başını kaldırıp işine bakmadı bile. "Boğazınız yaralanmış ve dinlenmeye ihtiyacı var. Bir dahaki sefere geceyi şehrin yarısına bağırarak geçirmeyi planlıyorsanız, önce biraz ılık zeytinyağı alın."

Zeynep, "şehrin yarısına bağırmanın" Daevabad'ın Gezirilerini kutsal emanetlerinin onları öldürmek üzere olduğu konusunda uyarmanın çok basmakalıp bir yolu olduğunu düşündü ama tartışamayacak kadar yorgun ve kederliydi. Bunun yerine yüzünü buruşturdu ve Subha bileğine atel takarken hareketsiz kalmaya çalıştı. Tüm vücudu ağrıyordu. Dün geceye kadar Zeynep kendini deneyimli bir binici olarak görüyordu; Muntadhir onu yürümeye başladığından beri eyerlere bindiriyordu. Saray bahçelerindeki özel patikalarda dörtnala koşmak varken, Daevabad'da çılgınca dörtnala koşmak, kaçışan cinlerden ve inleyen hortlaklardan kaçmak ve duyabileceği her Geziri'ye uyarılar yağdırmak olduğunu zor yoldan öğrenmişti.

Ama başardık. Aqisa ve ben birlikte. Ölümçül bakır buharı Geziri Mahallesi'ni sardığında, aç ve kötü niyetli bir sis gibi hareket ettiğinde, halkı hazırды: kalıntıları çıkarıldı ve gömüldü. Zeynep sesini kaybetmiş olabilirdi ve günlerce bir atın yanına yaklaşamayacaktı ama o ve Aqisa binlerce hayat kurtarmışlardı. Onlar birer kahramandı.

Kahraman falan değilsin. Eğer sen müdahale etmeseydin kardeşin hala hayatta olacaktı. onu Daevabad'a geri sürüklüyordu. Yine, Ali'nin kraliyet giysileri içindeki anısı.

Nahri'yi hayal kırıklığına uğratma endişesi Zeyneb'in zihninde oynayıyordu. Tekrar dökülmek üzere olan sıcak gözyaşlarına karşı gözlerini sıkıca kapattı. Zeynep yeterince ağlamıştı.

Hâlâ hayatta olabilirdi. Zeynep bir parça umuda sarıldı ama ne olacağını çok iyi biliyordu.

Oranlar.

Çünkü Zeyneb ve Akisa görevlerinin sadece ilk kısmını tamamlamışlardı. Geziri Mahallesi'ni kendilerine doğru gelen veba salgını konusunda uyaracaklardı, evet. Ama sonra Hisar'a gitmeleri gerekiyordu. Ali'yi ve isyanına katılan subayları, daha kötü bir darbenin çoktan geldiğini ve günü kurtarmak için orduya -Daevabad'ın korkulan Kraliyet Muhafızları'na, iyi silahlanmış, iyi eğitilmiş binlerce savaşçısına- ihtiyaç duyulduğu konusunda uyarmak için.

Kale olmaması dışında.

Zeyneb ve Akisa cehennemden fırlamış gibi bir manzarayla karşılaşmışlardı: Zeydi el Kahtani'nin muazzam kalesi -ailesinin Daevabad'da inşa ettiği ilk şey, sevgili kardeşinin son görüldüğü yer- artık yoktu. Devasa kulesi demirlerinden koparılmış, parçalanmış ve göle atılmıştı. Geri kalanı da daha iyi durumda değildi. Her yapı moloz yığınının dönmüştü ve avlusu, devasa bir canavarın pençelerini zeminde gezdirdiği gibi su ve kan dolu hendeklerle yarılmış çamurlu bir çukura dönüşmüştü.

Daha da kötüsü cesetlerdi. Zeyneb'in sayamayacağı kadar çok ceset, hayatının geri kalanında peşini bırakmayacak korkunç hallerdeydi. Ezilmiş, boğulmuş ve parçalara ayrılmışlardı; kanlı üniforma parçaları çoğu zaman onları insan olarak tanımlayan tek şeydi. Enkaz altında yarı gömülü haldeydiler ve sahilin ıslak kumlarına saçılmışlardı, karanlık gölde yüzüyorlardı ve yıkılan kulenin altında sıkışmışlardı. Birçoğu canlı canlı yenmiş, hortlak kalıntıları harap olmuş uzuvlarına dolanmıştı.

Babasının ordusu yok edildi. Kardeşi öldü.

Zeynep kendini kaybetmişti. Atından düşmüş, sağ kalan az sayıdaki gruba doğru koşarken Ali'nin adını haykırmıştı. Ayakta o kadar az adam vardı ki, hiçbirinin o olmadığını bir bakışta anlamıştı. Ancak tüm ada sallanmaya başladığında çukurun kenarına gelebilmişti. Hareket o kadar sarsıcıydı ki Zeynep uçtu, sertçe düştü ve bileğini kırdı. Ancak deprem bunların en önemsiziydi. Zeynep enkazdan korunurken Etrafına yağmur yağarken, gökyüzünün paramparça olduğunu görmek için yukarı baktı.

Krallıklarını insan dünyasından ayıran bir perdeydi. Yok olurken, hayatta kalanlar için kazı yapan cinlerin büyüleri ateşlerini de beraberinde götürdü. Yaralıları yardıma götürmek için kullandıkları büyüleri uçan halıları. Ve Daevabad'daki her büyü parçası gerçek çılgılık başlamıştı.

Zeynep'in bunları dinleyecek fazla zamanı yoktu. O sırada Aqisa yetişmiş ve onu sürükleyerek götürmüş, Zeyneb'i atına bindirip hastaneye doğru dörtmala koşturmuştu. Savaşçı kadın, Zeyneb'i Subha'nın gözetimine bırakırken, "Gitmeye kalkarsan seni bir direğe zincirlerim," diye uyarılmıştı. "Kardeşini arayacağım. Bunu görmene gerek yok."

Zeyneb acı ve şoktan tartışamayacak kadar sersemlemişti ve ancak Akisa gittikten sonra Zeyneb onun sözlerinin anlamını kavrayabildi. Aqisa Ali'yi canlı bulmayı beklemiyordu ve bulunduğu şeyin kız kardeşinin görmemesi gereken bir şey olduğunu düşünüyordu.

Bu saatler önceydi. Zeynep gözlerini açtı. Tek pencereden görebildiği gökyüzü karesi sabahın erken saatlerinin soluk mavisiydi, şafağın kızıllığı gitmişti.

Kimse sabah ezanını okumamıştı. Bunun farkına varmak onu hasta etti. Gerçi Zeynep şu anda dua edip edemeyeceğinden kendisi de emin değildi. Allah'a yakarmaya kalkarsa hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayacak ve duramayacaktı.

Amma, sana ihtiyacım var. Abba'ya ihtiyacım var. Kardeşlerime ihtiyacım var. Zeynep nefes aldı, sakinleşmeye çalıştı.

kendisi. "Saraydan herhangi bir haber var mı?"

Doktor başını salladı. "Duyduğum her şey delilik. İnsanlar başka bir Süleyman'ın sihrimizi elimizden almak ve Yaradan'ın gazabını üzerimize çekmek için geldiğini haykırıyor."

"Buna inanıyor musun?"

"Hayır." Subha ona karanlık bir bakış attı. "Bence tanrılar burayı uzun zaman önce terk etti."

Kapı aralığından gelen bir hareket gözüne çarptı.

"Aqisa," diye nefes aldı Zeynep. "Tanrı'ya şükür. Sen...?"

Soru Zeyneb'in ağzında öldü. Aqisa kanlar içindeydi, yüzü kül rengi olmuştu. Ölümçül zarafeti kaybolmuş bir halde sendeleyerek içeri girdi ve ağır bir şekilde duvara yaslandı.

Zeyneb ona doğru gitmek için hamle yapmıştı ki keskin bir acı Subha'nın hâlâ hayatta olduğunu hatırlattı.

atelinesi bitiriyor. "Ona yardım edin! Yaralandı."

"Ben değilim. Bu benim kanım değil," dedi Aqisa kısık sesle. Perişan görünüyordu, Zeyneb'in gururlu, kaba ve görünüşte korkusuz arkadaşının olabileceğini hayal ettiğinden daha fazla sarsılmıştı.

Zeyneb'in kalbi yere çarptı. "Onu bulmuşsun."

Aqisa başını iki yana salladı. "Ali değil. Lubayd'ı buldum." Başının arkasını taş duvara bastırdı. "Onu bir ifrit öldürdü," diye fısıldadı. "Sırtına bir balta sapladı." Diğer kadının gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Aptal herif. Onun işi yoktu bir ifrit tarafından öldürülmek."

Lubayd. Ali'nin gıdaklayan büyük ayı arkadaşı. Zeynep ağzını kapatarak kısık bir çığlık attı. Zeyneb'in entrikaları olmasaydı Daevabad'da olmayacak bir adam daha. "Aqisa, özür dilerim. Çok özür dilerim."

Aqisa ona el salladı. "Bu sen değildin Zeynep. Bu... bu hiçbirimiz değiliz."

Subha, Zeynep'in bileğindeki ateli bitirmişti, havada kireç ve alçı kokusu vardı. Ayağa kalktı. "Lubeyd nazik bir adamdı," dedi usulca. "Hastanede sigara içtiği için onu sürekli kovmak zorunda kalıyordum ama işçilerin çocuklarına karşı her zaman çok tatlıydı."

"Bunu yapan yaratığı öldüreceğim. Tanrı'nın önünde yemin ederim." Aqisa gözlerini sildi ve tekrar doğrulmadan önce titrek bir nefes aldı. "Zeynep, kardeşin... Bulabildiğim hayatta kalanlarla konuştum. Hepsi aynı şeyi söyledi." Aqisa duraksadı ve duraklama sırasında Zeynep boğazının düğümlendiğini hissetti. "Lubayd'ı öldüren ifrit... Alizayd'ı aldı."

Zeynep odanın döndüğünü hissetti. "Ne-ne demek onu aldı? Nereye götürdü?"

"Bilmiyorum. Ortadan kaybolduğunu söylediler. Bir şimşek çakmış ve ikisi de gitti."

Gitmişti. Bu kelime kafasının içinde çınladı. Zeynep ağzını açtı ama cevap veremedi. Ali'nin cesedini kendisi bulmayı tercih ederdi. Onu yakabilir ve halkının yolunda dua edebilirdi. En azından şehit olarak ölür, gözlerini cennete açardı.

Şimdi bir insan efendiye uyanacaktı. Yüzyıllar boyunca acı çeken dünyasına hayranlık duyduğu insanlar. Zeynep boğuldu.

"Zeynep." Aqisa aniden oradaydı, omuzlarını tutuyordu. "Hâlâ hayatta olabilir. İfrit'in ondan ne istediğini bilmiyoruz."

Zeyneb'in gözlerinde yaşlar yandı. "Onlar sadece tek bir şey isterler."

"Bunu bilemezsin," dedi Aqisa şiddetle. "Daevalar ile çalışıyor olabilirler.

Bunun arkasında. Yoksa neden şimdi burada

olsunlar ki?" Subha'nın nefesi kesildi.

"Bunun arkasında *Daevalar* mı var?"

"Kralı öldüren ve halkımı hedef alan zehri salan o omurgasız büyük vezirdi." Aqisa tükürdü. "Onu da öldüreceğim."

Aqisa'nın canice açıklamaları Zeyneb'i kısa bir süreliğine kendisini tüketmekle tehdit eden keder bulutundan çıkardı. Bunun için zamanı yoktu. "Hepsinin Daevalar olduğunu sanmıyorum. Bizi uyaran Nahri'ydi. O ve Muntadhir sarayda kaldılar," diye açıkladı Zeynep, Mide bulantısı göğsünde yükseliyordu. "Ali'yi uyarmamız ve Kraliyet Muhafızlarını onlara yardım etmek için geri götürmesini sağlamamız gerekiyordu."

Subha volta atmaya başlamıştı. "Bu hiç iyi değil. Burada düzinelerce Daeva hastam var: kurbanlar Navasatem geçit törenine yapılan saldırının. Eğer bu olayın arkasında Daevaların olduğu duyulursa Citadel'e oldu..." Zeyneb'e baktı. "Saray dışında bize yardım edebilecek müttefiklerin var mı? Herhangi bir akrabanız?"

Zeynep başını salladı. "Babam ve büyükbabam sadece çocuktü. Daevabad'da görev yapan birkaç uzak kuzenim ve amcam var ama..." Boğazındaki yumruyu yuttu. "Sarayda ya da Hisar'da olmalılardı."

"Peki ya anne tarafınız?" diye sordu doktor. "Kraliçe buranın yarısını finanse etti. Annem bağlantıları, akrabaları olmalı--"

"Çoğu onunla birlikte Ta Ntry'ye geri döndü." Bunu yüksek sesle söylemek Zeyneb'in kendini şiddetle yalnız hissetmesine neden oldu.

Babası ölmüştü, annesi ise bir dünya uzaktaydı. Muntadhir ve Nahri şehrin öbür ucundaydı.

Ali.

Göğsündeki acıya karşı keskin bir nefes aldı. Hayır, Zeynep şu anda Ali'yi düşünmezdi.

"Yani müttefikiniz yok," dedi Subha açıkça. "O halde müttefikiniz yok," dedi Subha açıkça. Kraliyet Muhafızlarının buraya gelip Daeva hastalarından intikam almasını mı?"

Aqisa'nın gözleri parladı. "Kraliyet Muhafızları prensesi dinleyecektir. Zeyneb de Zaydi al Qahtani'nin soyundan gelen kardeşleri olarak. Halkımız sadıktır. Onun arkasında toplanacaklardır." Subha, "Sizin halkınız muhafazakâr," diye karşı çıktı. "Onu bir hapishaneye kapatma ihtimalleri daha yüksek.

Babasının rejiminin kalıntıları için savaşırken ve şehir parçalanırken kendi koruması için konak." Aqisa bir tıslama sesi çıkardığında Subha alay etti. "Bana ters ters bakma. Kendi halkımın çatık kaşlı bir haydut tarafından korkutulamayacak kadar çok kez terk edildiğini gördüm."

"Sana bir kaş çatma göstereceğim-"

"Bu kadar yeter." Zeynep Aqisa'ya döndü "Orada kiminle konuşuyordun?"

Aqisa doktora son bir kez ters ters bakarak cevap verdi: "Çoğunlukla askerler. Hayatta kalan birkaç düzine kişi var ama çok üst düzey kimse yok. Kendilerini ıslatmaya hazır görünen birkaç soylu, baş bahçıvan ve onurlu erzak bakanı buldum."

"Onurlu hükümler mi?" Subha sordu. "Bu silah anlamına mı geliyor?" "Cüppe demek," dedi Zeynep zayıf bir sesle. "Misafirler için şeref elbiseleri."

"Ah." Doktor burnunun kenarını sıktı. "Hepimiz öleceğiz."

"Ölmeyeceğiz." Aqisa'yı kucaklayan Zeynep titreyerek ayağa kalktı. Bacakları Acımayan yerleri lastiğe dönüşmüş gibiydi ve havaya kötü bir koku yayılıyordu. Zeynep burnunu kırıttı ama kokunun kaynağının *kendisi* olduğunu fark etti. Elbisesi kirliydi; çamur, kan ve Tanrı bilir başka neler vücuduna alelacele sardığı koyu renk pelerini kirletmişti.

Neyse ki türbanı hâlâ sağlamdı ve kuyruğundan yüzünü örtecek kadarını çekebildi.

"Gidip şu insanlarla konuşayım."

Aqisa ona baktı. "Bir hortlağa benziyorsun."

"Asil bir hortlak mı?"

Savaşçı kadın başını eğdi. "Belki mi?"

"Büyük bir teselli kaynağısınız." Zeynep atel takılmış kolunu kucaklayarak Aqisa'yı takip etti küçük odadan çıkıp hastanenin ana koridoruna girdi.

Avludan yükselen sesleri duyabiliyordu, Geziri ritmi tanıdıktı ama lanet olasıca anlaşılmazdı. En az bir düzine gizli öğretmene rağmen Zeynep babasının dilini asla öğrenememişti. Bu, acısı hiç dinmeyen bir reddedilişti.

Şimdi bunun, gücün dizginlerini eline almasını engelleyen bir zayıflık olmamasını umuyordu.

"Aptallar!" Tartışan cinlerin avlusuna girdiklerinde Aqisa Cinnistani dilinde havladı. Zeynep dil değiştirdiği için onu sessizce kutsadı. "Ağlamayı ve dişlerinizi gıcırdatmayı bırakın. Prensesiniz sizinle konuşmak için burada."

Zeynep erkeklerin bu kadar çabuk susabileceğini bilmezdi. Aqisa'nın arkasından çıktı. Kanlı uniformalar ve buruşuk bulaşık tulumları giymiş bir düzine kadar Geziri ona bakıyordu. Tek bir yüz bile tanıdık değildi. Zeynep geri çekilme içgüdüleriyle savaştı.

"Ekselansları," diye kekeledi burnu kırık bir adam. Adamın gözleri yüzündeki şişmiş morluğa kaydı ve sonra bakışlarını aniden indirerek öyle hızlı bir şekilde tek dizinin üzerine çöktü ki canı yanmış olmalıydı. Yanındaki adamı tokatladı ve sonra hepsi diz çöktü ve kimse ona bakmadı.

Bu da Zeyneb'in kendini daha da yersiz hissetmesine neden oldu. Muhtemelen onların kadınlarından bazılarını tanıyordu; haremde güvenle hükmettiği eşlerini ve kızlarını. Bu Zeyneb'in aşına olduğu türden bir güçtü; kadınların dünyasına yayılan ve bir tahtı alaşağı edebilecek emir komuta zincirleri. Para, evlilik ve ticaret ittifakları, bir fısıltı Dedikodu... Bunlar Zeyneb'in ustalaştığı aletlerdi ve saray mensuplarının kazanmak için çok uğraştığı o güzel gülümsemesiyle onları kullanıyordu. Bu gücü *seviyordu*. Ali'nin hayatını kurtarmak ve onu eve getirmek için kullanmıştı, kardeşleri arasında patlak veren savaşı çözmek için de kullanmaya çalışıyordu. Zeyneb çoğu zaman rolünün fiziksel kısıtlamalarından nefret ederdi - ki bunun daha çok kendisinden kaynaklandığını biliyordu Babasının onun güvenliğiyle ilgili endişeleri, şehri ve *dünyayı* daha fazla görme arzusu... Ama en azından tanıdık geliyordu.

Bunların hiçbirisi tanıdık değildi. Zeyneb'in askerlere hitap edecek hali yoktu. Muntadhir olmalıydı; Ali olmalıydı.

Ve boşa harcadığınız her an onları daha da tehlikeye atıyor.

Zeynep omuzlarını dikleştirdi ve annesinin yaptığını gördüğü her şeyi hatırlamaya çalıştı. Hatset erkeklerle her zaman ilgilenir, kraliyet geleneklerine itaat ediyormuş gibi davranmaya zahmet etmezdi.

soylu kadınların inzivaya çekilmesi. "Ta Ntry'de kendi sarayımı yönettiğimi unutuyorsun sevgili kızım," demişti birden fazla kez. "Bu Daeva kayasının kendine özgü gelenekleri umurumda değil."

Oh, Amma, şu anda sana gerçekten ihtiyacım var. Biraz cesaret toplayan Zeynep konuştu, sesini renklendirmesine izin verdi. "Neler olup bittiğini bilmek istiyorum. Saraya yapılan saldırı hakkında bildiklerimizden başlayarak."

Buruşuk bir kâhya ceketi giymiş yaşlı bir adam öne çıktı. "Çok değil, Prenses, ben Özür dilerim. Sen ve Leydi Aqisa kaçabilen tek cinler gibi görünüyorsunuz. Prens Alizayd

Bu akşam erken saatlerde Şafit ve Geziri mahallelerine barikatlar kuruldu; eğer birileri içeri girmeye çalışmıştı."

Zeyneb'in omurgasından aşağı bir ürperti indi. "Barikat mı? Ne demek istiyorsun?"

Adamlardan birkaçı bakışlarını değiştirdi. "Kapıları Midan'a kapattı," diye açıkladı kâhya, Zeyneb'in kendini aptal gibi hissetmesine neden olan bir ses tonuyla. "Duvarları tahkim ettirdi ve nöbetçi kulübeleri kurdurdu. Yani bizim mahalleler -Geziri ve Şafit mahalleleri- oldukça iyi korunuyor ve şehrin geri kalanından ayrılıyor. Bu da saraya saldıranlarla aramıza güçlü bir duvar ve askerler koyuyor ama..."

"Ama bu, diğer taraftaki herkesin kapana kısıldığı anlamına geliyor," diye bitirdi Zeynep.

"Bunların hepsi ateşe tapanların suçu," diye tükürdü bir asker. "Daeva'ydı askerler var. Onlar bize saldırmadan önce burada kalanlardan kurtulmalıyız."

"Bu hastanede Daevalara el kaldıran olursa, onu kaybedecek," diye tersledi Zeynep. Sesinde biraz babasının etkisi olmalıydı çünkü adamların yarısı hemen geri çekildi. "Bana gelen Banu Nahri'nin kendisiydi, böylece geri kalanınızı zehir konusunda uyarabilirdim. Daevalara karşı kötü söz duymayacağım." Aqisa'nın Hisar'a yapılan saldırıdan ne kadar az askerin sağ kurtulduğuna dair söylediklerini hatırlayarak adam grubuna tekrar baktı. "Yardıma ihtiyacımız var. Wajed saldırıdan önce Daevabad'dan ayrıldı ama fazla uzağa gitmiş olamaz. Aranızda gözcü var mı? Büyümüz olmayabilir ama birkaç haberciye tekneyle ya da atla yola çıkarabiliriz."

Grubun üzerine ani bir tedirginlik çökmüş gibiydi. Adamlardan birkaçı kıpırdandı ama kimse konuşmadı.

Harika, şimdi de Ghassan'a dönüşmüş ve onları korkutup susturmuştu. "Ne?" diye sordu. daha az korkutucu görünmeye çalışarak sordu. "Ne oldu?"

"Orada... hiç tekne yok Prenses," diye cevap verdi askerlerden biri. "Dün gece iki ifrit geldi ve rıhtımları ateşe verdi. Hiçbir şeyi esirgemediler, küçük tekneleri bile ve alevleri söndürmeye çalışan birkaç adamı öldürdüler. Adadan çıkmamızın hiçbir yolu yok."

Aqisa yemin etti. "Sal inşa edemez miyiz?"

Asker başını salladı. "Elbette. Bir sal yap. Seni ilk öldürenin ifrit mi yoksa göldeki marid mi olacağına dair bahse gireceğiz."

Zeyneb, diğer kadın akılsızca bir şey söylemeden önce elini Aqisa'nın bileğine koydu. Erkeklerin bakışlarının korkunç ağırlığını hissedebiliyordu. Korkmuş ve emin değillerdi ve o bir Kahtani'ydi. Sorumluluğun onda olması gerekiyordu.

Ama Zeynep'in böyle bir şeyden nasıl sorumlu olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Kardeşlerimden haber var mı?" Tekrar sormaktan nefret ediyordu; yapabileceği tek şey Bunun onu ne kadar zayıf gösterdiğini hayal edebiliyordu ama elinde değildi. Ailesini görmek, kardeşlerine sımsıkı sarılmak ve bundan sonra ne yapacağına birlikte karar vermek için neredeyse fiziksel bir ihtiyaç duyuyordu.

Kâhyanın yüz ifadesi düştü. "Hayır, Majesteleri."

"Prenses Zeynep?"

Zeynep arkasına baktı. Kemerli geçitte, beline tıbbi aletlerle dolu kanlı bir önlük bağlamış, yüzünde gergin bir ifade olan iri yarı bir adam duruyordu.

"Bağışlayın beni," diye kekeledi. "Karım-Doktor Şen sizi almam gerektiğini söyledi."

Aqisa kılıcının yarısını çekmiş halde Zeyneb'e yaklaşmıştı. "Neden?" diye sordu, sesi Şüpheli.

"Saraydan kurtulan birini bulduk."

Çocuk küçüktü ve dizlerini göğsüne doğru çekmiş, battaniyenin altında sallanırken daha da küçük görünüyordu. Zeynep onun yaşı, giysisi, geçmişi gibi pek az şeyini seçebiliyordu; çünkü her tarafı kan içindeydi, siyah gözleri kirli yüzünde geniş ve perili bir şekilde duruyordu.

Gözlerinin karanlığı onu şaşırttı. "Daeva?" diye fısıldadı Subha'ya.

Doktor başını salladı. "Shafit, ama hayatını onlardan birine borçlu. Görünüşe göre, saraya yapılan saldırıdan kurtulan tüm cin ve şafitleri toplayıp kütüphaneye götürüyorlarmış. Bir Daeva alimi onu yakalamış ve yeğeni olduğunu söyleyerek dışarı kaçırmış. Askerlerimiz onu Midan'da duvara tırmanmaya çalışırken bulmuş."

"Onu neden buraya kadar getirdin?" Hastanenin en üst katında, Subha'nın kocasının Nahri'nin ofisi olduğunu söylediği iyi döşenmiş bir odadaydılar. Nilüfer çiçekleriyle dolu bir çeşme, pelüş işlemeli minderler ve karmaşık sedef paravanlardan oluşan zarif bir pencere kenarı ile hoş bir yerdi ama travma geçirmiş bir çocuğu muayene ve tedavi etmek için en doğal yer değildi.

"Söylediği başka şeyler yüzünden." Subha Zeyneb'e baktı. Doktor ilk kez endişeli görünüyordu ve bu endişe vericiydi. Subha hortlaklar ve büyümlü salgınlara hakkında konuşurken daha sakindi. "Sarayda gördüğünü iddia ettiği kişi."

"Kimi gördüğünü iddia ediyor?"

Subha tereddüt etti. "O daha çok genç. Kafası karışmış olabilir. Bakalım sana ne söyleyecek ve sonra oradan devam edeceğiz."

Bu rahatlatıcı bir cevap değildi. Zeynep küçük çocuğa yaklaşırken kendini çelikleştirdi.

"Selamün aleyküm," dedi nazikçe onun yanına otururken ve elini çekerken.

Peçe. "Ben Zeynep. Senin adın ne?"

Ona göz kırptı, ağlamaktan gözleri kızarmıştı. "Botros," diye fısıldadı, elindeki boş bakır fincan.

"Neden sana biraz daha su getirmiyoruz, Botros?" diye önerdi, bardağı aldı ve Aqisa'yı çağırıyor. "İyi misin? Bir yerin acıyor mu?"

Titredi ama başını salladı. "Duvara tırmanmaya çalışırken parmaklarımı incittim ama doktor onları sardı."

Küçük çocuk ellerini kaldırdı. Zeyneb onun parmak uçlarındaki ketenden sızan kanı görünce irkildi. Kelimenin tam anlamıyla duvara tırmanmaya çalışmış olmalıydı.

Boğazını temizledi. "Botros, sarayda ne gördüğünü sorabilir miyim?" Onun yanından geçti. Kupa.

"Canavarlar," dedi duraksayarak. "Duman ve ateşten yapılmış dev canavarlar."

Duman ve ateşten yapılmış dev canavarlar mı? Botros'un omzunun üzerinden Zeyneb, elinde bir bardak suyla dönen Aqisa'nın gözleriyle karşılaştı. Savaşçı kadın sadece omuz silkti. Zeynep onu suçlayamazdı. Bu geceden sonra, dumandan ve ateşten dev canavarlar kesinlikle olasılık dahilinde görünüyordu.

Fincanı Botros'a uzattı. "Bana saldırganlar hakkında bilgi verebilir misin? Hiç asker gördün mü?"

Suyundan titrek bir yudum aldı. "Evet. Daeva olanlar."

Yine Daevas. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Babasını öldüren ve zehri serbest bırakan Kaveh'ti ve Daeva askerleri sahilde ifritlere eşlik ederken bulunmuştu. Zeynep ne kadar paniklediğini gizlemeye çalışarak derin bir nefes aldı. Bu tür kabile isyanları onun babasının en büyük korkusuydu; her zaman uyardığı felaket Daevabad'a yönelik en büyük tehditti. Nahid Konseyi düştüğünde yaşananlara rakip olabilecek bir kan dökülmesine yol açabilecek bir barış.

Ve Őimdi bunu engellemek Zeyneb'e dűŐuyordu.

Subha ocuĐun omzuna dokundu. "Kűtűphanede ne gűrdűĐűnű ona anlatabilir misin?" Botros'un gűzleri hemen taze yaŐlarla doldu. "Bu konuda konuŐmak istemiyorum."

"Biliyorum kűűĐűm, ama bu űnemli." Doktor battaniyesini dűzeltti. "Sadece dene. Burada gűvendesin, sűz veriyorum."

Titrek bir nefes aldı. "Depremden sonra askerler kűtűphaneye gitmemiz gerektiĐini sűylediler. Herkes ıĐlık atıyordu. SavaŐmaya ya da kaçmaya çalıŐan herkesi űldűrűyorlardı. Ve sonra bizi kűtűphaneye getirdiklerinde..." O kadar çok titriyordu ki suyun bir kısmı ellerine bulaŐtı. "Onu gűrdűm."

Zeynep onun ellerini sabitledi. "Kimi gűrdűm?"

Gűzleri onunkilere kilitlendi, geniŐ ve dehŐet içindeydi. "Bela."

Ellerini bıraktı. "Yanılıyor olmalısınız." Adam geri çekildi. "AfŐın űldű," dedi duraksayarak. "Prens Alizayd onu yıllar űnce űldűrdű."

Kűűk ocuk battaniyesine sarıldı. "űzűr dilerim leydim. Sizi űzmek istememiŐtim."

Utanç onu sardı. Tanrım, Zeynep tek bir çocuĐu bile teselli edemiyorsa, nasıl sakinleŐecek ve őehrin bűtűn bir bűlűműnű kontrol edecekti? "Hayır, űzűr dilerim. Seni korkutmak istememiŐtim. Ama sűylediĐin őey..."

Subha araya girdi. "Botros bana diĐer Daevaların ona AfŐın dediĐini sűyledi." Sesinde sessiz bir korku vardı. "Parlak yeŐil gűzleri olduĐunu ve yűzűnde bir ok dűvmesi bulunduĐunu sűyledi."

"ok baĐırıyor," diye ekledi kűűk ocuk, yine titreyerek. "Hepsi Divasti dilindeydi, ama o sesi çok kızgın geliyordu. Emirle kavga ediyordu-"

"*Emir* mi?" Zeyneb'in nefesi kesildi. "Emir Muntadhir mi?"

Botros başını salladı. "Kütüphaneye girdiğimizde onu bağlıyorlardı. Scourge'a bağıırıyordu ve sonra Scourge... dumandan bir çeşit uçan canavar yarattı." Bakışlarını indirdi. "Özür dilerim. Çok korkmuştum. Ağlamaya başladım ve tam o sırada Daeva bilginlerinden biri beni yakaladı."

Afshin burada. Dhiru Afşin'in elinde. Sırıtan ağabeyinin görüntüsü Zeyneb'in zihninde acımasızca çarpıtıldı. Muntadhir hayatı için yalvarıyor. Muntadhir'in Afşin'in meşhur belası tarafından canlı canlı derisinin yüzölmesi...

"Bu olamaz," diye fısıldadı. "Bu kesinlikle olamaz. Banu Nahida'yı gördün mü?" diye sordu aceleyle. Muntadhir her şeye rağmen karısıyla birlikteydi. Tüm bunlar olurken sözde Daeva müttefikleri Nahri hangi cehennemdeydi?"

Botros başını salladı.

"Zeynep." Aqisa pencere kenarında duruyordu, sesi keskindi. "Buraya gel."

Kusacakmış gibi hissedenden Zeynep dengersizce ayağa kalktı ve pencerede Aqisa'ya katıldı.

"Saraya bak."

Zeynep pencerenin perdeli panelindeki baklava dilimi şeklindeki kesikten baktı. Yönünü bulmakta zorlanıyordu. Bu manzaranın diğer tarafında bir ömür geçirmişti: sarayın yüksek duvarlarından şehre bakıyordu.

Ama sonunda onu buldu. Sarayı. Evini. Bir tepenin üzerinde gururla duran, shedu heykelleriyle taçlandırılmış duvarlarla çevrili ve bir çift narin minare ve altın bir kubbe ile çerçevelenmiş eski Daeva zigguratı.

Nefes nefese kaldı. "Duvarlar... *hareket ediyor* mu?"

"Yükseliyorlar," diye yanıtladı Aqisa. "Yavaş olduğu için başta emin değildim ama kesinlikle uzuyor."

"Ama bu mümkün değil," diye mırıldandı Zeynep. "Sihir diye bir şey yok."

Ve sonra, sanki görünmez bir el tarafından çekiliyormuş gibi, sarayı süsleyen tüm Kahtani sancakları düştü.

Abanoz kumaştan bir yağmur halinde aşağıya doğru süzıldüler. Pirinç direklerden dalgalanan dar sancaklar ve duvarı örten daha geniş bayraklar. Ailesinin bayrağı her zaman son derece sade olmuştu: müjdeciler, kelimeler ya da aile armaları yoktu. Ne de olsa Zeydi el Kahtani halktan biriydi ve daha adil, eşitlikçi bir dünya için savaşıyordu.

Işık patlamaları ve narin altın dumanları arasında yeni sancaklar açılmaya başlamıştı bile. Sade değillerdi. Güzeldiler, göze çarpmak için yapılmışlardı. Parlak mavi ipek ve yükselen güneşe hırlayan pirinç renkli bir shedu.

Nahidlerin bayrağıydı.

Aqisa da pankartı tanımış olmalıydı. "Onu öldüreceğim," diye yemin etti. "Lubeyd'in hançerini onun yalancı, kara kalbine saplayacağım, oyup çıkaracağım ve bir tabakta Afşin'e sunacağım."

"O "nun kim olduğuna dair çok az şüphe vardı. Ama Zeynep Nahid'in pankartlarına şaşkınlıkla bakarken, bir şeyler... yanlış gibiydi. "Bunun arkasında Nahri'nin olduğundan emin değilim."

Aqisa ona doğru döndü. "*Tanrı aşkına*, konu o kız olunca ailenizin nesi var? Tabii ki bu işin arkasında o var! Sarayın üzerinde *onun* bayrağı dalgalanıyor! *Onun* Afşin'i evinizde insanları katlediyorsunuz!"

Zeyneb'in isteksiz Daeva yengesi hakkında bildiği her şey aklından geçti. Nahri hayatta kalmayı başaran, zeki biriydi; Ghassan'ı alt etmiş ve onu korumak için savaşmıştı.

Zeyneb'in her zaman sessizce hayranlık duyduğu şiddetli bir pragmatizme sahip insanlar. Kurnazdı, yetenekliydi.

Ama Zeyneb'e bir katil gibi gelmemişti. "Nahri'nin yaptığını sanmıyorum," dedi bu kez daha inatçı bir sesle. "Bunu onun planladığını sanmıyorum."

Aqisa'nın yüzünde şimdi hançerini sokmayı düşünüyormuş gibi bir ifade vardı Zeyneb'in kalbi yerine. "Peki kim?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Zeynep. Bakışlarını sarayın üzerindeki soluk şafak göğünde dalgalanan Nahid sancaklarına çevirdi. Daevabad'ın geri kalanı aralarında uzanıyordu; karanlık bir geçmişe sahip bu puslu, büyülü adayı evleri olarak gören on binlerce insanın kepenkleri kapalı evleri, dükkânları, okulları ve tapınakları. Kaç tanesi Qahtani sancaklarının indiğini görmüştü? Bu manzara yüreklerine korku, kendilerini kimin yönettiğine dair bir belirsizlik salacak mıydı?

Onları kimin yönettiğini umursamayacaklar. "Yönetmek" şu anda ne anlama geliyordu ki? Büyüleri yok olmuş, binlerce kişi ölmüş ve şehirleri kanlı bir enkaza dönmüştü. Halkı bugün hangi bayrağın dalgalandığını umursayacak gibi görünmüyordu. Çocuklarıyla birlikte saklanıyor ya da fethedilmiş bir adada mahsur kalmanın gerçek kaosu ortaya çıkmadan önce yiyecek ve erzak almak için acele ediyor olacaktı. Ölülerinin yasını tutuyor ve intikam planları yapıyor olacaktı.

Daevabad önce gelir. Bu babasının değışmez mantrası, uyarısıydı. Zeynep hayatında ilk kez bunun gerçekten ne anlama geldiğini anlamıştı. *Halkı* her şeyden önce gelirdi. Zeynep'in kardeşleri için endişelenecek vakti yoktu. Babasının yasını tutacak ve annesinin ya da Vecit'in geri dönüp onları kurtarması için dua edecek zamanı yoktu.

Kimse onları kurtarmaya gelmiyordu.

"Pekâlâ," dedi, herkesten çok kendine. "Pekâlâ." Zeynep pencereden geri çekildi, hareketleri kesindi. "Elimizde kalan tüm askerlerle konuşmak ve bizi şehrin geri kalanından koruyan bu sözde duvarın güvenli olduğundan emin olmak istiyorum. Herhangi bir Geziris İntikam bu enerjiyi Hisar'dan geriye kalanları ve yıkılan diğer binalarda hayatta kalanları aramak için kullanabilir. Yaralı olabilirler ve fazla zamanımız yok. Bu konuda sorunu olan varsa bize cevap verebilir."

"Bize mi?" Subha tekrarladi.

"Bize," dedi Zeynep kararlılıkla. "Gelin doktor. Daeva hastalarınızla konuşmak istiyorum."

Okuduğunuz için teşekkürler ve umarım beğenmişsinizdir! İmkânınız varsa lütfen Altın İmparatorluğu'nu önceden sipariş etmeyi veya kütüphaneden talep etmeyi düşünün. Bunu yapamıyorsanız, perakende sitelerinde, Goodreads'te bir yorum bırakmak veya sadece seriyi bir arkadaşınıza tavsiye etmek her zaman takdir edilir! - SA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.